ARGENTÍNAI

MAGYAR HÍRLAP

különi fjúsági rovattal

L. Monteverde 3132
(1636) Olivos
Bs. Aires - Argentina

PERIÓDICO HÚNGARO DE LA ARGENTINA
CON SECCIÓN EN CASTELLANO

I. évf. 12. sz.
2006. MÁRCIUS
(LXXVI. évf. 15.818 sz.)

Borbándi Gyula (München):

NYUGATI MAGYARSÁG – TENGERENTÚLI MAGYARSÁG

Hosszú évek után ismét behatóbban foglalkozom a Nyugaton élő magyarok, a volt emigránsok közösségi életével és teljesítményeivel. Bontogatom az elmúlt évtizedben félretett iratok, levelek, újságkivágások, folyóiratok, könyvek kötegeit és kijegyzek megörökítésre érdemesnek ítélt minden adatot és adalékot.

Elkezdtem ugyanis emigrációtörténetem esedékes, az 1996 és 2006 közötti évtized eseményeit összefoglaló újabb kötetének munkálatait. Nem könnyű vállalkozás, mivel fogyatkozóban vannak a források. Megszűnt igen sok újság, közlöny, folyóirat és egyéb kiadvány. Egymás után halnak meg a kortanuk és régebben szép számban segítségemre siető adatszolgáltatók. Ezzel csupán érzékeltetni kívánom, milyen nehézségekkel küszködik az, aki kortörténetet ír és egyszemélyes vállalkozásként végzi munkáját.

A helyzet, persze, nem minden érdeklődési területet illetően azonos. A kívülálló azt hihetné, hogy a problémát a távolságok és következményeikként a tájékozódási nehézségek okozzák. Minden feltételezés ellenére egy jelenlegi és hajdan emigrációtörténet megírásának fő gondját nem a távolságok, hanem az egyes területeken folyó munka nyilvánosságának értéke és elérhetősége okozza.

Az elmúlt évtized tapasztalata azt mutatja, hogy a korábbi állapotokhoz viszonyítva a kutatónak ma sokkal könnyebb az észak- és dél-amerikai vagy az ausztráliai magyarok helyzetéről és tevékenységéről tájékozódnia, mint például az angliairól vagy még inkább a közeli ausztriairól, németországiról vagy svájciról. Ennek magyarázata az, hogy nagyrészt megszűnt, vagy vészesen elszegényedett a nyugat-európai magyar – hajdan emigráns, menekült – sajtó és egyesületi élet, megszűntek folyóiratok, havi és heti lapok, értesítők, közlönyök, mindenféle tájékoztató kiadványok. Ezek nemcsak azt a célt szolgálták, hogy a külföldi magyarok a hazai helyzetről magyar szempontok alapján és magyar nyelven tájékozódhassanak, hanem azt is, hogy hiteles képet nyerjenek sorstársaik, a különböző országokban élő más külföldi magyarok életéről, tetteiről, problémáiról és eredményeiről. Ez az állapot másfél évtized óta, a magyarországi közállapotok jó irányú megváltozása és a külhoni magyar sajtó ennek folyományaként történt elszegényedése következtében megszűnt.

A hajdan oly sokszínű, erős és folyamatosan megjelenő európai magyar folyóiratok, újságok, különféle értesítők és közlönyök megszűntek. Csak hogy a legfontosabbakat említsem, megmaradt az európai katolikusok Életünk című havi lapja (élén Cserháti Ferenc, a nyugat magyar katolikusok püspökségnek európai delegátusával), a kéthavonta megjelenő és kontinentális magyar lappá lett Bécsi Napló (Deák Ernő történész), továbbá az Angliai Magyar Tükör (Pátkai Róbert volt angliai evangélikus püspök), a Kölnben kiadott Protestáns Híradó (Gábry Sándor evangélikus lelkész), a svédországi magyarok Országos Híradója (Bihari Szabolcs) és a stockholmi Magyar Ház Híradója (Kalocsi Gitta). Ez is csak annak köszönhető, hogy akadtak lelkes és áldozatkész magyarok, akik vállalták az említett orgánumok szerkesztésének és kiadásának, az anyagi feltételek megteremtésének nem lebecsülendő feladatát. Az ő áldozatos munkájuknak és kitartásuknak tulajdonítható, hogy van Nyugat-Európában magyar sajtó.

A nyugati magyar nyelvű sajtó szempontjából valamivel jobb a helyzet és erősebb a jövő Észak- és Dél-Amerikában és Ausztráliában. Nagyrészt azért, mert Nyugat-Európánál jóval távolabb esnek Magyarországtól, nehezebb a hazával való közvetlen és gyakori érintkezés, költségesek az utazások és így kevésbé van lehetőség a kölcsönös megismerkedés folyamatosságára. A nagy távolságok miatt a magyarországi látogatások is ritkábbak és kevesebben fordulnak meg e távoli földrészeken. Magyarországi könyvek, kiadványok, sajtótermékek sem érkeznek olyan nagy számban, mint európai országokba. Kevés kivételtől eltekintve a nagy távolságok miatt a kölcsönös megismerkedés és kapcsolatok kiépítése, ápolása nehezebb és vontatottabb, mint az európai országok esetében. Ennél fogva az amerikai és az ausztráliai magyarok egyfelől magyar ismereteik gyarapítása, másfelől a hazával való kapcsolattartás tekintetében még mindig eléggé rá vannak szorulva a helyi magyar nyelvű sajtóra és némileg a magyar könyvkiadásra is.

Ennek tudható be, hogy az amerikai és ausztráliai magyar sajtó csak keveset vesztett népszerűségéből és szükségéből. Az amerikai és az ausztráliai magyar lapok egyfelől képet adnak a helyi, az európai és a magyar politikai eseményekről, másfelől tájékoztatnak a magyar közösségek életéről, problémairól és eredményeiről.

Ez utóbbi tekintetben örvendetes változásnak lehettünk tanúi éppen annak a magyar lapnak az esetében, amelyben ez a cikk napvilágot lát. A Buenos Airesben – a Czanyó Adorján által szerkesztett Délamerikai Magyar Hírlap utódaként – tavaly indított Argentínai Magyar Hírlap olyan újításokat vezetett be, amelyek más orgánumoknak is példát szolgáltathatnak. Haynalné Kesserű Zsuzsánna és segítőtársai leleményének következtében a lap színesebb és elevenebb lett. A kiadó-szerkesztő helyesen és találóan ismerte fel, mivel és hogyan elégíthető ki az eddiginél is jobban az olvasónak egyfelől az érdeklődése és információs igénye, másfelől főleg fiataloknak az a jogos és érthető kívánalma, hogy sok eseményről és fejleményről rövid szövegekben értesüljön. Igen dicséretes a sok kép közlése. A képek olykor többet mondanak, mint a szövegek és a változatossághoz is hozzájárulnak. Példamutatóan jó ötlet a négy oldalas spanyol nyelvű rész, amely alkalmas lehet arra, hogy olyanok is a lap olvasóivá és előfizetőivé váljanak, akiknek a magyarnál könnyebben megy a spanyol szöveg olvasása. Ezek száma a természet törvényei szerint növekedni fog.

Egy új év kezdetén mit is kívánhatna e lap jelen cikkének egy Európában élő szerzője? A maga sok évtizedes tapasztalatai alapján talán azt, hogy a szerkesztőnek és munkatársainak legyen lelki és testi erejük a vállalt feladat elvégzésére, a megkezdett munka folytatására, ne veszítsék el alkotói kedvüket és ne felejtsék el, hogy ha kicsiben is, de nemzetszolgálat, amit végeznek.

1848. MÁRCIUS 15

Petőfi Sándor, a hazafi (Gödöllő)

Papp Anna
(Debrod, **2005. március 15**):
A magyar magyaroknak: Üzenem...

Üzenem az ünnepi szelekkel,
a hétköznapok orkánaival,
a legszebb március legszentebb hitével,
üzenem, hogy szólj, Nemzeti dal!

Petőfi, szólj! vagyunk még, kik értjük,
hogy mit is jelent a „talpra magyar”,
vagyunk még, kik mindig talpon álltunk,
nem térdeltünk le, mint oly sokan.

Üzenem a márciusi széllel,
az újból rajzolt határokon át,
hogy 1848 eszméje
nekünk ma is a legszebb imádság.

...és épp ezért, üzenem azoknak,
kik megrendezték újra Trianont,
és azoknak, akik el is hitték,
azt, amit a tisztelt kormány /CCCP/ mond,
- hogy a legszentebb nemzeti ünnep,
nem az Internacionálé ünnepe,
hogy nem való azoknak kokárda,
akik nem rég gúnyt űztek vele.

...és üzenem,
hogy Kossuth és Petőfi szavára,
nem illik azt mondani, hogy „dá”,
és hogy, aki miránk nemet mondott,
a 48-tól nagyon messze jár.

Üzenem, de nem tudok sziszegni,
ezért lehet, hogy nem érti meg,
akihez szól, de csak annyit kérünk:
- Ne gyalázza meg az ünnepet!
- hogy őseink a tömegsírok mélyén,
nyugton, békén pihenhessenek!

Hallottam, hogy a Pilvaxba mennek,
- és végigfutott rajtam a hideg.
Petőfi és a Márciusi ifjak,
mit szólnának ugyan mindehhez?

Üzenem, hogy fáj a sok hazugság,
hogy oly nagyon megaláztatok,
de megbocsátunk,
és csupán annyit kérünk,
hogy válasszatok más ünnepnapot!
December 5 - nem is kell keresni,
jól emlékszem, hogy ragyogtatok.

...és üzenem a magyar magyaroknak,
kik még tudják, hogy a nemzet mit jelent,
hogy értjük mi az alattomos munkát,
attól félnek, hogyha összefognánk,
egy ÚJ 48 jönne el!

Wass Albert posztumusz üzenete március 15-re

Fiatal véreim, határokon innen és túl, idegen föld elhagyatottságában, az otthoni kényszerűségek sivárságában, rabságban, elnyomatásban, ahol csak vagytok: hozzátok szólok.

Súlyos idők nyomása nehezedik lelkemre s mondanivalómat hosszú esztendők gondja s tudása érlelte. Ti vagytok a nemzet jövendője. Veletek él vagy pusztul a magyar. Amit ehhez az egyszerű történelmi tényhez hozzáfűzni kívánok, azt fogadjátok szeretettel, mint ahogy szeretettel csordul a szívemből.

Életrevalók vagytok. Életrevalóbbak, mint mi voltunk a ti korotokban. Okosabbak is vagytok, óvatosabbak és mérsékletesebbek. Megértőbbek egymással és idegen ajkú embertársaitokkal szemben. Az élet tanított meg erre. Látókörötök szélesebbre tágult a történelem viharverése folytán. Minden lehetőségtek megvan ahhoz, hogy egy okosabb, emberiebb és talán szebb világot építsetek föl magatok köré, mint amilyen a mienk volt. Adja az Úristen, hogy így legyen. Mindaz azonban azon múlik, hogy meg tudjátok-e őrizni és hajlandók vagytok-e vállalni azt a magyar lelki és szellemi örökséget, amit mi vért izzadva átmentettünk valahogy a különböző „izmusok” özönvizén a ti számotokra, hogy ne legyetek lelki koldusok egy özönvíz-utáni új világban. Ez az örökség a tietek egyedül és senki másé nem lehet ezen a földön. Ha ti eldobjátok magatoktól, örökre elvész. És nem csak önmagatokat fosztjátok meg valamitől, ami pótolhatatlan, de nélküle szegényebb lesz az emberiség is.

Nekünk magyaroknak az Úristen különösen gazdag és színes nemzeti örökséget adott. Az egész világon egyedül ez a mienk. Senki nem veheti el tőlünk, mint ahogy mi sem vehetjük át senkitől azt, ami nem illet meg minket. Hiába beszélünk angolul, franciául, spanyolul, németül - ha majmolni próbálnánk őket, előfordulhat, hogy a magunk egyéniségét, a magunk örökségét veszíthetjük el és az övéket soha sem vehetjük teljesen át.

Véreim, fiatal magyarok, jól-rosszul, de valahogy átmentettük számotokra azt a nemzeti örökséget, ami Isten rendelése folytán a tietek. Átmentettük azt földrengésen, világégésen, nemzetpusztító, lélekgyilkoló nemzetköziség mesterséges tanainak szennyes özönvizén keresztül. Ha egyebet nem tudtunk értetek tenni, de ezt megtettük s becsülettel őrködünk fölötte, ameddig élünk. De a többi már a ti dolgotok és a ti felelősségetek. **Egyet ne feledjetek el: amíg magyarok vagytok s az ősi kultúr-örökség erkölcsi alapján álltok, addig Isten által kijelölt helyetek és szerepetek van a világban.**

(egy eddig még ki nem adott kéziratából, részlet.
Források: erdely.ma, ika.hu)

Üzenem a régi szép hazából:
zúgja az Ung, a Bodrog vize,
a fenyvesek a havas Hargitáról,
s a Délvidék tavaszi szele,
hogy MÁRCIUS 15,
az EGÉSZ MAGYAR NEMZET
legdicsőbb megszentelt ünnepe!

MÁRCIUS 19-én, vasárnap 19 órakor **NEMZETI EMLÉKÜNNEP A HUNGÁRIÁBAN**
Pje. Juncal 4250 - Olivos
(lásd programot a SP rész 4. oldalán)

Az Olvasó írja...

Kedves Zsuzsó!

Rendszeresen kapom a lapot, köszönöm szépen! Felbecsülhetetlen jelentősége van, hogy meg tudnak jelenni. Tiszta szívemből kívánom, hogy az idők végezetéig maradjon így.

Szerencsés, boldog új évet kívánok Mindnyájuknak!

Nagyon sok baráti szeretettel:

Nyitrai Gyula, München
(Nemzetőr)

Tisztelt Asszonyom!

Miután kezembe került az ARGENTÍNAI MAGYAR HÍRLAP 2005. decemberi száma, és elolvastam az **Akik nem engednek ötvenhatból** című cikket, szívem szerint úgy szólítottam volna meg „Drága Bajtársnő”! Ismeretlenül ez nem illik. Mégis oly közel került szívemhez, mintha 56 óta ismerném.

A leírt megemlékezésen magam mis jelen voltam, hiszen Hornyák Tibornak harcos társa, majd /a tizenhárom év összbüntetésből/ hat és fél évig rabtársa voltam.

Bár nem tartozom a puha emberek közé, a cikk olvasása közben az én szemem is elhomályosodott. A szerző *(Barkuti Jenő. Szerk.)* csupán ott tévedett, hogy sokkal többen őrizzük szívünkben e lángot, sem mint gondolnák. Szégyenkezve bár, de elismerem, hogy sokan nem voltak képesek végigmenni a keserves, göröngyös úton, és anyagi vagy egyéb miatt az útról letértek. De ez nem befolyásolja a többieket. Amikor találkozom a bajtársakkal vagy a börtöntársakkal, és 56-ról beszélgetünk, ugyanúgy csillog a szemük, mint ötven évvel ezelőtt. Mint amikor iskolákban vagy egyéb helyeken, ahol a kiállítást bemutatjuk, a kérdések özöne és a fiatalság lelkesedése bizonyítja, hogy jó úton járunk! Ezért kérek mindenkit, hogy segítsen e *lángot őrizni*, és továbbadni.

Kedves Bajtársnő! Önnek és minden honfitársamnak kívánok Isten áldotta békés és boldogabb Újesztendőt! Tisztelettel,

Schrötter Tibor, Budapest
A-00-10148. sz. 1956-os
politikai elitélt

Tisztelt Szerkesztő Asszony!

Jó sorsunk kegyéből az elmúlt esztendőben művészeti együttesünkkel Brazíliában jártunk. A São Paulóban élő magyarok Szent István napi rendezvényein vettünk részt a Szent Gellért Apátság meghívását és vendégszeretetét élvezve. Ezúton fejezem ki őszinte köszönetemet, amiért erről az eseményről az Ön által kiadott és szerkesztett Argentínai Magyar Hírlap 1. évfolyam 8. száma hírt adott, s együttesünket olvasóközönségüknek bemutatta.

Internetes oldalaikat továbbra is figyelemmel kísérem, a magyar identitás megtartásáért vívott küzdelmükre a legnagyobb elismeréssel tekintek. Kívánom, vállalt munkájukban legyenek sikeresek, sokáig leljék örömüket abban.

Tisztelettel köszönti Önt:

Kozma László, Dunaszeg, a Rezeda Népzenei Együttes vezetője

Kedves Zsuzsó, Zsuzsa, ZoKa és Trixi!

Elsősorban gratulálni szeretnék a munkátokhoz. Nagy fába vágtátok fejszéteket, de sikerült! Annak dacára, hogy minden részét az újságnak szívesen olvasom, legjobban mégis az idősebb generációval /Irénke, Ilonka, stb./ való beszélgetések tetszenek. Annyi mindent kapunk ezáltal az interjúkon át, felelevenítve a múltat bennünk, idősebbekben (akik még gyerekként vettünk részt a menekülésben), és ismertetve a fiatalokkal, akik már itt születtek, vagy túl kicsik voltak, hogy miként volt is az, amikor emigráltunk. Wass Albert „Kendőt lengetek egy kismadár után” *(Tahy Anna Mária* művésznőről. *Szerk.)* című részlet is ezt akarja tükrözni. A fiataljaink ismertetése is nagyon jó, hiszen csak így tudunk jobban egymáshoz közeledni.

Továbbá Mabel cselédem gratulációját is szeretném tolmácsolni Nektek. Nagyon örül, hogy végre ő is kap egy kis ízelítőt a magyar kolónia életéből - a képek és a spanyol rovat által. Ő ugyanis már 4 évtizede nálam dolgozik és a magyarokat még a „Chancho Rengo”-i időkből ismeri, na meg a számos Cserkészbál ruhatár szolgálatból, ahol nemcsak ruhákra, hanem több csecsemőre is vigyázott éveken keresztül, míg az ifjú szülők mulattak.

A Március 15-i megemlékezésén számíthattok idei előfizetésemre. További jó munkát kívánva ölel benneteket

Lindqvistné Belánszky Demkó
Andrea, Hapci

Kedves Zsuzsó!

Megkaptam és élvezettel, sőt nosztalgiával olvastam a rendszeresen jövő újságtokat, olyan, mintha a rokonaim írnának! Gratulálok, mert ez a lap is mutatja, hogy minden mennyire élő nálatok, s tényleg az „argentínai magyar közösség” az egyik legjobb a hagyományápolás, magyarságápolás terén. Szóval öröm ezt látni, olvasni, meg amit a kis hírekben is olvasok: hogy zajlik az élet nálatok. Kár, hogy olyan messze van Argentína. Jó látni, hogy tényleg ti milyen komolyan veszitek az „önazonosságtudatot”. Más szóval, kevésbé nagyképűen: milyen jó magyar közösség vagytok.

Máris lenne egy kérdésem: jövőre ismét tervezzük a **Kapocs tanfolyamot,** Ausztrália is igen erősen érdeklődik, s Dél-Amerikából, máshonnan is. Úgyhogy most egy „Déli Félteke” tanfolyamot szeretnénk, amelyet már a Ti Kapocs-észrevételeitek alapján módosítottam. Tehát ti is tervezzétek előre, s mondjatok egy jó időpontot. Az előzetes egyeztetés szerint a legjobb lenne január vége, február eleje. Azon is gondolkoztam, hogy ha csak néhány jelentkező lesz, egyfajta „gyakornok-képzésként”, személyes munkaprogrammal szervezném meg.

Mit szóltok hozzá? Még mindent lehet alakítani, s jó lenne egy ilyen vegyes csapat, a keresztkapcsolatok szempontjából is.

Sok üdvözlettel különösen a Kapocs-2 tanfolyam résztvevőinek!

Dr. Seres Zsuzsa, Budapest

Kedves Haynalné Kesserű Zsuzsánna!

Mindenek előtt kívánok sikerekben gazdag boldog új évet Önnek, szeretteinek és minden argentínai magyarnak.

Elröpült az idő - a nagy tirannus, ahogyan Ön írta - és most döbbenek rá az év végi számvetésnél, hogy adós maradtam. Hatalmas Úr az idő. Így igaz. És nincs elég belőle. Mert a megélhetés elvesz napi kilenc-tíz órát, aztán írni kell a lapot, a készülő kisregényt, még a negyedikes kisfiammal is kell foglalkozni. Még a három nagy fiam (21, 22, 25) is terhel anyagi gondokkal, mert egyetemi tanulmányaikat csak szülői segítséggel tudják folytatni.

Nem unalmas az élet, mivel ha volna is egy kis csend, azt mindjárt felbőgik ellenségeink, akik nem laknak jól elnyomással. Nem nyugszanak, míg bennünk egy szikrányi erőt sejtenek. Ahogy Bratianu volt román kormányfő mondta parlamenti beszédében 1921. jún. 1-én: „Nem nyughatunk addig, míg a magyar népet gazdaságilag és katonailag teljesen tönkre nem tesszük, mert mindaddig, amíg Magyarországon az életképességnek szikrája is van, mi magunkat biztonságban nem érezhetjük.” Ez a cél vezérli őket mind a mai napig. Sajnos.

Itt küldök egy írást. Nem akarok elszomorító politikai dolgokat tárni az Argentínában élő magyarok elé. Elég az itt nekünk. Hanem egy valakiről, aki kedves számomra, aki népnevelői munkájával példát állított. Aki bár szigorú volt, mégis mindenki szerette, szereti. Ilyen népnevelőkre volna szükség az anyaországban, a határon túliak közt és mindenhol a világon. Ilyen nemzet napszámosokra, akiket csak tanítványai ismernek, szeretnek, tisztelnek, de ők szívük mélyéről, és őrzik kedves emlékét mindhalálig. Akiket soha nem tüntettek ki, de akik többet tettek azoknál, mint akik kirakati rendjeleket tűznek mellükre oly ünnepnapokon, amelyeket szívükben nem értékelnek. *(A tárcát lásd a 3. oldalon).* Ezt a munkát végzi Ön is, és mindenki, aki tollat vesz kezébe, ír, népet nevel. Gondolatban leveszem kalapomat a tisztelet jeléül.

Őszinte tisztelettel,

Kolumbán Sándor,
Székelyudvarhely

Kedves Magyar Testvéreink!

Örömmel böngésztem az Argentínai Magyar Hírlap oldalait, igazán tartalmas, szép magyar élet tükre tárult elém...

Kívánok a lap minden munkatársának, minden Magyar Testvérünknek jókedvben és jó egészségben bővelkedő Új Esztendőt - Isten áldásával!

Testvéri köszöntéssel:

Nagy Árpád,
izsáki református lelkész,
Izsáki Református Egyház
az Izsák és Környéke Erdélyi
Magyarok Egyesülete elnöke

GYÖNYÖRŰ MAGYARORSZÁG

12 napos körutazás (vezető, félpanzió): Indulás május 15-én Budapestről. Útirány: Eger, Lillafüred, Tokaj, Sárospatak, Debrecen, Kecskemét, Bugac, Ópusztaszer, Kalocsa, Keszthely, Ják, Szombathely, Sopron, Fertőd, Pannonhalma, Herend, Székesfehérvár, Pálvölgyi cseppkőbarlang, Szentendre, Visegrád, Esztergom, Budapest.
Május 26-án végződik Budapesten.
Részletes információ: Tel. (54-11)
4812-5564 Sra. Elena

HKK

HUNGÁRIA KÖNYVBARÁTOK KÖRE
KÖLCSÖNKÖNYV- ÉS LEVÉLTÁR

Hivatalos órák: Péntekenként 19 - 21 óra.
Hungária Egyesület, 1. em. - Pje. Juncal 4250, Olivos.
Tel. 4799-8437. haynal@fibertel.com.ar

AZ ORSZÁGOS VÁLASZTÁSI IRODA LAKOSSÁGI TÁJÉKOZTATÓJA AZ ORSZÁGGYŰLÉSI KÉPVISELŐ VÁLASZTÁSRÓL

Lakossági tájékoztató

Tisztelt Választópolgár!

Négyévenként nyílik mód arra, hogy - alkotmányos jogunkkal élve - szavazatunkkal döntsünk arról, kik képviseljenek bennünket az Országgyűlésben.

Hazánkban **2006. április 9-én** kerül sor az országgyűlési képviselő-választás első fordulójára, **április 23-án** pedig a második fordulóra.

E levéllel együtt kézhez kapta a választói névjegyzékbe történő felvételéről szóló Értesítőt, valamint a képviselőjelölt ajánlásához szükséges ajánlószelvényt.

Amennyiben Ön csak a második fordulóban jogosult szavazni, az ajánlás jogával még nem élhet, így ajánlószelvényt nem kapott. Ha az Értesítőn feltüntetett adatai tévesek, kérjük, forduljon a polgármesteri hivatalhoz!

Mire való az ajánlószelvény?

Ahhoz, hogy valaki egyéni választókerületi jelölt lehessen, legalább 750 választópolgár érvényes ajánlását kell összegyűjtenie.

Jelöltet ajánlani nem kötelező, de ha Ön élni kíván ajánlási jogával, akkor azt úgy teheti meg, ha a kitöltött, és saját kezűleg aláírt ajánlószelvényt átadja a támogatni kívánt jelöltnek, vagy megbízottjának.

Az ajánlószelvények gyűjtése **2006. március 17-ig** történhet.

Az ajánlás nem vonható vissza.

Egy választópolgár egy jelöltet ajánlhat. Aki ugyanazt a jelöltet többször ajánlotta, vagy aki több jelöltet is ajánlott, annak valamennyi ajánlása érvénytelen

Mit kell tudni a szavazás helyéről?

Ön a lakóhelye szerint kijelölt, az Értesítőn feltüntetett szavazókörben szavazhat.

Amennyiben mozgásában akadályozva van (például egészségi állapota folytán), úgy a szavazást megelőzően a jegyzőtől kérhet mozgóurnát. Ebben az esetben a szavazatszámláló bizottság két tagja fogja Önt felkeresni a mozgóurnával.

Mozgóurnát legvégső esetben a szavazás napján kérhet a szavazatszámláló bizottságtól.

Hogyan szavazhat, ha a szavazás napján a lakóhelyétől eltérő településen tartózkodik?

Ha Magyarországon, de lakóhelyétől eltérő településen tartózkodik, a jegyzőtől kapott igazolással szavazhat.

Igazolás személyesen vagy meghatalmazott útján legkésőbb **2006. április 7-ig** kérhető. Ha ajánlott levélben kéri az igazolást, a kérelemnek **2006. április 4-ig** meg kell érkeznie a jegyzőhöz.

Fontos tudnivaló, hogy akár az első, akár a második fordulóra kér igazolást, azt a fenti időpontig kell megtennie.

Az igazolási kérelemben meg kell adnia:
- nevét,
- személyi azonosítóját (ismertebb nevén személyi szám),
- lakcímét,
- annak a településnek a nevét, ahol a szavazás napján tartózkodik,
- az igazolást az első, a második vagy mindkét fordulóra kéri-e.

Az igazolás birtokában Ön az igazoláson megjelölt település bármely szavazókörében szavazhat.

Hogyan szavazhat, ha a szavazás napján külföldön tartózkodik?

Ha Ön a szavazás napján külföldön tartózkodik, hazánk nagykövetségén vagy főkonzulátusán adhatja le szavazatát. Ennek érdekében a lakcíme szerinti jegyzőnél kell kérnie a külképviseleti névjegyzékbe történő felvételét.

A külképviseleti névjegyzékbe történő felvételét személyesen, teljes bizonyító erejű magánokiratba foglalt meghatalmazással rendelkező meghatalmazott útján, illetve ajánlott levélben kérheti, amelynek legkésőbb **2006. március 17-én 16.00 óráig** kell megérkeznie a jegyzőhöz. A kérelemnyomtatvány igényelhető a jegyzőtől, vagy letölthető az Internetről (www.valasztas.hu).

Fontos tudni, hogy a választás első fordulójára külföldön **2006. április 2-án** (az amerikai kontinensen 2006. április 1-én), a második fordulóra a hazai választás napján, azaz **2006. április 23-án** (az amerikai kontinensen 2006. április 22-én) kerül sor.

Hol szavazhat, ha lakóhelyet változtat a két választási forduló között?

Az első és második választási forduló között lakóhelyet változtató választópolgár a második fordulóban nem az új, hanem a korábbi lakóhelyén szavazhat. Ennek érdekében az új lakcíme bejelentésekor az ügyintézőtől szavazásra szolgáló lakcímigazolást kap. Ezen igazolás birtokában keresheti fel az Értesítőben megjelölt szavazóhelyiséget.

Mit vigyen magával a szavazáskor?

Csak akkor jogosult szavazni, ha a személyazonosságát megfelelően igazolja az alábbi igazolványok valamelyikével:

a) lakcímet tartalmazó érvényes személyazonosító igazolvány (azaz a régi típusú személyi igazolvány);

b) személyazonosító igazolvány (kártya formátumú), útlevél, 2001. január 1-jét követően kiállított kártyaformátumú vezetői engedély, ezek azonban csak érvényes lakcímigazolvánnyal együtt fogadhatók el. Ha lakóhelyétől eltérő településen tartózkodik a szavazás napján, akkor az „Igazolás a lakóhelytől eltérő helyen történő szavazáshoz” megnevezésű nyomtatványt kell magával vinnie a szavazókörbe.

Ha a két forduló között lakóhelyet változtatott, vigye magával a „Szavazásra szolgáló lakcímigazolás a második fordulóban” elnevezésű nyomtatványt.

Javasoljuk, hogy az Értesítőt a szavazatszámláló bizottság munkájának megkönnyítése érdekében a szavazásra vigye magával.

Mit kell még tudni a szavazásról?

- Szavazni csak személyesen, reggel hat órától este hét óráig lehet.
- Amikor felkeresi a szavazókört, a szavazatszámláló bizottság köteles ellenőrizni az Ön személyazonosságát. Ezután megkapja a jelenlétében lepecsételt szavazólapot, melynek átvételét a névjegyzék aláírásával kell igazolnia.
- A szavazás titkossága érdekében javasoljuk, használja a szavazófülkét.
- Érvényesen szavazni a jelölt, illetőleg a lista neve alatti, feletti vagy melletti körbe tollal írt két, egymást metsző vonallal lehet (+ vagy X).
- Ha Ön elrontja a szavazólap kitöltését, és ezt még a szavazat urnába dobása előtt jelzi, a szavazatszámláló bizottság a rontott szavazólapot egy alkalommal kicseréli.

Tisztelt Választópolgár!

Amennyiben az országgyűlési képviselő-választással kapcsolatosan bármilyen egyéb kérdése merül fel, forduljon a lakóhelye szerinti jegyzőhöz, vagy keresse fel - a választási jogszabályokat is tartalmazó - a www.valasztas.hu internetes oldalt.

Kérjük éljen a választójogával! Választási Iroda

(Köszönjük Józsa Mátyás nagykövetnek az anyag beküldését. Szerk.)

(Márciusban van nálunk hivatalosan az iskolakezdet. Az itt közzétett karcolat elgondolkodtató. Szerk.)

Kolumbán Sándor (Székelyudvarhely):

Rebeka tanító néni

Ha néha, nosztalgiázó pillanataimban, visszagondolok gyermekkorom azon éveire, amelyeket a vargyasi általános iskolában töltöttem, akkor az emlékezés délibábos fellegében - bár én minden oktatómat tisztelem ma is - elsősorban mindig Tóth (Vágási) Rebeka tanító néni arcát látom. A kedves, meleg tekintete, selymes hangja, simogató keze, szeretete jut eszembe. Az a megmagyarázhatatlan kisugárzása, mely nem mindenkinek sajátja, de amely, mint meleg kályha a téli hidegben, úgy vonzott bennünket közelébe. Tudott bánni velünk. Mint kotló a csibéivel. Hogy úgy mondjam, tudott beszélni a gyerekek nyelvén.

Pedig volt eset rá, hogy nagyon szigorúnak, határozottnak kellett lennie, mert a csintalan nebulósereg viselkedése azt kívánta. Ha magázva szólt ránk, tudtuk, statárium lesz. Senki nem tudott olyan remekbe szabott körmösöket adni, mint ő. Finomak és ösztönző erejűek voltak. Micsoda érzés! Ajjaj! Főleg ha a delikvensnek nagyok voltak a körmei. A körmösöknek hosszú távú hasznát a későbbiekben fogtuk fel, de volt egy azonnali gyakorlati hasznuk is. Tudniillik, hogy mindenki igyekezett rendben tartani körmeit, mert fájdalmasabb volt, ha annak hegyét érte a vonalzó. Ám, ami fő, nem tört csontja senkinek. Nem volt ez iskolai erőszak. Tisztességre, szófogadásra, becsületre tanítottak, embert neveltek belőlünk. Nem jött ordítozva egy szülő sem az iskolába, hogy 'mé teccött körmöst adni a gyermökömnek.' Tudták a szülők is, hogy az nem esett hiába. 'Ügyeközzél, tanóljál, s viselköggy rendösön. Akkor nem kapsz körmöst.' Ez volt a szülői reagálás.

Ő - és férje, Pali bácsi is - mind a mai napig a falu köztiszteletben álló nyugalmazott pedagógusai, akik egész életüket tették le a falu művelődésének asztalára.

Apropó, nyelv. Az orosz nyelvet mindannyian utáltuk. Nem nemzetgyűlölet okán. Az orosz volt a kommunizmus, a gyarmattartó, elnyomó hatalom nyelve. Az elnyomó hatalom nyelvét nem szereti senki!

Nos, az orosz nyelvet Rebeka tanító néni tanította. És mivel ő tanította, elviselhetőbb volt. Még készültünk is belőle. Tanultuk azt, amit utáltunk. Úgy is mondhatnám… egy kicsit talán a tanító néniért. Merthogy tőle kérik számon. Nem hiszem, hogy ezt akkor így fogalmazta volna meg valaki, de szerintem, valahol bent, a lelkünk mélyén ez inkább motivált, mint az osztályzat. Még orosz népdalt is tanultunk.

Az szép volt. Dallama ma is él bennem. Ő tartotta az énekórát is, tanított sok szép dalra, belénk oltotta a magyar népdal szeretetét. Ő szervezte az iskolai kórust, és készített fel bennünket az iskolai kórustalálkozókra. A közös tevékenység élvezetes, kellemes délutánjai voltak ezek.

Azokban az években Vargyasról Székelyudvarhelyre mentünk iskolai kultúrversenyre, mivel ott volt a rajoni központ. Teherautóval vittek, hátul a raktérben, ponyva nélkül. Fújt a szél, lobogott a hajunk, és jókedvű dalainktól zengett körülöttünk minden. Aztán megérkezve Udvarhelyre, ki kellett adnia a parancsot, hogy senki fagylaltot nem ehet, csak a kórusverseny után. És nem ettünk, bár nem állítom, hogy nem voltak olyanok, akik megszegték a tilalmat, de az elsöprő többség nem tette. Pedig ha tudnák, mennyire kívánta a városba érkező falusi kisgyerek a fagylaltot? Semmi nem volt, amit jobban kívántunk volna egy szép napsütéses kora nyári délelőttön, mint a fagyit. Akár a kiscica a tejet. De ő kért, ne tegyük. Parancsolta is, de kért is. És a kérése erősebb volt, mint a parancs.

Aztán elkövetkezett a színpadra lépés pillanata. Ott álltunk felsorakozva a függöny mögött, csendben, fegyelmezetten. Velünk szemben állt, a belső drukktól kipirosodott arccal a mi tanító nénink - pótmamánk. A szeretett, kedves arc nézett ránk bátorító bíztatón, megadva a kezdőhangot. S amikor felment a függöny, számunkra a közönség csak arctalan sokaság volt, mert mi őt figyeltük, az arcvonásait, beintő mozdulatait. És függetlenül attól, hogy milyen helyezést értünk el, megdicsért minket, elégedett volt velünk, mivel tudta, hogy mindenki igyekezett a maximumot adni.

Én különösen kötődtem hozzá. Úgy éreztem, és hiszem, hogy nem tévedtem; az anya nélkül maradt kisfiút egy kissé jobban szerette - tán csak egy picivel - mint a többit. Ezért is volt szigorúbb hozzám, de én ösztönösen éreztem a szigorúság mögötti szeretetét.

És talán ezért van az, hogy mikor a csendes emlékezés pillanataiban előtűnik arca a múlt ködéből, mindig a szerető kedvessége, bátorító, selymes hangja, meleg tekintete, lágyan simogató keze jut eszembe, és… soha nem a fájó körmösök.

Áldott legyen mindörökké a kéz, amely azokat adta. Nem estek hiába.

Áprilisi lapzárta: március 10
Anyag és hírek beküldésére
4711-1242 amagyarhirlap@yahoo.com

Dömötör Gábor (USA):

A KÜLFÖLDI MAGYAR CSERKÉSZSZÖVETSÉG: HELYZETFELMÉRÉS, TERVEK, EREDMÉNYEK

2006 januárjában Argentínában járt Dömötör Gábor, a KMCSSZ Intézőbizottságának elnöke. Volt a jubi-táborban, majd január 19-én a Hungáriában ünnepélyes keretek között kitüntette azokat a cserkészvezetőket, akik kimagasló munkájukkal szolgálták a cserkészetet. Ezt követően tartotta meg alábbi beszámolóját, amelyben felméri a Cserkészszövetség helyzetét, legfőbb kihívásait, ezekkel kapcsolatos eredményeit és további terveit. Az előadást két részletben közöljük.

Idén ünnepeljük Cserkészszövetségünk fennállásának 60. évfordulóját. Két emberöltő. Ez alatt az idő alatt hatalmasat változott a világ. Változott politikailag: Magyarország egy háborút vesztett és négy évtizeden keresztül megszállt országból egy szabad, önrendelkező ország lett, amely a NATO és az Európai Unió tagjaként szervesen bekapcsolódott a nyugati világba. Ma már nem emigráns magyar cserkészek vagyunk, hanem lakhelyünk polgáraiként magyar eredetünket, nyelvünket és kultúránkat értékelő, őrző, sokszor harmad-generációs külföldi magyar cserkészek.

De a hatvan év alatt a világ társadalma is megváltozott, részben a tudomány és a technológia ugrásszerű fejlődése következményeként. A múlt szilárd, megszokott értékrendszerei meginogtak; a társadalom keresi a helyes utat olyan kérdésekben, mint a homoszexualitás, az abortusz, az eutanázia, a halálbüntetés és maga a vallás.

Hogyan lehetséges, hogy hatvan év elmúltával és a világ ilyen nagy változásai között a KMCSSZ még mindig életképes, hasznos szervezet? Hiszen továbbra is négy földrészen, 11 országban, közel 70 csapattal és több, mint 4000-es létszámmal működünk. Fennmaradásunk, életerőnk annak köszönhető, hogy alapvető céljainkból sohasem engedtünk, de módszereinket mindig rugalmasan tudtuk igazítani a változó idők követelményeihez. Mindig nyitott szemmel fel tudtuk mérni a helyzetet és irányvezetésünk súlypontjait a szerint tudtuk meghatározni. Szervezetünket nem homokra, hanem sziklára építettük, egy maradandó értékű célra: *jellemes, hívő, testileg és lelkileg egészséges, szellemileg és gyakorlatilag az életre jól felkészült fiatalokat akarunk nevelni a magyarság és a társadalom számára.* De erre a maradandó értékű célkitűzésre, erre a sziklára épített házunknak mindig olyan formát adtunk, amely megóvta a változó idők és viharok viszontagságaitól.

Mérjük fel hát most is helyzetünket, legfőbb kihívásainkat és nézzük meg mit tettünk, és mit kell még tennünk mindegyikkel kapcsolatban. Nyolc legfontosabb célkitűzésünket, tervünket és eddigi eredményeinket fogom röviden felvázolni.

1. MAGYARSÁGISMERET

Fennmaradásunk legalapvetőbb feltétele cserkészeink magyarságismerete. Addig lesz külföldön magyar cserkészet, amíg lesznek magyarul tudó és magyar kötődésüket kellő ismeretekre alapozottan értékelő fiataljaink. Tárgyilagosan felmérve jelen helyzetünket, azt mondhatjuk, hogy sok új kezdeményezéssel *lassítottuk a hanyatlást.* Immár hat éve bevezettük új magyarságismereti tananyagunkat és követelményeinket vezetőjelöltjeink számára. Magyarországi tanulási lehetőségeket létesítettünk: már több, mint 200 fiatalt küldtünk a Balassi Bálint Magyar Kulturális Intézet 10 hónapos tanfolyamára; idén lesz a 4. év, hogy hat magyarországi középiskola vendég diákként egy évre – esetenként rövidebb időre is – befogadja gyerekeinket; idén nyolcadszor rendezzük meg a nagysikerű, három hetes magyarországi körutat, végzett őrsvezetőink részére. Szükségét láttuk új táborok bevezetésének, mint a Dobó és Zrínyi táborok, amelyek célja, hogy mind magyarságismeret, mind cserkészismeretek terén megerősítse cserkészeink felkészültségét. A Fillmoreban évente megrendezett nyári iskolatábor ugyanezt a célt szolgálja, elsősorban szórványaink számára. Láthatjuk hát, hogy számos lehetőséget létesítettünk magyarságismeretünk kopásának csökkentésére. De a további kopásnak irama attól fog függeni, hogy csapataink milyen sikerrel küldik a gyerekeket ezekre a programokra, milyen mértékben használják ki a felkínált lehetőségeket.

2. JELLEMNEVELÉS

Cserkészetünk elsődleges célja jellemes emberek nevelése. De ez talán a csapatok legnehezebb feladata. Hiszen jellemet nem szép szavakkal kell nevelni, hanem példával és gyakorlati élményeken keresztül. Olyan helyzeteket kell teremteni, amelyeken keresztül a cserkészek gyakorolhatják a jellemes viselkedést, a jellemes életmódot. Ez tudatos és ötletes tervezést és kivitelezést igényel. Félős, hogy a csapatok sokféle elfoglaltsága között pont a jellemnevelés nem kap elegendő időt és figyelmet. Ezért a 2003. elején megtartott intézőbizottsági gyűlésen, amelyen a kerületi és körzeti parancsnokok, valamint a központi tisztségviselők is jelen voltak, elhatároztuk, hogy a jellemnevelésnek kiemelt hangsúlyt fogunk biztosítani. Ez meg is történt a különböző tiszti konferenciákon, ahol a résztvevők a gyakorlati jellemnevelés módszereit tanulmányozták. De a sikert az fogja meghatározni, hogy milyen mértékben valósul meg a jellemnevelés csapatszinten, milyen mértékben épül bele a gyakorlati, rendszeres jellemnevelés a csapatok munkatervébe.

2005-ben és – a déli féltekén – 2006 elején megtartott jubileumi táboraink iskolapéldái voltak a gyakorlati jellemnevelésnek. A táborok kerettörténete "Nagy Lajos és a magyar lovagkor" volt. Ez nemcsak lehetőséget adott arra, hogy a gyerekek beleéljék magukat a magyar történelem egyik korszakába, de kiváló alany volt a jellemnevelésre. A cserkészek, mint apródok érkeztek a táborba és a tábor folyamán lovagi kiképzésben részesültek. Ha a tíz napos tábor folyamán bebizonyították, hogy eleget tettek a lovagi erényeknek – amelyek persze a kissé átfogalmazott tíz cserkésztörvényből álltak – akkor a tábor végén lovaggá lettek avatva. Ehhez hasonló ötletes módon kell év közben is rávezetni cserkészeinket a jellemes viselkedésre, életformára.

3. GYAKORLATI CSERKÉSZET

Gyakorlati cserkészetünk nemcsak az életre képes emberek nevelésének módja, hanem a fiatalok felé legnagyobb vonzóerőnk. A gyereket a kaland, a romantika, a természetben való élés gyakorlati ismeretei vonzzák a cserkészetbe, hogy ott azután megtalálja a cserkész életmód többi örömét és szépségét is. Ha elhanyagoljuk a gyakorlati cserkészismeretek rendszeres használatát és fejlesztését, nevelőrendszerünk leghatékonyabb szerszámát mellőzzük. Aggódva állapítottuk meg, hogy a vezetőképző táborokba érkező jelöltek gyakorlati ismeretei elégtelenek. Ezen pedig elsősorban csapatszinten lehet és kell javítani. Ezért, a jellemnevelés mellett a gyakorlati cserkészetet tűztük ki kihangsúlyozandó célként. Központilag bevezettük a Dobó és Zrínyi táborokat, amelyek a magyarságismereten kívül a gyakorlati cserkészismeretek fejlesztését célozzák. Úgyszintén, 16 éven feletti cserkészek számára kidolgoztuk az új vándorcserkész próbarendszert. De a legfontosabb, hogy a csapatok lelkiismeretesen kövessék a próbarendszert, és minél több időt töltsenek a szabadban: táborokban, portyákon és olyan akadályversenyeken, ahol a kerettörténet romantikája mellett megfelelő súlyt kap a gyakorlati cserkészismeretek próbatétele.

4. CSAPATFEJLESZTÉS

Ha végigtekintünk a négy földrészen, amelyen csapataink működnek, megállapíthatjuk, hogy sok helyen vannak magyar gyerekek, ahol nincs csapatunk, de még ott is, ahol van csapat, nem minden magyar gyerek kapcsolódik be a cserkészetbe. Ha eleget akarunk tenni vállalt feladatunknak, azt kell célunknak tekinteni, hogy minden magyar gyereknek legyen alkalma arra, hogy megismerkedjen a cserkészettel. Ennek feltétele, hogy kellő mennyiségű képzett és feladatot vállaló vezetőnk legyen. A már meglévő csapatoknál, ha nem is könnyen, de biztosítani tudjuk ezt rendszeres vezetőképzésünkkel. Nagyobb gondot okoznak azok a helyek, ahol nincs még csapat. Ott akkor alakulhat csapat, ha a sors úgy hozza, hogy képzett vezető költözik oda. Ez történt legfiatalabb csapataink, Berlin és Boston esetében. De akkor is alakulhat csapat, ha van egy vállalkozó személy, akinek kevés, vagy semmilyen cserkészmúltja nincs, de egyébként megvannak a pedagógiai és vezetői adottságai. Ilyen személyek számára dolgoztunk ki egy csapatindító segédeszközt. A kb. 50 oldalas füzet igen gyakorlati módon összefoglalja a cserkészet lényegét és alapismereteit és segíti az alakuló csapat vezetőit az első időkben, mindaddig, amíg részt tudnak venni megfelelő vezetőképzésben. Az ilyen induló csapatok kiemelt támogatásra szorulnak és ezért létesítettük a csapatfejlesztő vezetőtiszti beosztást.

A csapatfejlesztés második feladata a cserkészek toborzása. Vannak segédeszközeink: szórólap, amely ismerteti a cserkészet lényegét; szövetségi plakát, amely felhívja a figyelmet mozgalmunkra; autóra ragasztható magyar címeres és cserkészliliomos matrica. Igen jó toborzási eszköz évente kiadott cserkésznaptárunk, amely immár ötödik éve nagyobb, szebb kiadásban ismerteti csapataink munkáját. Az elmúlt év folyamán egyre több sajtótájékoztatónk jelent meg a magyar újságokban és az elektronikus hírszolgálatokon keresztül. De mindezek mellett a legfontosabb a csapatok helyi toborzása, a szülőkkel való kapcsolat keresése, amin keresztül megismerik, megértik mindazt az értéket, amelyet gyerekeik a cserkészetben útravalóul kaphatnak az életre.

Szövetségünk most már több éve a jelenlegi létszám körül stabilizálódott. Ha céltudatosan és sikeresen végezzük csapatfejlesztő munkánkat, még növekedhetünk is. Legnagyobb lehetőség erre Észak-Amerikában és Európában van, ahova továbbra is érkeznek új bevándorlók. Európai kerületünk számára pedig különösen nagy ez a kihívás, mert várható, hogy Magyarország EU csatlakozása következtében többen fognak Nyugat-Európában munkát vállalni, és a kerületnek fel kell készülnie arra, hogy gyerekeiket befogadhassa a cserkészetbe.

(folytatjuk következő számunkban)

BRAZÍLIAI HÍRADÓ

(Piller Éva, São Pauló-i tudósítónktól)

Egy Magyar Tér Odüsszeiája

Egy magyar családba beházasodott brazil politikus, *vereador* (tagja a városi tanácsnak), miután kicsit megismerte a magyar közösséget új családja révén, úgy gondolta, hogy ez, bár egy kicsi, de értékes emigráns közösség. Több gyárat alapítottak, például az első taximétereket egy magyar gyár gyártotta le még az 1930-as években, több, mint 50 egyetemi tanár magyar leszármazott tanít az egyetemeken, egy neves újságírójukról - aki a legnagyobb napilapnak (Estadao) volt éveken keresztül a külügyi rovatvezetője - egy körutat is elneveztek, a városi zenekarban több magyar származású zenész muzsikál, no és ne beszéljünk arról, hogy az emigráns „fesztiválokon" kitűnnek fegyelmezett részvételükkel, remek táncaikkal... Minderről megbizonyosodva, a *vereador* megfolyamodta a polgármesternél, hogy a magyarok kapjanak egy teret São Paulo városban.

Így jött létre a „Praça do Povo Húngaro"-nk (A magyar nép tere) Aclimação városrészben. A következő polgármester, aki ezúttal egy polgármester asszony volt, Dona Erundina, ezek után október 23-át kinevezte a „Magyarország Napjának" (Dia da Hungria) és miután ezt törvénybe is foglalta, São Paulo Városházában évente ünnepélyes megemlékező gyűlést tart a magyar kolónia, együtt a városi tisztségviselőkkel. Ez úgy zajlik le, hogy egy városi tanácsnok beszédet mond a magyarokról, a mindenkori magyar főkonzul beszél az 56-os forradalomról, a Pántlika és Zrínyi tánccsoport táncol és végül a brazil katonai zenekar eljátssza a brazil és a magyar himnuszt.

Az államalapítás 1100 éves évfordulója alkalmából: A téren Árpád fejedelem lovas alakját ábrázoló bronzba öntött dombormű

FOTO BALÁZS GYULA

Miután a tér megvolt, Rózsa Tamás főkonzul azt javasolta, hogy jó volna arra valami magyar emlékmű. Meg is rendelt Lebó Ferenc győri szobrászművésznél egy szép Árpádot ábrázoló bronz domborművet, aminek az árát összeadta a kolónia - mi cserkészek is adtunk rá egy komolyabb összeget. Paulo Maluf polgármester írta alá a dekrétumot és Dr. Szabó László építész hathatósan közreműködött a dombormű kellő elhelyezésében.

A felavatás 1996. november 30-án, még a Millecentennárium évében megtörtént. 1997. április 5-én pedig a Magyar Köztársaság elnöke, Göncz Árpád és felesége Zsuzsanna meglátogatta a teret és megkoszorúzta az emlékművet, az akkori São Paulo-i polgármester Celso Pitta jelenlétében. A Szent Imre Kollégium rendelkezésre bocsátott buszokat, és a kolónia tömegestől megjelent, cserkészek egyenruhában, néptáncosok népviseletben, stb. A himnuszainkat mi is elénekeltük és boldogan, büszkén vonultunk el a színhelyről.

Pár hónap múlva valamilyen személyiség Magyarországról meg akarta koszorúzni a szobrot és mielőtt kivittük volna az illetőt, még szerencse, kimentünk megnézni, hogy mi a helyzet a terünkön. Hát mit mondjak: egy szemétdomb volt! Eldobott üres plasztik ivóvizes üvegek, Coca Colás dobozok, félig megevett uzsonnák, a szemetes-kamionoktól nem elvitt, avagy róluk leesett szemétzacskók - persze kipukkadva, „barna kupacok" embertől és kutyától egyaránt…

Két önként vállalkozónk, Kokron Ili és Szűcs Erzsi hősiesen kivonultak és 6 darab 100 kilós fekete szemétzacskóba összeszedték a szemetet. Miután ez az ünnepség lezajlott, komolyan nekiálltunk tanácskozni, hogy mit is tudunk tenni ezzel az újdonsült koloniális problémánkkal. Kisült, hogy a Prefeitura nem tartja karban ezt a teret (de semmilyen más terét sem a városnak, ezt tapasztaltuk már magunk is, de valahogy, naivan, abban reménykedtünk, hogy annak a városrésznek jobb a helyzete, mert egy „jobb" városrész, a teret szép házak, rendezett kertek veszik körül…) Általában az van, hogy vagy egy, a közelben lévő cég vállalja a terek tisztántartását, vagy kéregetők szálláshelye és WC-je lesz...

Először a Segélyegylet vállalta, hogy kertészt küld, Kokron Ili elnök minden hónapban megnézi. Ez egy darabig ment is jól. Múltak a hónapok, a Segélyegylet tisztikara megváltozott, anyagi helyzete problematikus lett, aki vállalta a teret, meghalt, Ili elköltözött São Paulóból... Vállalják a cserkészek! - hangzott el nem-cserkész felnőttek bölcs tanácsa - ez egy igazán cserkészeknek való munka! Hát mi cserkészvezetők egyáltalán nem így láttuk a helyzetet, mármint, hogy a gyerekek ásóval-vödörrel és a magas, le nem vágott gazos fű közül, szabadkézzel eltört üvegeket és egyéb gyanús szemeteket szedjenek fel egy nyilvános téren... És a cserkész szülőkkel együtt elhárítottuk ezt az ötletet.

Ahányszor kimentünk a térre, mert vendéget vártunk, aki látni akarta a „Magyar teret", csak egyre jobban kétségbeestünk, hogy mi minden történik a terünkön: Árpád háttere már össze vissza volt vastag, fekete spray festékkel firkálva, a fű állandóan derékig ért, aztán egyszer rémülve vettük észre, hogy a magyar címert és São Paulo város címerét lefeszítették és ellopták... Aztán egyszer csak egy közeli iskola természetrajz tanárnője megkérdezte, hogy szabad-e rendet csinálni a téren! Jaj! Nagyon meghatódtunk... Nagy lelkesen nekiálltak, levágatták a füvet, fákat és virágokat vettek, elültették, fehér festékkel lefestették a firkákat, sőt a járdaszéli köveket is. Mindenki határtalanul boldog volt. A tér újra felavatására az iskola és a Magyar Ház össze tudta hívni a városrész politikusait, Sub-Prefeitura személyiségeit, helyi lap újságíróját. Az iskola igazgatónője és a gyerekek, akiknek az osztálya megszépítette a teret, is kivonult, igen szép beszédeket hallgattunk, mi magunk is magyar blúzokkal kivonultunk, majd köszöneteket rebegtünk. Utána még hálából mindenkinek ajándékkönyveket (magyar regényeket brazil fordításban) vittünk...

Aztán ez is elaludt. Az iskola csak arra az egy alkalomra vállalta a teret, amikor - gondolom – ez benne volt a tantervben... Dehát persze nem is egy iskola dolga egy nyilvános városi teret rendben tartani. Egy darabig még levelezgettünk a Sub-Prefeiturával, aminek nem volt semmi eredménye, aztán leváltották az „ismerőseinket", és újra nyakunkon volt a nagy probléma.

Akkor a Nőszövetség, Saurer Ingrid elnöknő egy évre vállalta, hogy a Nőszövetség karbantartja a teret. Ez az ajánlat a 24. órában érkezett, mert ekkor már egy *nordestino retirante* kolduscsalád sátrat vert a tér sarkában papundekliből és rongyokból... Amikor a rendőrség látta, hogy valaki foglalkozik a térrel, kilakoltatta a családot. Ingrid fényképekkel mutatta be, hogy milyen szép újra a tér, de ha letelik az év, mi lesz? A Nőszövetség nem Soros Alapítvány...

Minden esetre tiszta szívből gratulálunk az argentin Magyar Kolóniának, mert azért nagy dolog, hogy a nagyvilágban itt-ott terünk van. A Székelykapu gyönyörű, de minden más is, amit a képeken látunk. Adja Isten, hogy a ti Prefeiturátok rendesebben gondozza a nyilvános tereit, és hogy örömötök és büszkeségetek ne ürömmé változzon, mint a miénk. Sok szeretettel üdvözlünk mindenkit, akivel immár megismertettünk egy magyar tér sorsát valahol a nagyvilágban.

(Nálunk a városháza, a Municipalidad illetékes a város terei gondozására. De a bekerített rész karban tartása, ahol a Székelykapu és Szent István impozáns mellszobra áll, hála a Bíró Alapítvány, élén elnökasszonya, Bíró Marianne nagylelkűségének a kolónia részére meg van oldva. Nyilvános hálánk kifejezése álljon itt is! Szerk.)

A HUNGÁRIA Egyesület vendéglőse
Omar, családias légkörben
szeretettel várja vendégeit
Pasaje Juncal 4250 - Olivos
Asztalfoglalás: 4799-8437 / 4711-0144

ESEMÉNYNAPTÁR: LÁSD SPANYOL RÉSZ UTOLSÓ OLDALÁN

A HOLLANDIAI MIKES KELEMEN KÖR az Összmagyarsághoz intézett fölszólítása

Kedves Barátunk!

A magyarság elmúlt 1100 éves történelme szorosan összefonódott a kontinensünk nyugati felében létrejött civilizációval. A XIX. és főleg a XX. században önkéntes vagy kényszerű migráció következtében számos nép jelentős diaszpórát hozott létre a világ különböző államaiban. Ez a folyamat az ismert történelmi események következtében a magyarságot különösen érintette. A XXI. század elején a magyarság gyakorlatilag az egész földgömbön jelen van, s a magyar diaszpórában a társadalom minden rétege képviselve van.

Természetes és szükségszerű szociológiai jelenségként a nyugati magyarság egy sajátos szellemvilágot hozott létre: a magyar szellemiségre építve és a helyi körülményekhez alkalmazkodva létrehozta saját kulturális és egyházi szervezeteit stb., amelyeknek révén új áramlatokkal gazdagította és továbbra is gazdagítja az egyetemes magyar szellemvilágot. Számtalan lap- és könyvkiadási vállalkozás, kulturális és egyházi összejövetel, konferencia, cserkésztábor, de gazdasági vállalkozás, különböző országok politikai életében vállalt szerep stb. tanúskodik a magyarság nyugati ágának aktív és szerteágazó szellemi életéről. Emellett a magyar irodalom két vonalon is aktívan jelen van a nyugati kulturális világban magyar írók könyveinek a fordításaival és olyan szépirodalmi alkotásokban, amelyek "nyugaton" látnak napvilágot, de témájuknál, stílusuknál fogva, ha nem magyar nyelven íródtak is, a magyar irodalom leágazásainak tekinthetők.

A magyarság napjainkban egy határtalan térben, a Magyar Szellemi Hazában él és alkot. Ehhez küldetéstudatra van szükség, amely nem létezhet mélyebb bölcseleti és világnézeti alapozás nélkül. Nem elég az, hogy "magyarok vagyunk". Tudnunk kell, mit jelent magyar kultúrvilágban élni, azt képviselni, azt oltani bele környezetünkbe, azt gazdagítani meg környezetünkkel, mindezt a "nyugati" kultúrvilág határtalan vibráló gazdagságában és szabadságában.

A Mikes Kelemen Kör vezetősége, Elspeet, Hollandia

PÁRIZSI HÍREK

Szekeres Zsuzsanna (Párizs):

VISSZAEMLÉKEZÉS ÉS JELEN

Életem első kulturális megrázkódtatása akkor ért, amikor a hatvanas évek elején **Buenos Airesből hirtelen Bécsbe** kerültem és ott töltöttem néhány hónapot. Meg voltam rémülve, nemcsak azért, mert fiatal voltam és először távol otthonról, hanem a város is riasztónak, fenyegetőnek hatott. Este tízkor, amikor nálunk az élet kezdődött, itt leálltak a villamosok, bezárt minden, egy lélek se járt az utcán. És mindenki fehérbőrű, kékszemű volt, leginkább öreg, sokszor golyvás, de mindenképpen lódenkabátos. Ez az egyöntetűen fehér és öreg városkép **élénk ellentéte volt annak** a zajos, színes városnak, amit elhagytam. Honvágyam volt az enyéim után, de Buenos Aires etnikai összetettsége, fiatalos energiája után is.

Később az élet először **Londonba, majd Párizsba** vezetett, ahol a soknemzetiségű nagyvárosban ismét jól éreztem magamat. Micsoda meglepetés ért, amikor 40 év után újra viszontláttam Buenos Airest! A város régi lüktetését megőrizte ugyan, de Párizsból jövet most az tűnt egyöntetűen „fehér" városnak… Sehol semmi turbán, kaftán, boubou, anyák hátára kötött gyermek, a fekete bőr ezer árnyalata, ami már húsz éve párizsi hétköznapjaim természetes látványa. Innen jövet, **Buenos Airesben a lakósság szembeötlően és egyöntetűen fehér** – kivéve talán késő este, amikor szép csendben a „cartonerosok"-é *(papír után a szemétben kutatók. Szerk.)* lesznek az utcák.

Párizs *intra muros* lakóssága manapság alig haladja meg a két millió embert, de ha hozzáadjuk a külvárosok lakósait is, nagyjából 13 millió ember jár-kel a francia fővárosban. Ennek a lakósságnak egy csekély, de látványos százaléka nemcsak a francia tengerentúli területekről származik, hanem az észak-afrikai és a fekete Afrika volt gyarmataiból is. Ha hozzáadjuk a különböző háborúk menekültjeit, a vietnámiakat, a kínaiakat, a kurdokat, az afgánokat, szép kis etnikai mozaik áll össze.

Turista barátaimat azzal szoktam szórakoztatni, hogy a lakásom közvetlen környékén (ami a Gare du Nord mellett fekszik, egy lépésre Ady Endre által annyiszor emlegetett Gare de l'Est-től) **több kontinensen végigsétáltatom őket.** Kezdjük a földalatti híd után terjedő arab Észak-Afrikával, ahol algériai és marokkói zene ömlik az üzletekből és ahol a datolyák, a méztől csöpögő sütik mellett a hastánchoz szükséges kellékeket, felkunkorodott orrú, sárga szattyán papucsokat, kaftánokat lehet kapni. Utána folytatjuk utunkat fekete Afrikában, egy pár utcával lejjebb. Itt megtekintjük a varrodákat, ahol régi Singer lábhajtásos varrógépeken férfiak varrják a ruhákat, olyan anyagokból, amiknek mintáján gyakran szerepelnek a modern élet kellékei, mondjuk egy ventilátor vagy egy mobil telefon. Megcsodáljuk az élő csirkék ketreceit, amik sikátorok belső balkonjaira kerülnek majd, és ott várják, hogy áldozatul essenek valami ősvallási szertartásnak. Gyógyfüveket, gyökereket szagolgatunk, míg megkerüljük Európa legnagyobb vasútállomását, hogy a túloldalán eljussunk egy másik kontinensre, Ganesha, az elefántfejű isten temploma mellett Dél-Indiába, a tamilok területére. Itt nemcsak minden kapható, amit ez a földrész gyárt és eszik, hanem azokhoz a termékekhez is hozzá lehet jutni, amiket az angol Birodalom megszerettetett velük, így például egy „marmite"-nak hívott fekete kenőcsöt, amit vajas kenyérre kenve fogyasztanak az igazi britek.

Azon gondolkoztam, hogy vajon Párizs mindig ilyen volt-e, vagy ez csak egy, a globalizációval járó, új jelenség? Kezembe vettem **Szabó Zoltán „Összeomlás" című könyvét,** amelyben **1939-ben** leírja az

folyt. a köv. oldalon

DŐRY ELENA (Ilcsi)
Társas és egyéni utazások - repülő és hajójegyek
szálloda foglalás kül- és belföldön
esküvői ajándék listák

Hívjon: 4812-5564 Fax: 4812-3239
elenadory@hotmail.com

Így élünk, éldegélünk . . .

(levélrészlet Magyarországról)

Nálunk most javában szorít a tél. Ma már háromszor lapátoltam el a havat, de a szél rendre visszahordja... Sok helyen ilyen időben pillanatok alatt elakadhat a közlekedés. Itthon egyre több út lesz járhatatlan. Még Firenzében is 20 év után újra havazott, s – hihetetlen! - hóakadályok vannak!

Emellett, aki Kelet felöl érkezik repülővel Magyarországra, azt hiheti, hogy Óceániába érkezik. Debrecent elhagyva ugyanis szinte egybefüggő vizet lát az ember, amiből az autópályák úgy emelkednek ki, mintha hidak lennének. A csapadékos ősz és a decemberi havazások, esőzések megtették hatásukat az Alföldön. Mindez most fagy. S hol van még a tavasz? Mezőgazdászok szerint még minden jóra fordulhat.

Mintha csak az időjárás tépázta volna meg a belpolitikai életet is: Ahogy már előzőleg említettem, viharosan kezdődött az újév. Sólyom László köztársasági elnök a szokásos újévi köszöntő beszédet nem az évek óta megszokott időben, szilveszter napját követő első órában, hanem később, 10 óra körül tartotta meg. Nagyon szerencsétlenül sikerült a helyszín kiválasztása, mert a képeken az elnök úr mögött egy szekrény részlete volt látható, hiányzott a nemzeti lobogó és hiányzott a magyar címer is. Ezek után a mondandókra már kevesebben figyeltek... A felháborodás hetekig tartott. Többen leveleket írtak az elnöknek figyelmeztetve arra, hogy ő Magyarország Köztársasági elnöke... Akadtak olyanok is, akik Lesley Hawk-ként emlegetik. Utalva arra, hogy nem tekintik magyar embernek.

Ámde nem sok idő maradt a felháborodásra, mert Moszkvában egy kis időre elzárták a gázcsapot. Miután Magyarország 90 százalékban még mindig az orosz köldökzsinórra van kötve, nagy lett a riadalom. Valójában Oroszország és Ukrajna került haragba egymással. De miután a gázvezetékek Ukrajnán át jönnek, egész Közép-Európa észrevette a „nézeteltérést”...

Az alkalom arra volt jó, hogy többen ráeszméltek kiszolgáltatott helyzetünkre. Kérdés: Az illetékesek tanultak-e belőle? Sajnos erre kicsi az esély, mert a választási kampány lázában kisebb dolgok válnak nagyon fontossá, és fordítva. Többek között arról folyik a vita, hogy mi legyen a MALÉV eladásából származó nagyon sok pénzzel? Hogy miért kellett eladni az aranytojást tojó tyúkot - ez már lassan feledésbe merül.

Csak az idő meg ne álljon... Különleges képességünk, ahogy el tudunk menekülni lelkiismereti gondjaink elöl, ha eljön az a pillanat, hogy önzetlenül ki kellene állni valaki mellett, aki közülünk való. Első reakció az, hogy rúgunk még egyet a szerencsétlenen. Így volt ez **Döbrentei Kornél** költő esetében is. A keresztények kiirtásának emlegetése miatt megtartott tüntetésen még keblére ölelte a „nemzet”. Ám amikor példát statuáltak rajta és Ferihegyen leszállították a londoni gépről, már mint idült alkoholistát emlegették... S a védelmében szövögetett szolidarítási akció néhány keserves nap után kialudt, majd szokásosan ment minden tovább: Szép manökenek jöttek a TV csatornákon. Olcsó árukat kínáltak az áruházak. S talán a rádióban is fülbemászóbb slágerek szóltak. S ugye, ilyenkor ki gondol a megalázott költőre, aki lelkiismerete parancsára hallgatva kiállt a plénum elé, s elmondta mindazt, amit mindannyian éreztünk, csak éppen erőnk, tehetségünk nincs hozzá, hogy ezt véghez vigyük. Aztán amikor jött egy nyikhaj s felakasztotta a karácsonyfát a tóra alá, megint felhördült a köznép, s Döbrenteiért kiáltott... Vagy ha az nincs, hát jöjjön valaki más, és mondjon néhány keresetlen szót sebzett önérzetünk gyógyítására. Mert nagyon rossz dolog ám úgy élni, hogy megsértik az ember lelki világát.

S lám, nem jött már senki... Nem maradt más teendő, bele kellett törődni abba, hogy a karácsonyfa alávaló jelkép, a tóra meg a magasabb rendű! Ez után e szerint kell tehát élni, gondolkodni, ebben a mind jobban szűkülő hazában. Szokjunk hozzá ehhez a trendhez! Akár a rabszolga a császár hüvelykujjának erejéhez, ami billenhet fölfelé, vagy lefelé. Nekünk bizony lefelé billent... Mesebeli János vitézek, akik ilyenkor megvédték a népet, már régen nincsenek. Az új meséket pedig már a TV csatornák ontják. Ott pedig mindig a különleges kommandósok győznek. Régi-új uraink és parancsolóink bizonyára elégedetten nyugtázták az eredményt.

Mind aggasztóbb a gond, hogy a hétköznapi életben visszatérnek a keményvonalas kommunisták. Alig fél éve alaposan összeverték **Szász Károlyt,** az Állami Számvevőszék elnökét, aki volt olyan bátor és észrevette a Kereskedelmi és Hitelbanknál történt sikkasztásokat...

Másfél héttel az ünnepek után, amolyan pletykaszerűen megtudtam, hogy Karácsony másnapján pedig megtámadták és félholtra verték **Pilhál Györgyöt, egykori kollégát**, aki hosszú évek óta a "Magyar Nemzet" napi rovatának szókimondó írója: Ott írja meg napról napra finom iróniával egyperces észrevételeit betegeskedő társadalmunkról. Nem akartam elhinni, ezért felhívtam telefonon. Így első kézből tudtam meg, hogy a hír igaz. Barátaitól tartott hazafelé, amikor útját állták. Szerencséjének és erős fizikumának köszönheti, hogy túlélte a verést... Mi volt az „üzenet”? Hadd tanulja meg ez a gyülevész nép, hogy hol a kerítés! Nehogy már a nyúl vigye a puskát, elvtársak! S bizony megint jól számítottak. A gyalázatos eset híre már csak hetek múlva jutott el az ország zugaiba. S elérték azt, hogy a szájról szájra terjedő híreket is csak megbízható körben célszerű már kicserélni. Előbb tanácsos jól körbenézni! Akárcsak a véres ember idején, aki más anyagból gyúrta a bandáját... De hiába takargatták sokáig az esetet, a népszerű publicistát ért támadás felrázta a jóérzésű embereket, s hogy mi lesz az eset folytatása - nehéz megjósolni.

S mit ad a véletlen, jött a kiegészítő hír, akár a gömbvillám: Azért verték össze Pilhál Gyurit, mert be volt rúgva. - Hát tessék. Ilyenek a nemzeti újságírók. Egyik kocsmából ki, a másikba be! Beleisznak a békésen beszélgető állampolgárok pohárba. Szidják az édes anyjukat. Verik az asztalt. Kidöntik a sört. Négykézlábra ereszkedve végzik a dolgukat. Hát szabad-e csodálkozni, ha helybenhagyják őket?

Hát igen. Így már minden más. Nyugodtan magunkra húzhatjuk a takarót. Majd csak lesz valahogy. Úgy még soha se volt, hogy sehogy ne lett volna. Majd csak győz az erősebb párt, aki megmondja melyik lábunkra álljunk, merre menjünk! Lényeg az, hogy ne keveredjünk bele semmibe, s az idő meg ne álljon!

Szintén a Pilhál Gyurival folytatott beszélgetésből tudtam meg azt is, hogy „baleset áldozata” lett **Tom Kenedy író**, aki pár éve települt haza az USA-ból, s felismerve a hazai maffia állapotokat írt egy könyvet. Továbbá rendszeresen publikált különféle angol nyelvű lapokba. Budapesttől távolabb lakott, ahová a tragédia napján késő este busszal utazott. Csakhogy nem szállt le a lakóhelyén, hanem tovább ment egy megállóval. Innen telefonált felségének, hogy jöjjön érte autóval. Mire a neje odaért, már egy holttestet talált. Ismeretlenek halálra gázolták. Azóta se találják a tetteseket. Az ügyben több kérdés is felmerült, de magyarázat nincs. Valahogy mégiscsak furcsa az, hogy az is író volt, egyik pillanatról a másikra elüthette egy autó a buszmegállóban s az meg se állt! Amint sikerül valami újat megtudni - beszámolok. Egyelőre ott tartok, hogy miért utazott tovább egy megállóval? Akad néhány barátom, aki sok mindennek utána tud járni.

Ami engem módfelett felzaklatott az a körülmény, hogy a szakma - ha szabad ezt a fogalmat még használni - semmit nem szól, nem tiltakozik. Sőt, olyan alpári pletykákat engednek útjára, mint például az, hogy az érintettek be voltak rúgva, stb. Ez ügyben szerettem volna amolyan lelkiismeret ébresztőt közreadni. De a magyar közállapotok olyanok, hogy itt már csak az özönvíz segít...

Kis szünet után újra indul a madárinfluenza „veszedelem”. Románia után most Törökországban jelentkezett a vész. Csakhogy itt már hárman meghaltak. A török hatóságok igyekeznek menteni a dolgot. Kevés sikerrel, mert az orosz hatóságok már felhívták polgáraik figyelmét arra, hogy ne utazzanak Törökországba. A mi hatóságaink egyelőre hallgatnak... Ami a hétköznapokban észrevehető: a nagy bevásárló központokban visszaesett a vágott baromfi vásárlás.

Elképesztők az adósságok. Még szerencse, hogy itt van az UNIÓ (pedig de nem szerettem!), így van valami ellenőrzés, kontroll. Most újabb felszólítást kapott a kormány. Jelentésüket nem fogadták el. Új beszámolóra utasították őket, de szeptemberig adtak haladékot. Gondolom abban bízva, hogy addigra talán egy másik csapat jön... Igen ám, csak hogy itt van ez a vörös maffia...

De beszéljünk az élet szebb dolgairól! Bonyhádon megemlékeztek **cegei Wass Albert** szobrának felállításáról, amire egy évvel ezelőtt került sor. Az emigrációba kényszerült író Magyarországon mind nagyobb népszerűségnek örvend (hiába: A magyarok csak haláluk után kapnak elismerést). Azóta a Wass Albert-kultusz elindult hódító útjára s ma már Solymáron, Harkányban és Verőcén is áll szobra a hazájához haláláig hű írónak.

Barkuti Jenő, Bátaszék, Magyarország

PÁRIZSI HÍREK... folyt. az előző oldalról

akkor még csak négymilliós fővárost: *„Európa központja, úgy, hogy minden, ami süllyed lefelé, itt van, s minden, ami sugárzik felfelé: itt van. A roppant vonalak és zűrzavaros részletek városa, költők számára a költészet fővárosa, festők számára a festészet fővárosa, kereskedők számára az áruminták fővárosa, prostituáltak számára a prostitúció fővárosa, emigránsok számára az emigráció fővárosa, város, amely mindent elvisel, és mindent befogad és minden idegenség fölött önmaga marad, a leggőgösebb város a világon, amely mindent megenged roppant falai között, mert tudja, hogy az ő szépségén semmi sem változtat, az ő arányainak semmi sem árt, az ő nyugalmát semmi nem zavarja, az ő egyensúlyát semmi sem borítja fel. És ebben a gőgjében leginkább francia város, – hogy így fűzzem tovább a mondatokat Péguy lélegzetakasztó stílusában - a legfranciább város, a francia városok közül a legfranciábbja, mely fél Európát büntetlenül engedi magához, úgy engedi, mint a zseni az epigonok seregét.”*

Vajon büntetlenül engedi magához fél Európát, illetve manapság a fél világot? A párizsiak és a franciák múlt október vége óta ebben már nem annyira biztosak. Akkor, két külvárosi srác a rendőrség elől

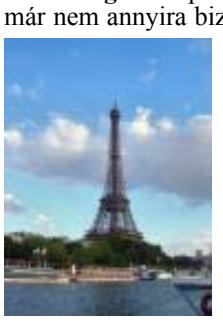

menekülve, bemászott az elektromos művek elkerített rácsa mögé, ahol a magasfeszültségű áram agyonütötte őket. Következménye az lett, hogy három hétig égtek a párizsi, majd más francia nagyváros külvárosai is. Eredménye: három halott, több sebesült, Molotov-koktél által kigyújtott autók ezrei, leégett iskolák, kultúr- és bevásárló központok, 200 millió Euró kár... A közéletet és a közvéleményt azóta is az foglalkoztatja, hogy vajon mi is okozta a történteket?

Tudni kell, hogy a külváros lakói szegények, színesek, munkanélküliek, leginkább muzulmán vallásúak, bevándorlók, bár nagyrészük már Franciaországban született, hivatalosan is francia állampolgároknak számítanak. Az őszi események tehát nemcsak a francia bevándorlási politikát kérdőjelezték meg, hanem a hagyományos „nemzethez való tartozás” fogalmát és a hivatalos integrációs politikát is.

Mikor először egy impozáns, becsületrendet viselő úri hölgytől azt hallottam, hogy a Mediterrán tenger túloldaláról jövő népek a franciáknak „unokatestvérei”, úgymond „családtagok”, **nem hittem a fülemnek**, annyira valószínűtlennek tűnt ez az állítás. Idők során ellenben meggyőződtem, hogy ezt a franciák valahogy így is gondolják. Olyannyira, hogy amikor egy magyar barátnőm – még Magyarország EU-csatlakozása előtt – azon siránkozott, hogy milyen megalázó egy fehér európai állampolgárnak, aki a franciákkal közös kultúrával és értékekkel rendelkezik, ezekkel a szedett-vedett népekkel egy szintre kerülni ügyintézések alkalmából -- magam is értetlenül néztem rá. Ugyanis épp akkor zajlott egy foci világbajnokság, amelyből a francia csapat kiesett. A következő meccsen Svédország játszott Szenegál ellen, és az **egész Franciaország** – EU-tagság, Európai értékek ide vagy oda - egy emberként, masszívan Szenegálnak drukkolt, az "unokatestvéreknek", a franciául beszélőknek, a volt gyarmatnak, a talán kissé elferdült, de mégis tükörképüknek.

Ezeknek a kötődéseknek mély gyökerei vannak: az Észak-Franciaország bányáit nemcsak a lengyel bevándorlók, hanem Marokkóból és Algériából jövő bányászok éltették. Az I. Világháborúban számtalan észak-afrikai egység harcolt a franciák mellett, és rengeteg szenegáli tüzér fagyoskodott és halt meg a Marne kietlen síkságain. **A II. Világháború utáni** gazdasági felépítést is nagyrészt az észak-afrikai munkások biztosították, és még mindig ők végzik el azokat a kellemetlenebb munkákat, amiket a bennszülöttek már nem akarnak vállalni.

De ha a franciák ennyire nyitottak ezzel a lakossággal szemben, hogyan alakult ki mégis ez a jelenlegi krízishelyzet? A kérdés összetett, és így a válasz nem lehet egyrétű, gyökerei azonban visszavezetnek a Francia Köztársaság értékrendjére. Eme értékrend szerint, a bevándorlónak, de a kisebbségeknek is, be kell olvadniuk a nemzetbe. Az egyenlőség nevében semmi megkülönböztetés nincs megengedve. **A származás, akár a vallás kizárólag magánügy és semmi helye sincs a közéletben.** A múlt század elején ilyen alapon tilos volt például bretonul beszélni, szünetek alatt, az állami iskolákban. Ilyen alapon tilos még ma is származási alapon statisztikákat vezetni. A baj csak ott van, hogy ha az egyenlőség elvét egy egyenlőtlen helyzetre alkalmazzuk, akkor a különbségek lesznek egyre nagyobbak, nem az egyenlőség!

Az elv azt hirdeti, hogy **aki francia földön született, vagy megszerezte a francia állampolgárságot, az francia állampolgár**, tehát úgy kell kezelni, mint bárki mást. A gyakorlat azonban azt mutatja, hogy ez a hozzáállás gyártja és megrögzíti generációkon át az egyenlőtlenséget.

Az észak-afrikai bevándorlók főleg faluról származtak, gyakran se írni, se olvasni nem tudtak. Beilleszkedésük, különös segítség nélkül, nehéz volt. Gyerekeiknek **a francia elitista iskolarendszer, ami kiszórja azokat, akiknek az absztraháló képessége gyenge,** katasztrofálisnak bizonyult. A nyolcvanas években elkezdődő munkanélküliség még rátett egy lapáttal. Az eltájolt, se ide-se oda nem tartozó fiataloknak marad – mint Afrikában – az érvényesüléshez a foci, a kábítószer, és újabban, némelyüknek, az iszlámi fundamentalizmus.

A francia társadalomban azonban most vita folyik ezekről a kérdésekről, amelyek eddig senkit sem érdekeltek. Reméljük ez nem csak felületes megoldásokat eredményez majd, hanem maradandó perspektívákat is.

HUNGARIA
ASOCIACION HUNGARA EN LA ARGENTINA

HUNGÁRIA
MAGYAR EGYESÜLET
Pje. Juncal 4250, (1636) Olivos
4799-8437 4711-0144

Elnök: Zöldi Márton - mzoldi@dls-argentina.com.ar
Vezetőségi gyűlés minden szerdán este 9-kor
Titkárság: Zumpf Gusztáv: Keddtől szombatig 18-tól 21.30-ig. Vasárnap 12.30-tól 16 óráig. **Étterem:** Hétköznap (hétfő kivételével) 18-tól éjfélig. Szombat-vasárnap ebéd és vacsora. Asztafoglalás 4799-8437 / 4711-0144 Sr. Omar

Az immár szokásossá vált januári misét az idén is a Budapestről látogatóba közénk érkezett Gáspár Miklós kanonok *mutatta be a Szent István Öregotthonban. Ez alkalommal fölolvasta a hívőknek a Magyar Katolikus Püspöki Kar körlevelét:*

Imaév meghirdetése a nemzet lelki megújulásáért

Kedves Testvérek!

A 2006. esztendő különleges évfordulók ideje nemzetünk történelmében. Október 23-án, Kapisztrán Szent János ünnepé az 1956-os forradalom és szabadságharc ötven éves évfordulójára emlékezünk. De emlékezünk a nándorfehérvári diadal 550 éves évfordulójára is, arra a győzelemre, amelyet II. Mohamed szultán támadó hadseregével szemben Hunyadi János és Kapisztrán Szent János buzdítására a hazája védelmében összefogó keresztény nép aratott. Sok más évforduló mellett főleg ez a két nagy esemény indít minket arra, hogy a 2006. évre *imaévet hirdessünk a nemzet lelki megújulásáért.*

Nemzetünk nagyon nagy bajban van, csak Isten irgalma menthet meg minket. Ránk telepszik az elmúlt évszázadok és évtizedek tragédiáinak és kudarcainak sorozata. Vérengzések és megaláztatások. Bizalmatlanság nemzetünkön belül, az összetartás drámai hiánya: olyan seb, amely Mohácsot hozott ránk, olyan seb, amely máig nem gyógyult e. Súlyosan nehezedik ránk a reménytelenség bűne és a csüggedés kísértése is. A térség országainál jóval korábban kezdődött nálunk a gyermekellenes magatartás. A hatalom bár jólétet nem tudott biztosítani, de megengedte az abortuszt, amelyet keresztények is tömegesen elkövettek. Így mintegy hatmillió Magyar nem születhetett meg.

Az 1956-os forradalom bukása után sokan a hétköznapi önzésbe menekültek, a dicstelennek és reménytelennek érzett jövő elöl. Kezdődött a négy fal közötti kényelmes élet, amelynek nincsen távlata. Kezdődött a nagy közös dolgokban való tehetetlenség érzése, amely elől a puszta magánéletbe menekül az ember. Sok hívő ember is kételkedik abban, hogy lehet ma keresztényként élni. És kezdődtek vagy folytatódtak XX. Századi történelmünk tragédiái után a nagy elhallgatások is. Egyre több volt az olyan dolog, amiről nem volt szabad hangosan beszélni. És gyűlt társadalmunkban a bizalmatlanság, a keserűség, a sérelmek emléke és a félelem. A hétköznapi élet látszólagos nyugalma mindezeknek az elhallgatásán épült. Az utóbbi másfél évtizedben megéreztük a szabadság ízét, de ez az időszak is hozott sok csalódást, felvetette, de nem válaszolta meg az igazságosság kérdését, a teljes igazságosságét, amely a gyengét védi. Ma is hordozzuk népünk életének lelki sebeit. Sokunk életét a szétszórtság, a reménytelenség, a pillanatnyi előnyöket kereső anyagiasság és karrierizmus, a jövőtlenség érzése és a depresszió jellemez. Nehezen jutunk átfogó, derűs életszemléletre. Alig érezzük a jövő vonzását és ígéretét. Nem csupán anyagi nehézségek, a családok életét megnehezítő külső körülmények, hanem gyakran ez a jövőtlen gondolkodás is okozza, hogy nemzetünk lélekszáma rohamosan csökken, hogy népesedési összeomlásnak nézünk elébe.

Jézus azonban nem csüggedésre, hanem reménységre hívott meg minket. Isten színe előtt minden ember élete és az egyes nemzetek élete is igazi érték. A Teremtő terve szerint jöttek létre a nemzetek. Történelmi tapasztalataik, az élet nehézségeit megoldani képes sajátos zsenialitásuk, kultúrájuk egyéni és megismételhetetlen gazdagsága értéket jelent az egész emberiség számára, és kedves a teremtő Isten előtt. A mai nemzedékre is nagy felelősség hárul, amikor ezt az örökséget hordozza. Ez az Isten színe előtti önbecsülés egyben a többi népek iránti tiszteletünk alapja is. Felülemelkedve minden elmúlt szörnyűségen, bűnön és szenvedésen, tudjunk Isten előtt bűnbánatot tartani és őszinte szívvel, emelkedett nagylelkűséggel másoknak megbocsátani. Így léphetünk valódi közösségbe az irgalmas Istennel, hiszen ahogyan Isten szolgája II. János Pál papa tanítja, az Isteni Irgalmasság ad reményt, hogy a bűn és a gonoszság mégsem okozza vesztét az egész emberiségnek.

Imádkozzunk hát ebben az évben egyénileg és közösségileg is a magyarság lelki megújulásáért. Kérjük a Magyarok Nagyasszonyának közbenjárását családjainkért, hogy nagylelkű szeretettel fogadják a gyermekeket, és mindnyájan áldozatkész segítői legyünk azoknak, akik bármilyen körülmények között elfogadják a születendő emberi életet. A Boldogságos Szűz járjon közben értünk, hogy figyelmes szeretettel forduljunk az idősek és a betegek felé, hogy senkinek ne kelljen egy végigdolgozott élet után vagy betegsége terhét hordozva magányt és szükséget szenvednie. Aki az időseket megbecsüli, saját méltóságát és jövőjét becsüli meg. Szűz Mária, mint a Betegek Gyógyítója járjon közben betegeinkért és mindazokért, akik gyógyításukért és ápolásukért fáradoznak. Szűz Mária, mint a Bölcsesség Széke pártfogója az iskoláknak és az oktatásnak is. Kérjük támogatását, hogy hazai oktatásunk és nevelésünk minél több fiatalt elvezessen az igazság megismerésére és az igaz emberségre. Ezért vállal Egyházunk minden áldozatot, hogy katolikus szellemű iskolákat tartson fenn. Mindnyájunk kötelessége, hogy Krisztus hitében az evangéliumi erkölcs szerint teljes emberségre neveljük a fiatalokat.

Az ember ugyanis nem puszta termelő vagy fogyasztó, nem egyik tétele csupán a társadalom működésének, hanem egyetlen igazi célja. Ezért kell minden közös igyekezetnek és tervezésnek az ember igazi és teljes boldogulására irányulnia. Ennek a nagy ügynek az előmozdításában vegyük ki a részünket imáságunkkal, de egyéni és közösségi tevékenységünkkel is.

Vegyünk részt személyesen vagy imádságban a jövő év nagy lelki eseményeiben!

Magyar Katolikus Püspöki Konferencia

A kolónia születésnapjai / CUMPLEAÑOS

(jelmagyarázat: öo = Szent István öregotthonban; MO = Magyarországon él)

MÁRCIUS

1. **Jeffrey** Szófi / **Csabáné** Z. Nita – **3**. **Deák** Attila / **Pók** Dóris – **4**. ifj. **Kolb** László – **5**. id. **Zaha** Sándor – **6**. **Gáspár** Eszter / **Honfi** Katalin / **Szabó** Mária / **Szabó** Gyöngyi – **7**. **Alitisz** Bálint - **8**. **Bonapartian** Edi / **Petőcz** Éva – **9**. **Kiss** Sebestyén – **10**. **Besenyi** Károly / **Krénn** Vazulné / Mayerné **Siraki** Irén – **12**. **Antal** István / Antalné **Mátray** Erzsébet / **Szeley** Cynthi – **13**. **Fischer** Henrik – **15**. **Besenyi** Zsófi / **Czanyó** Péter / **Szeleyné** Piru / **Szeley** Sanyi – **17**. **Cottely** Andrea – **18**. **Haynal** Alajos / **Keve** Miklós / **Pejkó** Oszkár – **19**. **Pósfay** András - **20**. **Indaco** Pablito – **21**. Balantzianné **Lévay** Lili – **22**. Farkasné **Berczely** Klára / **Korsósné** Olga – **23**. **Kasza** András / **Ungár** Bertalan – **24**. **Pósfay** Mihály – **25**. **Kiss** György Ernő / **Kocskofszky** Béla (Chaco) – **26**. Gátiné **Czanyó** Kata / **Haller** Cecilia / **Íjjas** Péter / **Juhász** Andrea / **dr. Vácz** Elemérné / **Zilahi Sebess** Zsuzsi – **27**. **Papp** Lili / **Wenckheim** Marianna – **28**. **Kalmár** Lászlóné / **Kerekes** Cili – **29**. **Szeley** Pali – **31**. **Gombos** Éva (öo) / **Kohánszky** Kriszti / **Murányi** Anna Mária (Mexikó)

Isten éltesse az ünnepeltjeinket! ***¡Feliz cumpleaños!***

Az Ars Hungarica célkitűzései

A magyar közösség egyik legfontosabb kulturális intézménye évek óta a már 13 évvel ezelőtt megalapított Coral Hungaria volt. Ez a kórus, Leidemann Sylvia karnaggyal, szerepelt a Hungáriában megtartott magyar rendezvényeken és az utolsó években egyre ambiciózusabb programokat adott elő a legszebb templomokban és fontos hangversenytermekben, mint a Teatro Colón aranyterme.

De elérkezett a pillanat, amikor a Coral Hungaria túlnőtte a magyar közösség méreteit és fontosnak látszott, hogy egy nagyobb szabású intézmény keretébe kerüljön. Haynalné Kesserű Zsuzsó adta meg a gondolatot, hogy egy jogilag bejegyzett társaságot alapítsanak, amelynek a neve konszenzus által Ars Hungarica lett. Engem kértek fel az intézmény elnökségére, a két legnagyobb akkori szponzorunk, Zichy Rubido Senta és Agárdy Zsolt kerültek be a vezetőségbe, mint alelnök ill. mint választmányi tag, Leidemann Sylvia mint művészi igazgatónk, ezenkívül Kesserű Zsuzsó mint pénztáros (2005 elejétől Terek Sofía) és Sebess Zsuzsa mint titkár. Két kórustag egészíti ki a vezetőséget, Meleg Judit és Miskolczy Dóra.

Az Alapszabályok szerint az Ars Hungarica célkitűzése minden idők magyar zenéjének a terjesztése, valamint más népek zenéinek az előadása. Ezen kívül, a zene összekapcsolása a kultúra másnemű kifejezéseivel. Hivatalosan az Ars Hungarica 2003 decemberében alakult meg, az Inspección General de Justicia 2004 márciusában fogadta el az alapszabályokat, az intézmény májusban megkapta az adóhivatali beiratkozási adatait, és utána belépett az AMISZ-ba is.

Ezek után már lehetőség nyílt arra, hogy fellépjünk a Teatro Colón nagytermében, amihez az egyik alapvető követelmény egy olyan szerződés aláírása, amelyre csak jogi társaságok elfogadhatók. Ily módon sikerült 2004-ben és újra 2005-ben nagysikerű és nagyon magas színvonalú koncerteket szervezni a Colónban.

Más népek zenéjének terjesztése is rendkívül fontossá vált, mert több nagykövetségnek adtuk elő az erre vonatkozó tervünket és mindenütt lelkes támogatást és nagyszerű elismerést kaptunk. 2005-ben rendeztünk szlovén-magyar, finn-magyar, román-magyar, holland-magyar és szlovák-magyar hangversenyeket, minden esetben a baráti országok nagykövetei nagyon pozitív jelentéseket küldtek rólunk, és sokan kifejezték, hogy nincs még egy másik közösség Argentínában, amelynek egy ilyen kulturális, zenei intézménye lenne. (l. elismerő leveleket SP III.o.)

A Coral Hungariának már majdnem 50 állandó tagja van, ebből kb. a fele magyar anyanyelvű, de azok, akik nem beszélnek magyarul, kötelezik magukat, hogy megtanulják a magyar szövegeket és alapvetően magyarul fognak énekelni. Persze a kórus csak egy bizonyos határig tud új darabokat betanulni, különösen, ha olyan magas igényű közönség előtt énekelnek, mint 2005-ben a Teatro Colón, a Mozarteum vagy a Don Bosco templom. Ezért egyes koncerteken, amelyek az Ars Hungarica égisze alatt zajlottak le, a komplett Coral Hungaria nem szerepelt, de mindig valamelyik tagja az előadók között volt, mint szólista, kamarakórus vagy férfikar és minden esetben Leidemann Sylvia volt a rendező.

2005. május 1-én a Coral Hungaria, az Ars Hungarica zenekar és kiváló szólisták Leidemannn Sylvia karnaggyal felvették CD-re Wohlmuth János, soproni barokk zeneszerző *Miserere* művét, amely Magyarországon teljesen ismeretlen, és amelyet a Soproni Múzeum fog kiadni, mint egy kulturális örökségi értéket. Ez egy egész kivételes és precedens nélküli esemény.

Az egyik fontos célunk - a kultúra másnemű kifejezéseivel való kapcsolat - kifejezése volt a Regösök 2005. februári magyarországi utazásának a támogatása jogi személy minőségünkben. A Regösök által 2006. júliusra tervbevett Dél-Amerikai Magyar Néptánctalálkozó szintén az Ars Hungaricával karöltve fog lezajlani.

Már készen áll a 2006-os programunk (többek között jezsuita barokk zeneest, Bartók megemlékezés, lengyel-magyar koncert, október 23-i emlékmise) és elkezdtük a 2007-es évad szervezését is, ahol két fontos zenei eseményről kezdtünk tárgyalni.

Érdemes lenne hozzátenni, hogy nagyon fontosnak tartanám a magyar közösség érdeklődését programjaink iránt. 2005-ben sokszor adtunk elő telt ház előtt, de a Colón koncertet kivéve nagyon kevés magyar jelenlétével. Igaz, hogy a legfontosabb cél a magyar zenei kultúra terjesztése az argentin közönség felé és ezt, nyugodtan állíthatjuk, egyre szélesebb körökben és egyre nagyobb elismeréssel tudjuk elérni. Mégis öröm lenne egyre több magyart is látni az eljövendő rendezvényeinken. Ezen kívül az idén szeptemberben a Teatro Colónban felvett kitűnően sikerült opera-operett CD-nek is minden magyar otthonban ott kellene lennie. Ez is egy mód az Ars Hungarica sokoldalú tevékenységének támogatására.

Székásy Miklós

(Mozart születésének január 27-én volt 250. évfordulója. Így borul Zengúz az óriás zseni talapzata elé, hogy a maga szerény módján kifejezésre juttassa a saját és az emberiség csodálatát és örök háláját a nagy alkotó előtt:)

Wolfgang Amadeus Mozart

250. születésnap

Ma van a nagy nap igen;
A gép forog, az alkotó pihen.
250 év, hej az idő hogy eljár
Cserebogár, sárga cserebogár…

Ha egyszer majd kopogunk tétován
Valahol felhők közt, az égbolt kapuján,
Faggatva kérdezi majd a dicső Szent Péter
Hogy mi mit tettünk itt, van szinfó´Jupiter,
Vagy fontos volt-e részünkre
A szent „Varázsfuvola”
Sarastro, Papagen’, Rekviem kupola,
Gondoltunk-e másra - avagy – *lacrimosa* -
Itt csak lődörögtünk, üres *poca cosa*…
Nincsen sok alkotás, csak gyűjtések
Skótosan, érdekkel, bár lényünk sokat bír…
Könnyűnek találtatunk majd
Holott nincs is tömegsír.

Legyél ezért napfény,
Örökös ígéret.
250 év elteltével is
Emlék, lángszeretet!

Zengúz

† Megint elhagyta a kolóniánkat egy értékes, kedves tagja: **Huss Hermann-né szül. Dindoffer Ilonka** békésen elszenderedett 2005. december 11-én, késődélután, 91 éves korában. Betegség nélkül, szenvedés nélkül, csendesen ment el. Sokan emlékszünk rá szeretettel: nemcsak az Evangélikus Egyházból, ahol igen aktívan vette ki szerepét hosszú éveken át, hanem mint évtizedeken át a Goethe Schule kiváló matematikatanárára, aki sokunk gyerekét tanította a középiskolában. Mindig megkereste tanítványai között a “magyar tehetségeket” és ezeket különösen követte. Adott és kapott szeretetet. Az AMH egy lelkes, buzdító és jóindulatú Olvasót gyászol benne. **Nyugodjék békében!**

vitéz Takács István Árpád (1928.X.11 – 2005.XII.22)

v. Takács István egyénisége több vonatkozásban érvényesült. Legmagasabb fokon volt szakértője a mezőgazdaság és környezettanulmányoknak. Kitűnt szintén a nemzetközi kapcsolatok fejlesztésében.

1928-ban született Buenos Airesben, ahova szülei 1924-ben vándoroltak ki Magyarországról. 1954-ben, mint agrármérnök fejezte be az egyetemi tanulmányait a Buenos Aires-i egyetemen. Eleinte kutatómunkát végzett, főleg a Buenos Aires-i síkságra behozott gombákról. 1960 és 1970 között újító munkát vitt véghez a fenyőtermelő faiskolák fejlesztésére. Sikeres eredményei gyümölcsét szomszéd országokban is átvették.

Hivatalos tevékenységét mint az Állami Erdőhivatal vezetője kezdte. Majd 1970-ben a Földművelésügyi Minisztérium helyettes államtitkárává nevezték ki. Az évek folyamán több eredményes argentin küldöttségnek volt a vezetője. 1976-tól 1981-ig mint nagykövet képviselte Argentínát Kanadában és 1982-ben, mint karrierje csúcspontja, áthelyezték szintén nagyköveti minőségben az Egyesült Államokba. Itt érte a Malvinas-i háború. Diplomata képességeinek legjava ezekben a hónapokban bontakozott ki, amit az észak-amerikai külügyminisztérium is méltányolt.

A háború után visszatért a magánszférába, ahol vezetőképességét több nagyvállalat igazgatóságánál teljesítette, főleg a cellulóz- és erdőgazdaság vonalán. A Sociedad Rural Argentina-nak igazgatósági tagja volt és nagy támogatója a kereskedelmi és kultúrkapcsolatok fejlesztésének a közös argentin-japán bizottságon keresztül. Mint alapító tagja, alelnöke volt a közismert Okita alapítványnak.

Egész életén át, követve apja példáját, szoros kapcsolatot tartott a magyar intézményekkel. Így a Vitézi Rend is 1992-ben vitézzé avatta. Tagja volt majdnem minden magyar intézménynek, és 2003 óta elnöke az Argentínai Magyar Intézmények Szövetségének. Kapcsolatai elősegítették a Magyar tér (a Buenos Aires-i Plaza Hungría) 2004-ben, és a Szent István szobor 2005-ben való felavatását.

December 23-án az Olivos-i családi kriptában kapott végleges elhelyezést.

Béke poraira!

Jó egészségben lévő 92 éves édasanyám mellé keresek magyarul beszélő asszonyt, lehetőleg bentlakással, hétfőtől szombatig. Egyéb részletek megbeszélendők. Telefon: Sebestyén István 4790-2150, vagy a Szerkesztőségbe.

Mi történt?

Társadalmi hírek, események. *(Rovatvezető: Bonczos Zsuzsa)*

"CERRADO POR VACACIONES"

Vakáció miatt zárva. Ez volt az első spanyol mondat, amit megtanultam, amikor 1950. február 8-án megérkeztünk a „Desirade" nevű rozoga hajóval Buenos Airesbe. Azóta sem emlékszem olyan meleg nyárra. Emlékeim talán azért is olyan nyomasztóak, mert minden kezdet nehéz, pláne ha az embernek nincs sok pénze, sem lakása, sem kilátása valamilyen munkára.

Szüleim, férjem és 3 pici gyermek, összesen 7 ágy és 7 gyomor, egy alvó, béna város közepén. Szerencsére voltak jó barátok, akik, ha nem is mind együtt, de befogadtak bennünket pár hétre.

Ez alatt a pár hét alatt aztán egyéb fontos spanyol szavakat gyakorolhattam, mint pl. *paciencia*, *mañana*, *sabe qué pasa,* és "addig is várjon türelemmel, amíg mindenki visszajön a szabadságáról". Nagyon meleg volt. Azon már nem is csodálkoztam, hogy azok az üzletek, ahol nem volt kitéve a tábla, hogy „vakáció miatt zárva" délben bezártak és délután 4-ig hűvös szobában szieszkáztak. Magyarul is volt erre egy szó: „ejtőztek". Gyermekkoromban, de azóta sem tudom, hogy mit csinál az ember, amikor „ejtőzik"? Gondolom, hogy szieszkázik – vagy csak henyél?

Azóta eltelt 56 év. Az élet, mint egy rohanó, vadul hullámzó folyó átcsapott a fejünk felett, de vagyunk még néhányan, akik kicsit hápogva ugyan, Istennek hála, szerencsésen átéltük. Legtöbben kedves olvasóim közül természetesen, ezelőtt 50 évvel, még meg sem születtek. Azt, hogy ezalatt a világ mekkorát fordult és életformánk mekkorát változott csak azért említem meg, mert nekünk „menekült magyaroknak" többet kellett az ár ellen úszni, mint argentin őslakós honfitársainknak.

Örömmel átvettük új honfitársaink szokásait. Az első hónapokban tanult spanyol mondatok, mind a mai napig hasznosnak és érvényesnek bizonyultak. A *vacaciones* és a *siesta* nem szűnt meg, de változott. A városi dolgozó szomorú szívvel lemondott a hétköznapi szieszkákról, de egy évben egyszer elmenni nyaralni - arról ma már lehetőleg senki nem mond le! Ezen a téren csak a lehetőségek változtak. Elég, ha megszámolod a vakációra szánt megtakarított összeget, választasz egy célpontot, és ennek megfelelően megnyomsz egy gombot az Interneten, mire megtalálod, hogy ebből hány napot-hetet tudsz nyaralni. Ma már mindenben, ebben is a DIVAT nagy szerepet játszik. Hol vannak azok a régi évek, amikor Mar del Platáról álmodoztunk. Lehet, hogy még ma is vannak régi argentin családok, akik gyönyörű házaikban maguk köré gyűjtik családjuk apraját-nagyját, és a Playa Grandén saját sátraikban töltik a napos délutánokat. Vannak egyszerűbb, kevésbé igényes „argentin tengerpart hívek", akik kis panzióban, bérelt házban, vagy kis lakásban is boldogan töltik szabadságukat. Fontos, hogy valahol, lehetőleg minél messzebb nyaraljanak. Jelenleg éppen Cariló vette át Mar del Plata exkluzív szerepét. Gyönyörű zöld erdőivel, ápolt kertjeivel, és kizárólag kemény homok vagy salak útjaival szeretné elkerülni a tömegeket. Idősebb korban, ha a tenger már nem olyan vonzó, nehezebb a helyzet. Argentínában az erdők és a hegyek, a legcsodásabb tájak sajnos igen messze vannak és eljutni oda akár autóval, akár repülőgépen, költséges és fárasztó.

Az ötvenes években, az Urquiza és Chacabuco utcák sarkán fekvő floridai házunkban sokat álmodoztam egy tengerparti nyaralásról gyermekeimmel és férjemmel. Sajnos ez az álom soha nem teljesült be. Munkából hazatérve, a kertben hűsöltünk, a locsoló gumicsővel öntöztük egymást - ha volt elég nyomás a vízvezetékben... Sajnos az emeleti fürdőszobákba nyáron soha nem ment fel a víz. Vödörrel kellett felvinni vagy a mosóteknőben, a kertben fürdetni a gyerekeket. Mire lett volna pénzünk a gyermekekkel nyaralni, már megnőttek és nem a szülőkkel, hanem barátokkal nyaraltak. Szerencsére voltak már akkor is remek cserkésztáborok, ahol minden nyáron vidám, boldog napokat tölthettek. Aztán jöttek az unokák... Azokkal igyekeztem kárpótolni ifjúkori ábrándomat.

Ki ismeri meg a három ninfát? (Playa Mansa, Punta del Este)

?

NYARALÁSOK

Az idei nyarat, legyen az Argentínában vagy Uruguayban, szokatlanul hűvösnek találták a tengerparton üdülő vendégek. Érdekes, hogy Európában az előző nyári hónapokban ugyanerről panaszkodtak a nyaralók. „Földünk egyre hűl", mások szerint pedig „Földünk egyre jobban felmelegszik" - ezt szoktuk tudálékosan megállapítani. Igazság azonban, hogy az utolsó évtizedekben elég sok klimatikus furcsaságot tapasztalhattunk.

Az uruguayi Punta del Este az argentinok részéről az idén sokat vesztett népszerűségéből. Ennek ezer és egy oka van, de elég, ha az elsőt említem: Már nem népszerű, mert drága lett! Maradtak a régi hívek, ingatlan tulajdonosok és egy néhány olyan, aki nemcsak a hullámokban szeret ugrándozni, hanem a tengerben úszni. Ennek az igénynek főleg Punta del Este felel meg és más üdülőhely az uruguayi tengerparton. A félsziget keleti, "szelíd" partján, ahol kedvező széllel a La Plata folyó édes vize szerencsésen keveredik a sós tengervízzel, nyugodtan úszkálhatsz, akárcsak a lágyan hullámzó Balatonban. Kisgyermekes fiatal házaspárok és magamfajta úszó öregek legkedveltebb partja ez.

Ezen a szelíd parton találkoztam, midőn csapzottan kiléptem a habokból, **Abaffy Eddával,** férjezett Racioppi Raúlnéval, aki családjával, köztük 2 kis unokával itt tölti a nyarat és rendezi be új lakásukat. Az elmúlt 45 évben

Racioppiné Abaffy Edda és férje Raúl a Playa Mansa-n

biztosan találkoztatok vele. Ő a Saltur, Észak-Argentína legrégibb utazási irodaigazgató tulajdonosnője. Édesanyja, Mausi von Trauttenberg (előbb Abaffy Sándorné, majd Dőry Jenőné) alapította Saltában az első utazási irodát, ezelőtt 45 évvel. Óriási örömmel üdvözöltük egymást, mert sajnos nem sokat találkoztunk az utóbbi években, pedig Eddát és szüleit 2 éves kora óta ismerem. Ez az ifjú nagymama remekül van, remekül néz ki, amit mi sem bizonyít jobban, mint hogy messziről ráismertünk egymásra.

Puntán töltötte a karácsony estét, lányával Gabival **Oberritterné Judith**. Ebben tulajdonképpen semmi újság nincsen, hiszen házukat itt ezelőtt több mint 30 évvel (még Tibor életében) vették. Azóta is az ő vendégszerető otthonában jönnek össze az erre nyaraló magyar barátok. A rendkívüli ebben csak annyi, hogy november 7-én egy gerincideg műtéten esett át a Német kórházban. Dr. Oviedo sebész professzor nem ajánlotta, hogy január vége előtt utazzék. Nyugtalan barátnőnk annyiban szótfogadott, hogy lányával küldte át az autóját, ő maga már december 17-én, repülőgépen átszökött Puntára és azóta egyre bátrabban jár, úszik és természetesen autót is vezet.

Puntára érkezett január első napjaiban egyenesen Magyarországról **Schick Miklós** és felesége, **Marika.** Tudomásom szerint ők az első magyarországi magyar befektetők, akik Puntán vettek nyaralót. Ebben az a meglepő, hogy két évvel ezelőtt mint turisták jöttek meglátogatni gyermekkori barátnőjüket, Oberritter Judithot és jártukban-keltükben, e rövid pár nap alatt, megvettek egy szép kis kastélyszerű

Oberritterné Judith háziasszonyt körülveszik Schick Miklós és felesége Marika

házat a szomszéd domb tetején. Egy éve vették át és költöztek be. Az idén már, mint régi ismerősök Magyarországról meghívott barátaikkal élvezik nyári otthonukat. Gratulálunk a vállalkozó szellemű Miklósnak. Miután elolvastam „Egy világpolgár emlékezései" című könyvét kalandos változatos életpályájáról, már nem csodálkozom. Róla el lehet mondani, hogy „aki mer, az nyer". *(A könyv recenziója utolsó számunkban megjelent. Kikölcsönözhető a HKK könyvtárból. Szerk.)*

Hiányoltuk januárban egyik legrégibb Puntai nyaraló barátunkat, **Arany Lászlót** és feleségét **Édithet**. Váratlanul és sürgősen kórházba szállították, ahol egy epeműtéten esett át. Az epeköveket ma már olyan ügyesen távolítják el, hogy reméltük, ha kicsit késve is, de meg fog jelenni Puntán. Sajnos állapota egy tüdőgyulladással és váratlan szövődményekkel súlyosabbra fordult, mint remélték. Kívánunk neki mihamarabbi felépülést. Szép kis puntai otthonukban egyelőre csak a fia nyaral.

Január hónapot, mint mindig, az idén is Puntán töltötték **Kolb László** és felesége **Éva.** Ez gondolom olvasóimnak nem újság. Ezzel szemben nem hiszem, hogy értesültetek volna a Kolb család nagy örömérő̈l: 2005. december 28-án megszületett ifjú Kolb László és Schaarschmidt Constanza második kislánya Jázmin a 2 éves kis Sófi mellé. Gratuláltam a büszke nagyszülőknek!

Córdobában pihent 2 hetet a **Zaha család,** idősebb és ifj. Zaha Sándorék. Mondják, hogy ott is hűvös volt. Az újesztendőt például fűtött kandalló mellett köszöntötték. Hiányzott a családból **Eszti lányuk**, aki már második éve magyar állami ösztöndíjjal Budapesten jár egyetemre. Ez önmagában véve nem újság, de igen jó hír, hogy február 1-e óta tanulmányait Párizsban folytatja. Eszti nagyon komolyan vette a tanulást. Bátor magabiztossággal megpályázta és elnyerte az ERASMUS ösztöndíjat. Júniusig Párizsban fog tanulni és lakni. Állítólag kapott egy mellékállást lakás fejében. Egy cicára kell "babyszitteljen". Izgalmas részleteket várok Esztitől. Remélem a következő számunkban az ő levele alapján megtudjuk azt is, hogy melyik egyetemen mit tanul, és hogy a cica nem szökött-e még el.

JÓ HÍREK távoli Szeretteinkről

Budapesten, február 2-án hajnalban megszületett a legifjabb Szőnyi gyermek, Szőnyi Ferenc és Erzsébet második unokája, Szőnyi Ábel, erős kis legényke, aki 3,950 kg-al látott napvilágot. (Várjuk róla a fényképet!)
Gratulálunk a boldog nagyszülőknek és az ifjú szülőknek.

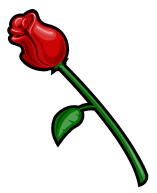

Coburgban (Németország) január 11-én reggel 8.37 órakor 3,750 kg-al **Stern Leonard Sergio, „Leó"**, Stern Stephan és **Fóthy Zsófi** gyermeke. Ez a kisfiú kényelmesen látott napvilágot. Édesanyja Zsófi (nekünk **Tuku**) császármetszéssel segített neki megszületni. A klinika, német alapossággal 1 hétig

gondozta a kismamát és a gyermeket. A Fóthy szülők, István és Judith azért a biztonság kedvéért átrepültek segíteni. Megértem. Szívből gratulálunk a fiataloknak és a nagyszülőknek.

A Református Egyház közleménye:

Március 15-én, szerdán este 19 órai kezdettel a református templomban (Cap. Ramón Freire 1739, Capital Federal) megemlékező Istentiszteletet tartunk az 1848/49-es forradalom és szabadságharc kitörésének 158. évfordulója tiszteletére. Mindenkit szeretettel várunk!

Szombaton, február 25-én és március 25-én 17 órai kezdettel a Hungáriában tartunk Istentiszteletet magyar nyelven. Felekezettől függetlenül mindenkit szeretettel hívunk!

Március 19-én vasárnapi zenés áhítat templomunkban (Schirl Pál és Néstor Queralt)

AZ ARGENTÍNAI MAGYAR HÍRLAP ALAPÍTÓ TÁMOGATÓI

Alapító Fővédnök:
Rubido-Zichy Hohenlohe Senta
Alapító Védnökök:
Alitisz Constantino
Eickertné, Toinette
Gorondi István és Edith (U.S.A.)
Lomniczy József
Monostoryné, Ildikó
Móricz Istvánné
Papp Jenő
Takács István
Zilahi Sebess Jenőné, Bonczos Zsuzsanna
Zombory István
Zöldi Márton
Bejött adomány*:* ***N.N.***
Dr. Orbán László
Dr. Farkas Ferenc
Dr. Némethy Kesserű Judit (U.S.A.)
N.N.
S.S.
Nuestro agradecimiento especial a ***Alexis Pejacsevich***

Az Argentínai Magyar Hírlap és az egész magyar közösség nevében hálásan köszönjük támogatásukat!

"Kiművelt emberfők által tenni nagy nemzetté a magyart!"

Dres. Constantino Miguel Alitisz y Silvina Laura Loria
los atienden en su nueva oficina sita en
Libertad 480 2º piso,
en el horario de 14 a 18 hs.
4382-2990 y 4382-4895

SUSANA SEBESS
FF
Viajes Corporativos
Viajes de Placer
Eventos y Convenciones
FURLONG-FOX
Carlos Pellegrini 1023 Piso 12 - C1009ABU - Buenos Aires, Argentina
Tel. (54-11) 4108-3220 - ssebess@furlong-fox.com.ar

Áprilisi lapzárta március 10 !

Argentínai MAGYAR HÍRLAP
Az argentínai magyarok független folyóirata
Kiadó-szerkesztő:
Haynalné Kesserű Zsuzsánna - haynal@fibertel.com.ar
Rovatvezető Bonczos Zsuzsa
Szerkesztőségi iroda: Bonapartianné, Graul Trixi
Luis Monteverde 3132 - (1636) Olivos - Buenos Aires
Tel./Fax: (54-11) 4711-1242 **amagyarhirlap@yahoo.com**
http://epa.oszk.hu/amh
www.hhrf.org/amh **www.lamoszsz.hu/amh**

A Magyar Köztársaság nagykövetsége és konzulátusa adatai:
Embajada de la República de Hungría
11 de Septiembre 839,
(1426) Buenos Aires
Cónsul : Zoltán Polák
Atención al público:
martes y jueves, de 10 a 13 hs.
Teléfono 4778-3734
consul@embhungria.com.ar

MINDSZENTYNUM
Asociación de Católicos Húngaros en la Argentina
Aráoz 1857 - (1414) Bs.As.
Tel.: 4864-7570
Pte. János Honfi
paalmagdi@yahoo.com
Ismétlődő események:
A hónap 1. vasárnapján 17 óra, Szentmise és teadélután.
A hónap 2. keddjén 19 óra, társas vacsora és választmányi ülés. Minden tag, barát és jótevő meg van híva.

MAGYAROK VILÁGSZÖVETSÉGE
Asociación Mundial de los Húngaros
Dr. Orbán László
Latin-amerikai védnök
Arroyo 897 - (1007) Capital
Tel.: 4327-0726
laszloorban@yahoo.com

Dr. Farkas Ferenc
ügyvéd
Carlos Pellegrini 743
p. 10. of. 45
Buenos Aires
Tel.: 4322-0902
Kérjen órát.

Valeria De Pataky
Lic. en Psicología (UBA)
Jóvenes y adultos
Consultorio 4787-1793
155-046-5214

Lic. Eva Barnaky
Psicóloga (UB)
Logoterapeuta
Belgrano **4541-0314**
Palermo **4822-2865**
eva.proasi@mail.salvador.edu.ar

Dra. Daniela Bordalejo
Dr. Martin Puricelli
Médicos Psiquiatras
Consultorio:
4823-9347 4953-9959

Hálás köszönet mindazoknak, akik színvonalas munkájukkal, anyagi támogatásukkal segítik a lap folyamatos megjelenését!

- A megjelent írások nem fejezik ki szükségszerűen a szerkesztő véleményét, és azokért minden esetben szerzőik felelősek.
- Kéziratokat, fényképeket nem őrzünk meg és nem küldünk vissza. Javítás jogát fenntartjuk.
- Szabályosan gépelt, kijavított, és e-mailen beküldött írások a közlésnél előnyben részesülnek.
- Hirdetéseket csak a hirdetési díj befizetése után közlünk.

INTÉZMÉNYEINK
NUESTRAS INSTITUCIONES

AMISZ - Federación de Entidades Húngaras de la República Argentina (FEHRA) Capitán Ramón Freire 1739, (1426) Buenos Aires. Tel. 4551-4903. Presidente: Ing. Esteban Takács - ESTEBANTAKACS@aol.com. Vicepresidente 1°: Lic. Juan Honfi - juanhonfi@hotmail.com – Vicepresidenta: Sra. Catalina von Hefty - cvhefty@yahoo.com.ar - Secretario: Ing. Nicolás Vattay - NVATTAY@aol.com - Tel. 4715-2351.

Agrupación de Guías Húngaras N° 39 Magyarok Nagyasszonya. Pje. Juncal 4250, (1636) Olivos, Bs.As. Tel. 4864-7570. Jefa de Agrupación: Cynthia Szeley - cynthipupi@yahoo.com.ar o szeleylp@sinectis.com.ar Tel. 4738-3183 / 155-527-8340 - Reuniones: Sábados de 14 a 17 hs.

Agrupación de Scouts Húngaros N° 18 Bartók Béla. Pje. Juncal 4250, (1636) Olivos, Bs.As. . Jefe de Agrupación: Martín Kerekes - kerekesmartin@yahoo.com.ar - 4837-0161 / 155-116-3863 - Reuniones: Sábados de 14 a 17 hs.

Agrupación Húngaros de Santa Fe (capital) 9 de Julio 6345, (3000) Santa Fe . Tel. 0342-469-5500 - Presidente: Zoltán Horogh - adorjan@arnet.com.ar

Ars Hungarica, Asociación Civil de Música y Cultura. Cuba 2445, (1428) Buenos Aires. Tel. 4788-8889. Presidente: Nicolás Székásy - szekasym@xlnet.com.ar www.arshungarica.com.ar

Asociación Cultural EMESE, Patrocinadora de las Instituciones Juveniles Húngaras de la Argentina. Pje. Juncal 4250, (1636) Olivos, Bs.As. Tel. 4794-4986. Presidente: Alejandro Zaha - azaha@arnet.com.ar

Asociación Húngara de Beneficencia – Hogar de Ancianos San Esteban. Pacífico Rodríguez 6258 (ex 1162), (1653) Chilavert, Bs.As. Tel. 4729-8092. Presidente: László Molnár. Administradora General: Sra. Eva de Morán. Secretaria General: Sra. Isabel V. Rácz. - hogarhungaro@hotmail.com

Asociación Húngara de Bariloche – Rolando 250, (8400) Bariloche, Prov. de Río Negro. Tel. 02944-461994. Presidente: Esteban Szántó

Asociación Literaria y Cultural Húngara. Moreno 1666, (1636) Olivos (Bs.As.) Tel. 4799-5044 / 6141. Referentes Arq. Erzsébet Redl, Tel. 4783-6462, y Dra. Zsófia Terek - jakabterek@ciudad.com.ar

Biblioteca Húngara – Círculo Hungária de Amigos del libro, biblioteca circulante y archivos - HKK - Hungária Könyvbarátok Köre, kölcsönkönyv- és levéltár. Pje. Juncal 4250, 1° piso. (1636) Olivos, Bs. As. Tel. 4799-8437 Atención al público cada viernes 19-21 hs. Referente: Susana K. de Haynal - haynal@fibertel.com.ar Tel. 4723-3655.

Cámara Argentino - Húngara de Comercio e Industria. Av. R. Sáenz Peña 720 piso 9° "E", 1035 Buenos Aires. - Presidente: Ervin Kalpakian. Vicepresidente: Imre de Gosztonyi. Secretario Ejecutivo: Jorge Bobrik Tel./Fax (54-11) 4326-5107 - info@camara-hungara.com.ar

Círculo de San Esteban. Moreno 1666, (1636) Olivos, Bs.As. Tel. 4783-6462. Presidenta: Dra. Zsófia Terek - jakabterek@ciudad.com.ar

Círculo Húngaro de la Provincia de Córdoba. Recta Martinoli 8611, Barrio Villa Belgrano, Córdoba. Presidenta: Lily Filipánics. Tel. (0351) 481-8531 filipanicsliliana@hotmail.com Vicepresidente: Gábor Bánáti (03543) 488778 - danabanati@hotmail.com Tesorero: Miguel Filipánics filipanicsmiguel@hotmail.com

Círculo Juvenil Zrínyi - Colegio Húngaro. Pje. Juncal 4250, (1636) Olivos, (Bs.As.) Tel. 4624-4461. Directora: Ana Mocsáry de Beis - beisfami@yahoo.com.ar - Dictado de clases: Sábados de 10 a 13 hs.

Club Hungária, Asociación Húngara en la Argentina. Pje. Juncal 4250, (1636) Olivos, (Bs.As.) Tel. 4799-8437 / 4711-0144. Presidente: Martín Zöldi mzoldi@dls-argentina.com.ar - Reuniones de la Comisión Directiva: Días miércoles 21 a 22.30 hs. Secretaría: Martes a sábados 18 a 21.30 hs. Domingo 12.30 a 16 hs. Sr. Guszti. **Restaurante**: Abierto todos los días, excepto lunes. Reservas al 4799-8437 / 4711-0144 Sr. Omar. **Esgrima**: Horarios: Miércoles de 18.30 a 20.30 hs. y sábados de 15 a 19 hs. Actividad para ambos sexos, a partir de los 8 años. Información: Henriette Várszegi 4461-3992 - henriette@arqa.com

Colegio María Ward. Calle 43 N° 5548, (1861) Plátanos, Bs.As. Tel. 4215-1052. Referentes: Madres Catalina, Cornelia y María.

Colegio San Ladislao. M. Moreno 1666, (1636) Olivos, Bs.As. Tel. 4799-5044 / 6141. Directora: Arq. Erzsébet Redl - sladislao@ciudad.com.ar

Comunidad de Camaradería de los ex Combatientes Húngaros en la Argentina – MHBK. Presidente vitéz Lóránd Ferenczy - Sargento Cabral 851, 1° A (1059) Capital Federal - Tel. 4328-8209 / 15-4949-9640.

Coral Hungaria. Cuba 2445, (1428) Buenos Aires. Directora: Sylvia Leidemann sylvialeidemann@fibertel.com.ar Tel. y Fax 4785-6388 - Ensayos: viernes 21 hs. (consultar por otros horarios).

Coro Húngaro de Valentín Alsina. Av. Gral. Viamonte 2635, (1822) Valentín Alsina, Bs.As. Tel. 4244-1674. Presidente: Pál Szénási.

Distrito Argentina de la Asociación de Scouts Húngaros *in exteris*. Pje. Juncal 4250, (1636) Olivos, Bs.As. Tel. 4792-9819. Jefe de Distrito: Matías Lomniczy - mlomnic@arnet.com.ar

Iglesia Evangélica Luterana Unida - Congregación «La Cruz de Cristo». Amenábar 1767 - (C1426AKG), Buenos Aires. Rvdo. César B. Gogorza, pastor - Presidenta del Consejo Directivo: Catalina von Hefty. Tel/Fax 4503-3736 cvhefty@yahoo.com.ar - **Magyar evangélikus Istentisztelet**: Minden hó 3-ik vasárnapján 11 órakor. Szolgál Nt. Demes András.

Kárpát - Forgószél - Folklore Húngaro de Cámara. - Buenos Aires-i magyar néptánc mozgalom: Magyar Népi Táncszínház, élő zenével. Rawson 3597, (1636) La Lucila, (Bs. As.) Tel. 4794-6521. - "Kolomp" művészegyüttes (felnőttek számára) minden szombaton 17 órakor a Hungáriában. Para adultos los sábados 17 hs. Hungária - zolyomikati@fibertel.com.ar http://ar.geocities.com/karpatforgoszel/

Magyar Református Egyház - Iglesia Reformada Húngara. Cptn. Ramón Freire 1739, (1426) Buenos Aires. Tel. 4551-4903. Lelkész: Tóth L. Kristóf. Tel. 4551-4903 / 15-5746-6505 - amerke@argentina.com - Főgondnok: Pataky László Tel. 4798-5207 - depataky@argentina.com. Beosztott lelkész: Tóthné Bede Krisztina. **Istentisztelet**: vasárnap és vallásos ünnepnapokon 10 órakor. **Istentisztelet a Szent István Otthonban**: minden páros szerdán 11 órakor. Bibliaóra: márciustól decemberig minden hó 1. szerdáján 16 órakor. **Culto conjunto castellano/húngaro**: 3° domingo de cada mes, 10 hs. (con Rev. Gabriel Miraz). **Istentisztelet a Hungáriában:** (Pje. Juncal 4250, Olivos) minden hónap utolsó szombat délután 17 órai kezdettel.

Magyar Színtársulat: Álomgyár. Minden szombaton 19.30-kor a Hungáriában. Catalina Zólyomi - zolyomikati@fibertel.com.ar

Mindszentynum - Asociación de los Católicos Húngaros en la Argentina**.** Aráoz 1857, (1414) Capital Federal. Tel. 4864-7570. Presidente: János Honfi mindszentynum@hotmail.com - Caja de ahorros del Bco. Río N° 031-0319767 / 7 a nombre de la "Asociación Húngara Católica". Restaurante: Tel. 4864-7570 .

Orden de los Caballeros Vitéz. ***Vitézi Rend***. Cptn. Gral. para Sudamérica: vitéz Miklós Vattay, Nª Señora de Luján 1001, (B1608ANI) Troncos del Talar, Bs. As. Tel/Fax (5411) 4715-2351 - NVATTAY@aol.com

Regös - Conjunto folklórico húngaro. regosargentina@hotmail.com Prácticas: miércoles, viernes y sábados. Director artístico: Edi Bonapartian - edibon1@yahoo.com - 4799-4740, (15) 4033-3333; Informes Miki Kerekes - nkerekes@yahoo.com Tel. 4837-0161, (15) 5701-8605

Sociedad Húngara de Wilde. Víctor Hugo 58, (1875) Wilde, Bs.As. Tel. 4252-0390. Presidente: Dezső Heckmann - amjlmi@yahoo.com.ar

Atención: Les solicitamos a los respectivos responsables que nos informen de las novedades, cambios, errores u omisiones, o de alguna actividad especial. Cualquier corrección debe llegar a esta Redacción lo antes posible. Gracias.

Esta edición fue impresa en IMPRENTA ALFA BETA S.A.

HuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFi

Hungária fiataljai Ifjúsági rovat

Rakd el a HUFI minden számát úgy, hogy mint kis "könyvecske" a kezed ügyében legyen.
A néprajz, néptánc, cserkészélet gyöngyszemeit gyűjtögetjük számodra!

JUBI HUFI JUBI HUFI JUBI HUFI JUBI HUFI JUBI HUFI JUBI HUFI JUBI HUFI JUBI HUFI JUBI HUFI

EZT A SZÁMUNKAT LEGNAGYOBBRÉSZT A JANUÁRBAN LEZAJLOTT JUBILEUMI CSERKÉSZTÁBOR KÜLÖNBÖZŐ MOZZANATAI ECSETELÉSÉRE SZÁNJUK

MIT KELL TUDNI A 2006-OS JUBILEUMI TÁBORRÓL

120 cserkész 11 napos kalandja

(a képanyagot köszönjük Dénes Guszti, Egey Gy. "Pufi", Graul Trixi, Teszár Dávid és Zólyomi Katinak)

Az utazás körülménymentes volt két nagy kétemeletes autóbusszal, és a hatalmas felszerelést külön *flete* szállította le s vissza (Cserkészház-táborhely-Cserkészház). Eső fogadott a táborhelyen, s eső szakadt ránk ismét a Cserkészháznál, amikor visszaérkeztünk. De bizony humorral fűszereztük meg úgy a "vizes" sátorverést, mint a táborzáró szertartásunkat az olivosi otthonunk melletti teniszpályán.

Reggeli processzus...

Tanács (Collia Alex és Csajka Tamás)

Nádor, Király és Várispán (Collia Alex, Vernarsky Laci és Zóka)

II. Lajos király és a lovagkor hangulata adta keretmesénknek az ihletet. Így lett a mindennapi öltözetünk része egy színes korabeli kaftán, vastag bőrövvel, karddal s hozzá egy csillogó fejvérttel. A várak (altáborok) káprázó, nagy lobogókkal vonultak fel. Pompás, színhatásos jeleneteket játszottunk meg!

Az egymásközti szokásos cserkészies felszólítások is megváltoztak e céllal: **udvari, azaz budavári szókincset kellett elsajátítanunk**, amit nem volt egyszerű megszokni, s néha a legfantasztikusabb szavakkal s kifejezésekkel próbáltuk a kommunikálást, amikor nem jutott eszünkbe a megszabott új szó (Csajka napostisztünknek akadozott leginkább a nyelve az új szavak alkalmazása közepedtén). Például:

Feszíts! (vigyázz); Riadás (ébresztő); Eredményes munkálkodást (jó munkát); Több szavam nincs (végeztem); Nádor (parancsnok); Országbíró (napostiszt); Főispán (altáborparancsnok); Vármegye (altábor); Alispán (segédtiszt); Élelmezés ügyre besorozott vár (napos őrs); Általános ügyre besorozott vár (szolgálatos őrs); Regula (napirend); Proklamáció (jelentés); Elmélkedési bölcselet (jelszó); Királyi bulla (napiparancs); Lobogó processzus (zászlófelvonás); Lobogó recesszus (zászlólevonás); Lakoma (étkezés); Szilencium (takarodó); Rostélyok háza (konyha); Kancellária (iroda); Főispán uram, kegyed, kegyelmed, vala, stb. (megszólítások, igeragozás).

A tábor területe egy mesebeli tisztáson kapott elhelyezést (a San Martín de los Andes-i katonasági területen). Csobogó, jeges vizű hegyi patak keresztezte; egyik oldalán a konyha, másikon a programtörzs és tábori parancsnokság altábora (32 beosztott st. és cst., Collia Alex cst. táborparancsnok);

Budavár

Zászlóink

arrébb, az országút felé, a leányaltábor (Erdély, 39 tag, Szeley Cynthi st. altáborparancsnok), és végül, fent a hegyoldalon a fiúaltábor (Felvidék, 30 tag, Kerekes Marci cst. altáborparancsnok). Középen a királyi vár (Budavár: szénacsomagokból

folyt. a köv. oldalon

Programtörzs

Vári pajzsok

Olvasunk... és gondolkozunk:

Mennyire csillog a közelmúlt, amikor még nem akar elmenni…

Az újság előző számában még az eltelt év történtjeiről írtunk izgatottan, büszkén, azzal az érzéssel, mintha a már lezajlott esemény lett volna a legkimagaslóbb, a felülmúlhatatlan. S utána, néhány rövidke nap csend… záporszünet, egy pillanatnyi űr… a "hogyan tovább?"

Most, nagy hirtelen, mindnyájunk életében az azonnali újabb kihívás! A friss esztendő első, gyönyörű, a "civil-ek" egészséges irigységére méltó, a magyar cserkészélet fokozatában a legfelsőbb: A NYÁRI NAGYTÁBOR! De nem a megszokott csapattábor, hanem JUBILEUMI TÁBOR! Igen, az, amely 5 évente "megünnepli" a Külföldi Magyar Cserkészszövetség fennállását, ez alkalommal a 60. évfordulóját!

Sóhajtásnyi idő sem maradt, mert alighogy megemlítettük itt az újságban is, hogy a "hangyácskák" **San Martín de los Andes**-be "készülnek" hatalmas cserkésztáborra, arra ébredtünk, hogy már a

Szivárvány

magas hegyek gyűrűje kellős közepén állnak is a sátrak, rotyog a finom kaja az óriási kondérokban, zászlók lobognak a fák közt a magasban, és magyar nótaszó kíséri az ügyködő emberkéket ide meg oda.

A HUFI most mégegyszer ünnepelhet! Mert van minek örvendeni! Sok fiatal, magyar cserkészfiatal ment táborozni. **Egy** mosollyal, **egy** hozzáállással, **egy** vidámsággal, **egy** jóakarattal, **egy** nyelvvel – és **egy** céllal!

Elgondolkoztam azon (lehet, nemcsak én vettem észre, hanem mások is, ha megálltak figyelni, széjjelnézni), hogy sok apró "véletlennel" találkozhattunk az együttélés folytán:

Hogy táborunk első fele alatt az irgalmatlan hideg és eső sem bolygatták meg kedvünket;

hogy a tábor zászlótere közepén egy kiszáradt fa magasodott, árván, és mintha valami tehetséges művész formálta volna kezeivel, úgy festett, mint egy összekulcsolt kezű, fohászkodó Szűz Mária szobor;

A zászlótér és a Máriaszobrunk

hogy a program törzsemberei bátran s jókedvvel "átálltak" s a legszakszerűbb GH (szakács) csoporttá váltak;

hogy magyarul beszélt mindenki;

hogy öröm volt a munka;

hogy senkit sem ért baj;

hogy új magyar cserkészek tettek életreszóló fogadalmat (hárman);

hogy meggazdagodott lélekkel mindnyájan fogadalmat újíthattunk...

Hiába, az Isten szerethet minket, hogy így vigyázott ránk… hogy így megajándékozott minket…

Ezért, ha a rovatot végigolvasod, azt fogod észrevenni, hogy különböző emberek - igen hasonlóan - ugyanazokat az érzéseket tapasztalták és írták le (persze úgy, hogy egyik sem tudta, ki más ír, s miről), hogy köztudatú legyen az egészséges, szép és való cserkésztapasztalat. Azért van az, hogy ennyire egyformát vált ki a józan ember eszéből, szívéből. Ezt jelenti a mondanivaló kezdetén a JUBIHUFI felirat. Mert az újságpapír fenyőfa illatú lehet kezedben… mert a képek is a szűznél is szűzebb természetről tanúskodnak… mert ha egy kis pillanatra lehunyhatod szemedet az olvasás után, előfordulhat az is (hisz kis csodákból áll az élet!), hogy hegyi patak üde csobogását is hallhatod…

Sikerült? Hallod te is? Most jusson eszedbe, hogy minden jópofaság, mulatság vagy ízletes koszt mellett táborunknak ugyancsak életre szóló üzenete volt elrejtve a látszólag játékos keretmesénkben. Nem könnyű, azt tudjuk, de maradjon meg benned örökké az, amit hallottál: a cserkésztörvények, amelyek betartására felesküdtél nem térnek el az 1300-as évek hős, hont építő, bátor magyar elődjeid (a lovagok) erényeitől. Így hát nem időtmúlta fogalom egy királyi lovag eskütétele. A lovag a magatartásában s a harcban életét adta a királyáért s hazájáért. Ma, 2006-ban, mi, cserkészek, azért újítottuk fogadalmunkat, hogy erőt kaphassunk az Istentől, és józan törvényeink irányíthassák tetteinket utolsó sóhajtásunkig.

Zólyomi Kati

Erdély népe

Felvidék népe

Erdély népe

A felvidékiek a katonáknál

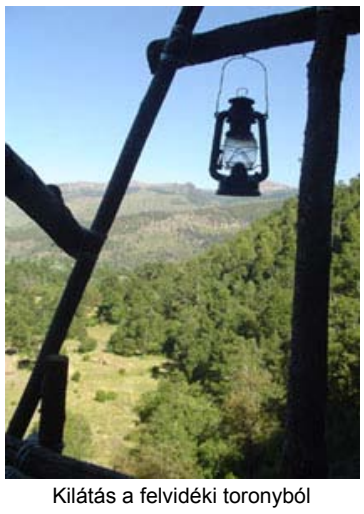

Kilátás a felvidéki toronyból

épített erőd) s mellette a főtér a tábori zászlókkal.

A hagyományos cserkésztábori foglakozások mellett a lovagkor "hétköznapjait" is felelevenítettük, azzal a céllal, hogy a 10 nap után minden apród (a cserkészek) lovaggá legyen avatva, miután - a lovagerényeket elérve - megérdemelték a nagy kitüntetést. Ezek a középkori hagyományok szerepeltek: királyi vásár, királyi harcos játékok, apród-torna, képes krónikák készítése, lovagképzés, túlélési gyakorlatok, háborús gyakorlatok… A Király végig felülvizsgálta a népét, és az ellátta őt tiszteletteljes ajándékokkal!

A királyi konyhában hatalmas volt a nyüzsgés, hisz nem is ment olyan könnyen a főzés a 100 fő fölötti csapat ellátására. De az első napok zűrzavara után szép simán s ízletesen sikerült végig.

A nyári táborban, téli öltözetben és eső alatt készül a kaja

Graul Mónika süti az almabundákat

Nádor (Collia Alex) a két Várispánnal (Szeley Cynthi és Kerekes Marci)

Programtörzs b.-j.: Collia Alex, Csasztek Zsuzsi, Zólyomi Kati és Kesserű Gábor "Tosó"

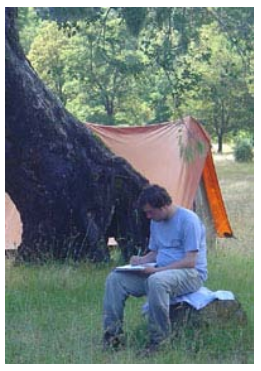

Csendes magányban a Nádor (Collia Alex)

Jaj de fáj! - Papp Gábort kezeli Dr. Bund Zsuzsanna

Vidámság a táborban

Január 13-án három fiatal férfi tett cserkészfogadalmat az argentin Bartók Béla cscs. bensőséges kereteiben: Tóth Kristóf református lelkészünk (már igen szeretett barátunk is), Gáspár Gergő (Magyarországról, a hazai rögbi válogatott játékosa) és Teszár Dávid (Magyarországról).

A tábortüzek hol altáboronként, hol közösen (egész tábor lakossága) folytak le; mindegyiknek meg volt a sajátos íze, varázsa… A záró közös tábortűz adta meg a keretet a legmeghatóbb lovagavatásra, ill. az összes jelenlévő cserkészfogadalma felújítására. Mellettünk, egy nagy hegyi vízesés énekelt szüntelen, mintha eskünk folytonosságát akarta volna jelképezni. Tűzgyújtáskor, lobogó fáklyákkal a kezükben mondták el a lovagok az erényeket és halkan énekeltek a

A lovagavatás

A Demes család

meglepett emberkör füleibe:

- **becsületesség**
- **szolgálat**
- **segítőkészség**
- **testvériség**
- **önfegyelem**
- **természetvédelem**
- **engedelmesség**
- **derűlátás**
- **tisztaság**
- **bátorság**
- **takarékosság**

("Somogyország kellős közepében…" dallamára)

Szép Budavár tornya védelmében
Meggyulladt egy búcsúztató tűz.
Lajos Király és szeretett népe
Harcba mennek, és ez szomorú…

Budavárnak nagyon hős a népe,
Jól vigyáznak rá a lovagok,
Ha meghalnak, felmennek az égbe
S ott ragyognak a szép csillagok.

Ez a tűz most felragyog az égbe,
Tisztítja a magyarok szívét.
Feltölti az Isten erejével
S az erények, minden emberét.

Ha a király eltávozik tőlünk,
Itt marad a lángja, és az Úr
Megsegít a harcok sikerében
S áthat még az egeken is túl.

Ezután nem marad más, mint visszatérni a város szürke utcáira, s ott folytatni rendületlenül mindennapi harcunkat, csakhogy nem fegyvert markolunk meg, hanem csupasz szívünk-lelkünk meggazdagított erejét!

(ZK)

Szép élet, CSERKÉSZÉLET!

Hungária, Cserkészház: táborzárás a zuhogó esőben!

Éljen Alex, a táborparancsnokunk!!!

"Addig lesz külföldön magyar cserkészet, amíg lesznek magyarul tudó gyerekek, akik ismeretekre alapozott azonosságot éreznek a magyarsággal"

Dömötör Gábor cscst. (USA)
Külföldi Magyar Cserkészszövetség
Intézőbizottságának elnöke

Beszélgetés Gábor bával a következő számunkban

Vernarsky Laci cst. (Kanada), a "Király"

Néhány Buenos Aires-i, illetve jubileumi cserkésztábori nap után szeretném vázolni az iránttatok való érzéseimet. Öröm volt számomra látni és tapasztalni ennyi lelkes és öntudatos fiatal cserkészt, akik nemcsak szóval, hanem tettekkel és viselkedésükkel bizonyítják magyarságuk gyökereit. Bátran ki merem jelenteni, hogy elődeitek büszkék lehetnek rátok és ti magatok pedig önmagatokra! Azt hiszem, sok más országban élő magyarnak példakép lehettek.

Továbbra is őrizzétek magyarságtokat és adjátok tovább e nemes célt és öntudatot a következő generációnak!

Boldog cserkészcsoport a San Martín de los Andes-i jubileumi tábor végén (lovag és apród öltözetben)

SZÉP ÉLET, CSERKÉSZÉLET

“A jubileumi tábor a felmérése a jelennek és tulajdonképpen erőgyűjtés a következő öt évre!”

(Némethyné, Kesserű Judit cscst. (USA) egy esős éjszaka után így tárta ki szívét)

Igen hangulatosan, állandóan esett… hideg is volt nagyon, amikor Judit kezébe adtam egy kis “riporter” magnót, azzal a kéréssel, hogy még elutazása előtt, kérdéseim nyomásától felmentve, keressen egy magányos, nyugodt pillanatot és mondja el nekünk, mindnyájunknak, hogy teltek el azok a napok, amikor köztünk járkált a San Martin-i táborunk területén. Visszakaptam a kis készüléket, és kezemben mintha szíve keletkezett volna, mert melegen dobogott. Majd csupán kiírtam a hangszalagból, úgy, ahogy ***a 39-es csapat harmadik parancsnoka*** *elmondta benyomásait, észrevételeit. Kérem, úgy olvassátok a szavakat, a gondolatokat, mintha bekukucskálhattatok volna a “dörzsölt” cserkészvezető legspontánabb elmefuttatásába…Mindez a tábor 1. felére vonatkozik. (ZK)*

Nagy öröm számomra, hogy eljöhettem ide, a Jubileumi táborba. Nem akartam kihagyni ezt az alkalmat, hogy megint találkozzak a régi, jó “csapatommal”, és óriási öröm és óriási élmény számomra, hogy a táborban lehetek, nemcsak mert 120-an vagyunk együtt Argentínában, hanem mert jóformán a világ minden részéről jöttünk össze cserkészek: az Egyesült Államokból, Kanadából, Magyarországról, Pozsonyból (a szlovákiai Magyar cserkészszövetségtől) és Brazíliából egy sok tagú csoport, a mieink, az argentínai csapatokon kívül. Ez valami olyan óriási, lelkesítő élmény, hogy ki sem tudom fejezni. Az a tény, hogy mi (és én most itt ma úgy beszélek, hogy “mi”, mint argentinok!) – szóval, hogy mi láthattuk vendégül a cserkésztestvéreinket, annak ellenére, hogy milyen nehézségek árán lehetett mindezt összehozni – hát mélyen megható. Teljesen tisztában vagyok azzal, hogy az itteni anyagi körülmények mellett nagyobb erőfeszítés ez annál, mint amit egyesek elbírnak, és azért nagy dolog az, hogy a kolónia társadalma és az intézményei hozzásegítettek – és így ez megvalósulhatott...

Az ötévenként világszerte megrendezett Jubileumi táboroknak nagyon sok célja van - de a legfőbb célja, azon túl, hogy visszatekintsünk a múltba és “jubiláljunk”, vagyis: hogy örüljünk az elmúlt évek eredményének, az, hogy **együtt elértük ezt az újabb öt évet, és virágoznak a csapatok!** Másik nagy célja természetesen a találkozás, az egymás megismerése, a meglátása annak, hogy nemcsak kis csoportokban élünk, hanem a felmérése annak, hogy másutt a világon is vannak cserkészek, csapatok, amelyek ugyanazokkal a gondokkal, örömökkel ugyanazt éneklik, ugyanazok a szokásaik, mint itt, nekünk. Mindez egy 12 éves cserkésznek egy hatalmas felfedezés! **A jubileumi tábor a felmérése a jelennek és tulajdonképpen erőgyűjtés a következő öt évre!**

Egy ilyen tábor, mint a mostani ahol vagyunk, egy csoda: paradicsomszerű helyen (ahol ugyan sokat esik), de valahogy a természet magával ragad és mindenen átsegít bennünket... egy olyan hatalmas erőgyűjtés ez számunkra, hogy nagyon sok optimizmussal látom a cserkészetünk jövőjét!

A legnagyobb élmény számomra viszont talán az volt, hogy itt viszontláthattam az én csapatparancsnokságom alatt működő cserkészeket: lányokat, akik most ott főznek és dolgoznak, és mindenüket beleadják abba, hogy a fiataloknak ez a tábor szép legyen. Tehát itt három cserkészgeneráció együtt dolgozik, együtt ázik, együtt fázik, együtt örül, együtt énekel, és ez olyan természetesen zajlik le. **A kicsinyeink is rájönnek, hogy van támaszuk, mert az előttük való cserkésznemzedékek velük vannak és támogatják őket! Ezt látják itt a táborban!** Ez nagyon sok erőt ad és nagyon sokat jelent! Beszéltem a parancsnokokkal: örömmel vannak itt. Hálával fogadták azt, hogy mi itt vagyunk. Azért meg kell mondjam neked Zóka, hogy ha többen jöttek volna, az nagyon segített volna a táboron, mert **itt a programtörzs erején felül dolgozik.** És akkora gondokkal küzd, hogy hogyan tudna többet kihozni abból a keretből, ami felett rendelkezik, és hogyan ossza el az étrendet ahhoz, hogy kifusson az összegből… Látom, hogyan számolgatnak Trixiék… ha többen lennének, a törzs több időt tudna szentelni nemcsak az ilyen gondokra, hanem arra, hogy a gyerekek programjaiban is részt vehessen. Alig a kezdet után eláztunk, és sárban úszunk, és hideg van, hideg, hideg, hideg, de tudom, hogy máris derül ki az ég és ez az elkövetkező második része a tábornak egész biztos elfeledteti ezt a fázást!

b.-j.: hátul: Mazzoleni Zsuzsi, Bund Zsuzsi, Némethyné Kesserű Judit, Egey Judit, Graul Trixi; elől: Miskolczy Dóra, Csasztek Zsuzsi, Graul Mónika, Zólyomi Kati

Ilyen gyönyörű táborhelyen, mint ez a San Martin-i én még soha nem táboroztam: amelyik ennyire tökéletes lenne, ennyire a természet által megáldott vidék, patak, vízesés, erdő, hegy és teljes, teljes elszigeteltség… Úgy táboroznak most itt a cserkészek, mint mi 35-40 évvel ezelőtt: **a legvagányabb cserkészet folyik itt,** és ezt fogom magammal vinni Észak-Amerikába, és ezt el fogom mesélni.

Búcsúzásul csak annyit szeretnék mondani, hogy remélem mindannyian itt találkozunk öt év múlva a következő, a 2011-es jubileumi táborban, és én megint régi cserkészeimmel táborozhatok. További jó munkát kívánok!

Fegyelmezett masírozás vidám énekszó mellett a laktanya felé - a katonák csodálatára!

portya – portya – portya

“Fel a hátizsákot, és tovább… de merre?… hisz nem volt út…”

A Jubi nem lett volna Jubi legalább egy izgalmas kaland nélkül!

Ha izgalomról, ill. izgulásról kell példázni, akkor indokolt ez a fiúcsoport élményének elmesélése. Az őket visszavárók közt lévén annyit mondhatok, hogy hiába próbáltam szülőket, testvéreket nyugtatni, bevallom: én is meg voltam enyhén ijedve. Teltek az órák és ez az őrs nem érkezett vissza a portyáról… Az ebéd utáni időpontból sötét este lett, és a fiúk csak nem érkeztek meg. Hiába játszottuk meg a lezser, magabiztos magatartást, mégis egy furcsa csend ereszkedett le az egész táborra.

De figyelj, mi történhet nyolc átlag 180 centi magas, izmos, fiatal, tapasztalt cserkészfiúval? Ugye semmi!? És akkor valaki megmondhatná miért nincsenek még itt? Nyugi, csak késnek, azért mégsem a sarokig mentek… Menjünk és kerestessük meg őket a katonákkal… Mindjárt itt lesznek… Biztos úton vannak, már itt közel járhatnak…

A tény az, hogy későn, az aggódók számára nagyon későn, átfagyva, vizesen, éhesen, Kesserű Gábor behozta mind a nyolcat - teljes épségben. A konyhasátor előtt zajlott le a megható fogadtatás és, végre, a lazítás is… De most mesélje el Bonapartian Dani, aki portyázott, aki vezette a kis embercsoportot, aki nyugodtan és mosollyal (akárcsak a többi hét is) tért haza a körülményes “hagyományosan hosszú gyalogló cserkészszokás” után (ZK):

Bonapartian Dani őv. (Argentína)

„Elindultunk a portyánkra január 10-én. Nagy izgatottsággal, autóval, hajnali 2-kor. Kesserű Gábor elvitt minket az indulópontra, ami egy kemping volt. Ott, úgy 3 óra felé lefeküdtünk s tovább aludtunk reggel 9-10-ig. Aztán nekivágtunk a nagy gyaloglásnak! Több adatot érdeklődtünk meg a *guardaparque*-től, a helyes menetirányt, a követnivaló ösvényekről is kaptunk utasítást; azt mondták, hogy kb. három menetóra távolságra Playa Bonitara érkezhetünk (nagyon szép köves partú tó mentére). Az utat lejártuk nem egész két óra alatt, ott pihentünk vagy fél órát-negyven percet, mert úgy mondták, hogy utána, a második megállóig, ahol aludni fogunk, kb. négy-hat óra menet van még. Szóval úgy gondoltuk, hogy megérdemeljük a kis pihenést. Elindultunk, és máris ott volt az első akadály: egy “kis” patak “ami megnőtt” (sic). Már három évvel ezelőtt lejártuk ugyanezt az utat, és akkoriban csak térdig ért a víz; most pedig derékig, és nagy sodrással. Két holland turistával is találkoztunk, akik azt javasolták, hogy nagyon készüljünk fel, mert nagyon “nehéz” lesz a talaj. Dehát, mi ugye cserkészek vagyunk! És továbbmentünk! Nagy izgulás: hogy megyünk át a felduzzadt folyón? Végül is mindenki jó vizes lett, de átértünk, és “megint pihenni kellett egy kicsit”. Utána kettészakadt az út. Ha rövidíteni akart az ember, a jobboldali ösvényre kellett térni. Azon mentünk hát. Még a *guardaparque* mondta, hogy úgy másfél óra után “eltűnik” az ösvény. Így is volt: előttünk “sivatagszerűség”, ahol csak rövid fű és semmi más… körülöttünk csak hegyek… az egyik patakhoz érkeztünk, amin ugyancsak át kellett menni. Ez is meg volt duzzadva… de a másik oldalán már nem volt ösvény, amit követni lehetett volna. Nem izgultunk különösen. Leültünk ebédelni, finomat, a hangyák mellett, aludtunk még utána is egy keveset, majd **fel a hátizsákot, és tovább… de merre?… hisz nem volt út…** Gáspár Gergővel (Magyarország) felmásztunk a hegyoldalra jobb kilátást keresve. Onnan megláttunk egy távolabb eső utat, szélesebbet, és úgy döntöttük, arra megyünk. Folytak közben a komolyabb tárgyalások, hiszen már jó három órája gyalogoltunk, s már két óra késéssel jártunk. Grabner Pisti őv. (Argentína) azt javasolta: Emberek, az lenne a legcélszerűbb, ha visszamegyünk. Lehurrogtuk! Dehogy! Tovább megyünk, ha már eddig eljöttünk! Még nem is keltünk át a folyón, mikor hirtelen egy meredek kis szakadék után ismét ott az ösvény! S azon a helyen, a folyó másik oldalán látszott is az út folytatása! Újra jó vizesen, már úgy három óra késéssel… és még a fele távolságot sem jártuk le. Délután négy óra volt. Még két folyócska-patak “átugrálása” után, lassan kezdett sötétedni. Már izgultunk, fáradtak voltunk, fel-le a hegyoldalakon, úgy meg-megálltunk 20 percenként, és - mondhatom egy kicsit untuk is az egészet. Mert hiszen mikor fogunk végre megérkezni a megállapodott helyre? Tovább egyenesen… Lovrics "Csicso" őv. és Zaha Tamás őv. (Argentína) emlékeztek még a környékre, felismertek egy vízesést, egy óriási nagy fát is. Szóval állítólag jó irányban gyalogoltunk… libasorban haladtunk egy keskeny 50 centis ösvényen, amikor az első tag a sorban nagyot kiáltott. A hangos méltatlankodás egy újabb patakot jelentett! Végül, az volt a kód: felkiáltás: megint víz! Megérkeztünk Rincón de los Pinos-ra (kis faházikó a hegyek kellős közepén) és meglepődve azt halljuk, hogy kiáltanak felénk… (egy női hang). Két pár, sátrak, éppen főznek. Mi is sátrat vertünk, rőzsét szedtünk meg vizet a vacsoránk készítéséhez (rizst). A sátorozók felajánlották tüzüket, megháláltuk, vacsoráztunk és lefeküdtünk aludni. Másnap reggel 8-kor keltünk, hogy 9-kor el is indulhassunk. Reggeli után még fát aprítottunk az ott lévőknek, és ők megkértek, hogy adjuk el nekik a maradék ennivalónkat. Oda is adtuk a kenőmájast és a lekvárunkat, de pénzt nem fogadtunk el érte. Kikérdeztek minket, hogy honnan jövünk s merre megyünk. Mikor azt mondtuk “Laguna Verde” - kegyetlenül megdöbbentek, hogy mennyit vagyunk képesek gyalogolni s milyen kevés idő alatt. Pedig mi úgy tudtuk, csak négy óra gyaloglás vár ránk… Megint keresni kellett az újabb ösvényt, mert sehol sem volt. Mivel nyolcan voltunk az őrsben, “gereblyéztük” a környéket, hogy talán így könnyebben rátalálunk az útra. De nem sikerült. Bokrok közt haladtunk, s a könyvecskénk szerint (amit még a vezetőinktől kaptunk) egy valamilyen óriás *araucaria*-t illett volna megtalálni, de a környék tele volt ilyen fákkal, és ismét el voltunk késve, pedig egyre vártak minket. Újra a sok erdő, a sok “vizes” patakátugrálás, egész addig, amíg egy patak másik oldalán teljesen megváltozott a táj: tágas szénsivatag előtt álltunk (megkövesedett tufa vulkánpor sivatag). Perceken belül a hőmérséklet is más lett: hideg! Felhúztunk magunkra, amit csak lehetett. És már délután három óra volt. A hely gyönyörű szép volt. Minden fekete volt, sehol az út, de azért tudtuk, sejtettük az irányt. Fújt a szél… közel két órán keresztül jártuk a sivatagunkat. Már nem gyalogoltunk egyszerre, az őrs inkább kettes–hármas csoportokra szakadt, hátrébb jöttek a lassúbbak, fáradtabbak, elöl pedig akik már egyszer lejárták mindezt és irányítottak minket. Lassan vége lett a fekete területnek, szebb lett a táj, zöldebb, s egy kijelölt úthoz érkeztünk, aztán a távolban

A portyázók egz része a vulkánporban

folyt. a köv. oldalon

PORTYA... folyt. az előző oldalról

fénylett valami: Tamás felkiált: az a tó, he! Laguna Verde. Óriási nagy! S még nagyon messze volt s már hat óra körül… az utunk egyenesen levezetett a tó széléhez, de se part, se semmi, hanem a nagy víz. Sípoltunk, kiabáltunk, de sehol senki, a nagy csenden kívül nem várt minket egy lélek se. Visszagyalogoltunk az úton, és megtaláltunk egy eltérőt, amit az előbb nem is vettünk észre: ez vezetett el végül is a híres kempinghez. Ott sem várt minket senki. Zárva volt minden. Fáztunk. Valami ételmaradékot megettünk, elkezdett esni az eső. Nagyon hideg volt, már egy darab száraz ruhánk sem volt. Kesserű Gábor sehol. Aztán mégis megjött, és alighogy leeresztette az autó ablakát, azt harsogta: hát ti hol voltatok??! Gábor mondta, hogy ő már délben egykor ott volt és hatig várt ránk. Amikor végre visszaérkeztünk a táborhelyre, a bejáratnál a katona szólt Gábornak, hogy akkor felfüggeszti a keresést…

Furcsa érzés volt: nem is fogtuk fel, hogy ennyire aggódtak értünk. Amikor beérkeztünk a táborhelyre, mindenki (főleg szülők - testvérek - barátok) várt minket: hol voltatok? Öleltek, simogattak, de a legjobb az volt, hogy amikor felmentünk altáborunkba, egészen "fontosaknak" éreztük magunkat! De valójában az az érzés volt bennünk: jó tudni, hogy aggódtak értünk! Kaptunk száraz ruhát, kaját, és kényeztettek minket néhány percig… – Hát ez volt, és szerencsére része lehettem!" (B. Dani)

... Nyolc fiú együtt a nehézségekkel, különböző véleményeikkel, más-más országból - mégis élvezték, áthidalták a nehezet, és úgy maradt meg bennük az átélt élmény, mint "isteni", "szuper", felejthetetlen!

Kik voltak? *Aki elmesélte, Bonapartian Dani (Argentína), Gáspár Gergő és Teszár Dávid (Magyarország), Zaha Tamás, Lovrics Jancsi "Csicsó" és Grabner Pisti (Argentína), Dénes Guszti és Kiss Tomi, (Brazília).* *(ZK)*

Hogyan látta egy, a Rotary-programmal itt-tartózkodó magyar fiú a JUBITÁBORT? Gáspár Gergő először életében került egyenes kapcsolatba a cserkészmozgalommal. Íme beszámolója:

A tábor előtt nem ismertem senkit csak Teszár Dávidot (Rotary-s fiú Buenos Airesben), de vele is csak e-mailen beszéltem, élőben meg sohasem találkoztunk - tehát egy számomra teljesen ismeretlen társaságba csöppentem bele... A srácok nagyon könnyen befogadtak, így könnyen ment a beilleszkedés! Ez alatt a 10 nap alatt nagyon sok mindent megtanítottak nekem a többiek: a cserkészetről, a fafaragásról és egyéb dolgokról!

Nagyon tetszett, hogy önállóan kellett megoldanunk a dolgokat. Nekünk csak kiadták a feladatokat, és fel kellet találnunk magunkat. Például: sátorfelállítás, táskatartó készítés, stb...

A programok hihetetlenül jók voltak és nagyon élveztem. A kedvencem a vasárnapi vásár volt, amikor venni és eladni kellett mindenfélét! Azonban a tábor fénypontja számomra a portya volt... Gyönyörű szép helyeken jártunk és nagyon elfáradtunk. Az alatt a két nap alatt a két őrs nagyon összerázódott.

Az esténkénti tábortüzek fantasztikusak voltak. Nagyon meglepődtem, hogy mennyi népdalt tudtok! Mi Magyarországon is tanulunk rengeteget, de ti sokkal többet tudtok!

Nem gondoltam volna, hogy cserkésszé fogtok avatni, ezen nagyon meglepődtem! De nagyon örülök és megtisztelve érzem magam, hogy most már közétek tartozom! A tábor alatt rengeteg barátot szereztem és remélem, hogy fenn is tudjuk tartani a kapcsolatot!

Csodálatos 10 napot töltöttem el veletek és remélem, hogy majd később vissza tudok jönni Argentínába és újra cserkészkedhetek veletek! Mindent köszönök:

Gáspár Gergő (Mendoza)

Köztudomású, hogy az Ispánki házaspár 6 hónapot töltött köztünk. Zsuzsa asszony volt az óvó néni a ZIK óvodában. Magyarországra való visszatérésük után ez az első levele:

KEDVES, DRÁGA BARÁTAINK!

Mindenkinek nagyon boldog, békés, eredményekben gazdag, egészségben teljes új esztendőt kívánok mindkettőnk nevében!

Ezt a levelemet most egyszerre nagyon sok mindenkinek küldöm, sűrű bocsánatkérésemmel. Nincs igazán mentségem arra, hogy miért nem írtam eddig, de akit elértem, annál telefonon jelentkeztem.

A szívünk csücskét és csomagjaink egy részét Argentínában hagyva értünk haza. Meséltük, hogy itthon meglehetősen kis lakásban / 49 m2 / lakunk. Bizony, a tágasság után nehéz volt visszaszokni a szűkösségbe. Nagyon jó volt az itthoni kedves ismerősökkel újra találkozni, s az élményeinket elmesélni nekik. Mindkét gyermekünk sok szeretettel vesz körül mindig bennünket azóta is, nagyon büszkék ránk. Örülnek annak is, hogy nagyon picikét ugyan, de megismerhettek, találkozhattak veletek. Sokszor emlegetünk mindenkit.

Hallomásból tudom, hogy ott már jó meleg nyár van mostanában. Itthon meg időnként egy „kis" tél is előfordul mostanában... Szokásunkhoz híven itthon is sokat járunk sétálni, kirándulni. Ezen kívül Gyula minden másnap a telkünkön tesz-vesz, én meg hetente két alkalommal járok el dolgozni. Tehát itthon sincs időnk unatkozni.

Ígérem, mindenkinek külön-külön fogok írni hamarosan.

Addig is nagyon sok szeretettel ölelünk Mindenkit Zsuzsa és Gyula

A BUENOS AIRES-I MAGYAR NÉPTÁNCMOZGALOM

140 nap hiányzik a DÉL-AMERIKAI MAGYAR NÉPTÁNCTALÁLKOZÓIG!

VIII. Dél-Amerikai Magyar Néptánctalálkozó 2006 júliusában, Buenos Aires, ARGENTÍNA

Petőfi Sándor (1848. január)

MINEK NEVEZZELEK?

Minek nevezzelek,
Ha a merengés alkonyában
Szép szemeidnek esti-csillagát
Bámulva nézik szemeim,
Mikéntha most látnák először...
E csillagot,
Amelynek mindenik sugára
A szerelemnek egy patakja,
Mely lelkem tengerébe foly –
Minek nevezzelek?

Minek nevezzelek,
Ha rám röpíted
Tekinteted,
Ezt a szelíd galambot,
Amelynek minden tolla
A békesség egy olajága,
S amelynek érintése oly jó!
Mert lágyabb a selyemnél
S a bölcső vánkosánál –
Minek nevezzelek?

Minek nevezzelek,
Ha megzendülnek hangjaid,
E hangok, melyeket ha
hallanának,
A száraz téli fák,
Zöld lombokat bocsátanának
Azt gondolván,
Hogy itt már a tavasz,
Az ő régen várt megváltójok,
Mert énekel a csalogány –
Minek nevezzelek?

Minek nevezzelek,
Ha ajkaimhoz ér
Ajkadnak lángoló rubintköve,
S a csók tüzében összeolvad
lelkünk,
Mint hajnaltól a nappal és az éj,
S eltűn előlem a világ,
Eltűn előlem az idő,
S minden rejtélyes üdvességeit
Árasztja rám az örökkévalóság –
Minek nevezzelek?

Minek nevezzelek?
Boldogságomnak édesanyja,
Egy égberontott képzelet
Tündérleánya,
Legvakmerőbb reményimet
Megszégyenítő ragyogó valóság,
Lelkemnek egyedüli
De egy világnál többet érő kincse,
Édes szép ifjú hitvesem,
Minek nevezzelek?

SZEMELVÉNYEK A HUNGÁRIA (HKK) KÖNYVTÁR KATALÓGUSÁBÓL

(…amelyek közt még a HUFI-olvasók is találhatnak ínyükre valót!) Hivatalos órák: Péntekenként 19 - 21 óra

SZEMELVÉNYEK

5140. Wass Albert: Vérben és viharban – Egyedül a világ ellen (Kisregények)
5141. Wass Albert: Valaki tévedett 1945-1950
5142. Wass Albert: Tavak és erdők könyve – Mesék
5143. Wass Albert: Rézkígyó – Hagyaték
5144. Wass Albert: A titokzatos őzbak – Történetek egy ember életéből
5145. Wass Albert: Életmű – Bibliográfia 1923-2003. Összeállította: Balázs Ildikó
5146. Mc.Bain, Ed: Tíz plusz egy
5147. Quintana, Manuel José: Francisco Pizarro
5148. Orbók Attila: Erdély mosolya – Az erdélyi humor gyöngyszemeinek gyűjteménye
5149. Wass Albert: Karácsonyi üzenetek – A temető megindul
5150. Wass Albert: Magukrahagyottak
5151. Wass Albert: Minden verse
5152. Slesar, Henry: A szürke flanellköpeny
5153. Alex, Joe: A labirintus úrnője
5154. Wass Albert: Elvásik a veres csillag
5155. Hering József: Csurka szoknyás radikalizmusa (a MIÉP a pereputty markában)
5156. Szekeres Szabolcs: Gyerekek 1996-2003
5157. Botos László: Trianoni szemelvények

VIDEOKAZETTÁK:

VK-320 Különös házasság (Mikszáth Kálmán regénye. 1950, fekete-fehér)
Beszélő köntös (Mikszáth Kálmán regénye. Színes) Páger Antal, Detre Anna, Iglódi István és mások
VK-321 A betörés nagymesterei - Bernard Giraudeau, Gérard Danvin - színes krimi
Zsuzsi kisasszony (zene: Kálmán Imre, szöveg: Bródy Miksa és Martos Ferenc) Operettbohózat fekete-fehér
VK-322 Obras Maestras (Colecciones en Budapest y Szentendre) spanyol szöveg
VK-323 Forgószínpad (Noel Coward) Előadja: Budapesti Kamaraszínház fekete-fehér - Táncverseny (részlet)
VK-324 A Hídember (Széchenyi István élete) Eperjes Károly, Irina Lascsina és mások

ZIKSZÍNHÁZ HÍREI 2006

Már nagyon közeledik! Nehogy lemaradj!

Áprilisi lapzárta március 10 !

4711-1242 amagyarhirlap@yahoo.com

AZ ESEMÉNYNAPTÁRT LÁSD A SPANYOL RÉSZ UTOLSÓ OLDALÁN (SP IV)

KALPAKIAN
• DESDE 1922 •
VIAMONTE 777 - PATIO BULLRICH
UNICENTER - BUENOS AIRES DESIGN
- PLANTA INDUSTRIAL LA RIOJA -
OUTLET: VIAMONTE 700
KALPASERVICE: 4394-6400
TELÉFONOS: 4394-1285 / 4393-6023

TURUL
Av. Pte. Tte. Gral. J.D. Perón 2160
(1646) SAN FERNANDO
Prov. de Buenos Aires - Argentina
Tel.: (54-11) 4744-2771 Fax: (5411) 4746-1779
E-mail: turul@arnet.com.ar

MENSAJE DE LA DIRECTORA

¡Que la bondad, la dedicación, el altruismo sin límites y la fe de la Madre Teresa acompañe a nuestros amigos todo el año!

Susana Kesserű de Haynal

He aquí un encendido poema de amor del máximo poeta romántico-patriótico de Hungría, Sándor Petőfi, en dignísima versión castellana.

El joven poeta llegó a vivir tan sólo un año más, ya que hubo de convertirse en otra víctima de las tantas que cobró la Guerra de Independencia (1848-49) librada por los patriotas húngaros en desigual lucha contra los Habsburgo y sus aliados.

Escribió estas líneas llenas de un amor apasionado hacia su gran amor recién desposado, Julia Szendrey:

Rodin "El beso"

¿Cómo llamarte yo? (1848)

(Minek nevezzelek?)

¿Cómo llamarte yo -
cuando en el pensativo ocaso
admíranse mis ojos
de los tuyos, hermosos
astros nocturnos, cual si los mirasen
por vez primera, estrellas
de las que cada rayo
arroyuelo es de amor que limpio fluye
hacia el mar de mi alma,
cómo llamarte yo?

¿Cómo llamarte yo
cuando volando envías
hacia mí tu mirada,
esa paloma plácida
de la que cada pluma
rama de olivos es, primicia
de paz, cuyo contacto me reanima
porque es más blanda que la seda,
y que la almohada de la cuna,
cómo llamarte yo?

¿Cómo llamarte yo
cuando tu voz escucho,
aquella que si oyesen
los mustios árboles de invierno
verdes frondas vistieran
pensando que ha llegado
la primavera ya,
su salvadora ansiada, pues
el ruiseñor entona ya su canto,
cómo llamarte yo?

¿Cómo llamarte yo
cuando el rubí encendido
de tus labios me abrasa, y en el beso
se funden nuestras almas, como al alba
se funden noche y día,
y para mí se esfuman
el mundo, el tiempo,
la eternidad irradia
sobre mí sus delicias misteriosas,
cómo llamarte yo?

¿Cómo llamarte yo,
madre de mi felicidad,
hada de un sueño
que amenaza a los cielos,
luciente realidad que es más que todas
mis esperanzas más audaces,
el único tesoro
de mi alma, pero mayor que el mundo,
dulce y hermosa, joven mujer mía,
cómo llamarte yo?

(Versión: Eliseo Diego)

Nos escriben de ... HUNGRÍA

Queridos Amigos:

¡Les escribo de nuevo desde Hungría!
¡Imaginen qué contraste y qué diferencia de temperatura! Salimos de Buenos Aires con un cielo turquesa vibrante y brillante, con más de 30 grados centígrados y llegamos a Budapest con el paisaje totalmente nevado, congelado y gris... con una temperatura de menos de 16 grados bajo cero... ¡BRRRRRRR!

Ya desde el avión, durante el aterrizaje, se veían los témpanos de hielo bajando majestuosamente y a los tumbos con la corriente del Danubio, en un paisaje que parecía pintado por la paleta incolora de algún artista aburrido... Todo blanco, gris, nebuloso y muy, muy misterioso. No niego que todo esto tenga su encanto y su romanticismo... pero imaginen solamente el choque que recibe el metabolismo de uno, de un día al otro, al tener que adaptarse a semejante cambio.

Cambiando de tema, quisiera contarles que el mes de febrero es en este país el mes de los grandes bailes de gala. Es en esta época cuando se organizan bellísimos acontecimientos, festejando ya el próximo carnaval. También los institutos de educación superior aprovechan esta temporada de bailes para dar lugar a sus "fiestas de egresados". En éstos es costumbre que los alumnos que habrán de terminar sus estudios al final del actual ciclo escolar (a mediados de junio), reciban en un marco muy pomposo sus "cintas de egresados", las que lucirán muy orgullosos y solemnes hasta finalizar sus exámenes. Esta ceremonia se llama "szalagavató", lo que significa algo así como "la ceremonia del estreno de las cintas". Concurren los emocionados padres, abuelos y amigos.

Los estudiantes se preparan desde el principio de año para brindar un animado y colorido espectáculo. Nunca falta el elegante vals vienés, con las niñas de impecable blanco y los varones de esmoquin o frac. Además, se suele alegrar la fiesta con bailes tradicionales del pasado, como el "palotás" (o baile palaciego), o algo bien divertido, como un baile "country", con coreografía de duelos y tiros. Este año se recibe nuestro hijo, Andrés y fue muy emocionante verlo bailar en su hermoso traje húngaro, ¡el "díszmagyar"!

Los demás bailes son de lo más diversos, organizados por distintas entidades, como los vitivinicultores o los periodistas, o los grandes hoteles, que brindan elegantes noches de baile, con la excusa del día de San Valentín u otras simplemente rememorando las antiguas tradiciones.

En el interior se preparan grandes mascaradas. La más famosa tiene lugar en Mohács, imitando las usanzas anteriores aún a nuestra cristiandad. Estas costumbres se basan en la creencia de que con la fealdad de los disfraces, se ahuyentarán los malos espíritus invernales, preparando así el paso para los más benévolos de la primavera.

Como verán, las posibilidades de pasarlo muy bien no faltan en este mes del año, lo cual es casi una necesidad para alegrar un poco el corazón y el ánimo después de estos durísimos meses de invierno europeo. Así, uno se prepara ya en cuerpo y mente para recibir "todo lo bueno y cálido que nos prometen traer las hadas y duendes de la primavera húngara..."

¡Hasta la próxima vez!

Anikó de Emődy

DÍA PATRIO EN EL CLUB HUNGÁRIA

El domingo 19 de marzo, a partir de las 19 horas, festejaremos el **Día Patrio del 15 de Marzo**, con lo cual, como es habitual, quedan oficialmente inauguradas las actividades del año. La convocatoria tendrá lugar en el Club Hungária.

Esta vez, la fiesta de la conmemoración estará signada por la lectura, la reflexión y la declamación poética. Los partícipes activos habrán de mostrar su talento de transformar lo escrito en palabra viva y ante un atento auditorio. Todo ello deberá llevarnos a examinar nuestros propios estados íntimos y nuestros pensamientos para tratar de entender en profundidad el verdadero espíritu que guiaba a aquellos jóvenes de marzo de 1848, protagonistas de la gesta de la Revolución y Guerra de la Independencia de Hungría de 1848-1849. Ellos se rebelaron ante el autoritarismo y la arbitrariedad de un régimen extranjerizante y dictatorial. El gran poeta Sándor Petőfi hizo un llamamiento público que transformó el deseo de libertad en ferviente efervescencia:

¡Álzate, húngaro, la patria te reclama!
¡Ahora o nunca, el momento es ahora!
¿Seremos libres o esclavos? ¡Decid!
He aquí la alternativa, ¡elegid!
¡Ante el Dios de los húngaros
juramos
no ser más esclavos,
juramos!

Clamaban por la LIBERTAD y la INDEPENDENCIA. Estos son conceptos corrientes, son bienes que hoy en día parece algo muy natural de poseer, hasta el punto de que tal vez ni siquiera se los aprecie en su verdadera dimensión. Pero para llegar a este estado de cosas, la historia demostró que se cobra un precio muy alto en sangre y sufrimientos. La historia de Hungría es un vivo ejemplo de todo ello.

El programa, enteramente en húngaro, nos brindará – además de los textos y poemas – el baile de los jóvenes del CONJUNTO REGÖS. También intervendrá CORAL HUNGARIA con su probada eficiencia, pulida cada vez más por su directora, Sylvia Leidemann.

Cerrará el acto la alocución festiva del señor embajador de la República de Hungría, D. Mátyás Józsa. (SKH)

¿Cómo sigue perfeccionándose en su arte culinario Mariana Sebess? Siguió los pasos de su madre MAUSI, creadora de la Escuela de cocina de gran renombre. Mariana, heredera también de la ambición de su padre, Pedro Sebess, no se amedrenta ante nuevos desafíos. He aquí un vívido relato de su aventura en la India:

CARTA DESDE LA INDIA

Querida gente linda:

Una vez más me encuentro en el "fin del mundo", relatando mis novedades. Luego de miles de horas de viaje, finalmente llegué a destino. Apenas lo puedo creer: ¡ESTOY EN EL PARAÍSO!

Les empiezo contando las aventuras desde que salimos de Buenos Aires... Llegué a destino vía Buenos Aires-Kuala Lumpur-Madras. Al día siguiente partí para Goa ¡y aquí viene la diversión! El hotel es un espectáculo, lleno de palmeras, una playa divina con agua caliente como la de una bañadera, una pileta de agua transparente limpidísima... en fin, ¡un placer! Pero sólo pude disfrutar todo esto el día que llegué, ya que, desde el siguiente, ¡me tienen al trote en la cocina! Para cuando salgo ya no hay sol, y a la mañana me levanto a las 8 - a las 9 ya empiezo la clase.

Ahora bien, el curso de cocina - ¿cómo explicarles? Es como haber aprendido las bases de la cocina europea, luego aprender varios escalones de nivel con la cocina asiática, de Tailandia y China, para luego llegar acá y descubrir que *existe un nuevo mundo completamente mágico* en cuanto a sabores, colores y, sobre todo: ¡la parte visual! Un verdadero despelote. Sinceramente me siento en el cielo culinario, con todos los números de la lotería ganados...

La gente de la escuela es increíblemente atenta. La escuela está dentro del hotel, pero en la parte trasera. No es para nada un lujo, más bien es como una cocina vieja de hotel. Me organizaron un curso para que obtuviera una idea general de lo que es la cocina en la India, y ahora que ya pasé mi segundo día, descubro que ni estando acá un año terminaría de aprender todas las maravillas de este país.

El célebre chef indio Parvinder Bali (con turbante), rodeado de alumnos

De entrada me enseñaron la cocina típica de Goa dos chefs, y el que está a cargo de la cocina por lo visto es un cocinero que es una eminencia en la India: ya tiene más de 70 años, con 50 años de experiencia en la cocina. Le ha enseñado inclusive a Paul Bocuse, es un lujo su amabilidad y buena disponibilidad.

Mientras cocinábamos, veo algo que se mueve en el piso. Doy una mirada - ¿y qué era? ¡Un RATÓN! Del tamaño de una mano, más la cola... ¡El grito que pegué! Todos me miraron y yo les señalaba la rata paseando feliz... ¡Ah, eso! - respondieron – y habrán pensado: ¡qué tontita! Si es parte de la familia... y siguieron en lo suyo como si hubiéramos visto un mosquito.

Para el almuerzo, mientras nosotros comíamos, uno de los alumnos trajo su guitarra y para que yo me sintiera en casa me tocó todas canciones típicas de Goa. ¡Qué lujo!

der.a izq: Gabriela Sebess, Mariana Sebess y amiga Natalia en un restaurante típico de cocina india

Al salir, el chef viejito me llevó a conocer la cocina principal del hotel y ahí el jefe ejecutivo me presentó a cada chef de sector y me explicó cómo se trabajaba ahí. Para que se den una idea de la magnitud de esa cocina: se trabaja las 24 horas del día ¡y hay 90 personas por turno! Tienen desde hornos de barro (aquí se conocen con el nombre de *tandoori*), hasta todo lo que se les pueda ocurrir en la cocina.

Luego pasamos a la oficina del jefe ejecutivo y nos invitó a tomar *chai* con bombones de chocolate. Ahí le conté cómo sería el resto de mi viaje, y cuando les dije que trabajaría en el Maidens Hotel, en Delhi, ¡los dos quedaron maravillados!

El jefe ejecutivo terminó sus estudios en la escuela hotelera del Maidens y dice que es LA MEJOR escuela de toda la India. Y cuando le conté que iba a trabajar con Parvinder Bali, él tomó el teléfono y lo llamó, ¡porque son superamigos! Miren si el mundo es chico... Me dijo que esa cocina sí que es un lujo, supermoderna y equipada con la última tecnología.

A la noche, los profesores de la escuela y la directora me invitaron a cenar afuera junto a sus familias para que tuviera una cena "goanesa", ¡con los bailes típicos y todo!

Y hoy siguió la maravilla. Me enseñaron platos típicos del norte de la India.

Thali (bandeja) típico de la India, con los pequeños recipientes que contienen sopas, currys, postres, y preparaciones con pescado y pollo. En el centro se sirve una porción de arroz y usualmente se acompaña de algún pan. El tahli se sirve generalmente en restaurantes a cada persona.

Ya no vi a mi amigo Mickey Mouse, pero inenarrable lo deliciosa que es la comida. Eso sí: ¡hiperpicante!

Además de explicarme la comida en sí, me cuentan la utilización de las especias y cómo sirven para distintas enfermedades, o cómo se usan para curar heridas de todo tipo. Acá nadie toma remedios. Sólo a título de comentario: El *turmeric* (en inglés) o cúrcuma (en castellano) lo usan para sanitizar o desinfectar los pescados, pollos y heridas de la mano. Se frota bien, se deja unos minutos y luego se marinan las carnes en lo que uno quiera, y no se lavan. En cuanto a la herida en la mano -- *se la coloca en una cacerola y se cocina a fuego bajo por una hora ¡hasta que la carne se desprenda del hueso!* jejeje...

Mariana Sebess en Fathepur Sikri

Otro descubrimiento son los *chutneys*. Cuando les pregunté, me dijeron que esas preparaciones similares a los dulces son un invento inglés hecho a su gusto. En la India, en cambio, los *chutneys* (y aprendí unos cuantos) son la mezcla de distintos ingredientes frescos y quedan ligeramente líquidos de textura, como un yogur.

Acá la gente es una *divinura*, no se sacan nunca la sonrisa de la cara, siempre preocupados por el bienestar de uno. Según me contaban hoy, su lema es "tratar al visitante como si fuera un dios." Por eso, el profesor de la Universidad de Illinois ya me decía: "Yo no soy amable. Vas a ver que en la India todo el mundo se va a desvivir por vos, ¡y vas a tener muchas invitaciones a las casas de las personas! Acepta, realmente vale la pena ver cómo vive la gente, ¡y no aceptar una invitación sería una ofensa!"

Durante las clases, me traen a media mañana un coco y me lo parten al medio para que tome agüita fresca y, a la tardecita, un cafecito con dulces típicos indios.

izq.a der: Mariana, Gabriela y Natalia en el palacio del Maharaja de Jaipur

En fin, retornaré hecha una bolita... pero no puedo dejar de probar estas cosas únicas, ¡ya que no sé cuándo tendré la oportunidad en mi vida nuevamente!

Me queda aún por aprender toda la técnica de la cocina en un *tandoori oven*. También la directora me invitó junto al resto del *staff* de la escuela a cenar a su casa, y el viernes el viejito de los chefs me va a llevar al bazar de las especias, para que vea la gran variedad, cómo se producen, para qué sirven y de dónde provienen. Luego me llevan a ver el cultivo de unas cuantas verduras orgánicas típicas de la región.

Sinceramente, creo que hasta el momento debe ser la mejor experiencia culinaria que he tenido en mi vida. Pero por supuesto no lo habría apreciado como lo estoy haciendo ahora de no haber tenido todas las experiencias previas.

Por el momento ¡es un placer estar acá! Nos mantenemos en contacto.

Mariana Sebess

PINCELADAS

ADIÓS AL TEFLON

La Agencia de Protección del Medio Ambiente de los EE.UU. (EPA) pidió a Dupont y a siete otras compañías químicas que dejaran de usar el Teflon.

El 25 de enero de 2006, la Environmental Protection Agency de los Estados Unidos solicitó a las compañías químicas que dejaran de usar una sustancia tóxica que se aplica en la fabricación de productos de uso cotidiano, entre los cuales las sartenes protegidas con teflon ocupan un lugar destacado.

Después de que estudios científicos demostraron que el uso de sartenes protegidas con Teflon se asociaba a enfermedades del corazón y al cáncer, la agencia solicitó a los principales fabricantes que implementaran un programa voluntario a nivel mundial tendiente a eliminar en un 95% el uso del ácido perfluoroctanoico (principal componente del Teflon) hasta 2010, y a su total eliminación hasta 2015.

El ácido, como se sabe, hace que plásticos de alta duración (como los usados en espátulas de la cocina) sean resistentes al fuego, a las grasas y a las manchas. Otros productos que usan la sustancia son ciertas telas, cueros, autopartes y las bolsitas de pochoclo para microondas. El principal fabricante a nivel mundial, Dupont, se acogió de inmediato al pedido de la Agencia, informando que ya había reducido el uso del ácido en un 94% y que desarrolló una nueva tecnología que permitiría seguir reduciendo su uso en el futuro.

(Agradecemos el envío de esta interesante nota a Pedro Sebess.)

Verifique la fecha de vencimiento de su suscripción al Argentínai Magyar Hírlap en la etiqueta ubicada en la tapa de la presente edición.

Por favor tenga en cuenta las posibilidades de renovación detalladas en el volante adjunto. Gracias.

CURIOSIDADES

La diferencia...

En Alemania todo está prohibido lo que no está permitido.

En Francia todo está permitido lo que no está prohibido.

En Rusia está todo prohibido, lo permitido también.

En la Argentina todo está permitido, lo prohibido también.

CD de la velada del Teatro Colón 2005
Óperas y operetas húngaras en excelente grabación en venta a 15 $
Sede de Ars Hungarica
Cuba 2445 – Capital, 4788-8889
sylvialeidemann@fibertel.com.ar

A raíz de los varios programas de concierto organizados por ARS HUNGARICA durante el año 2005, en conjunto con diferentes embajadas radicadas en nuestro país y copatrocinados por la Embajada de Hungría, los representantes oficiales de aquellos países han dirigido cartas de reconocimiento al organizador, que a continuación publicamos:

Estimado Dr. Székásy:

Tengo el agrado de dirigirme a Ud. con el objeto de agradecer su e-mail del 02.06.2005. Realmente fue un gusto tratar con usted y trabajar conjuntamente en la preparación de este acto cultural. La organización previa y el concierto fueron excelentes. Quiero destacar la importancia de este tipo de eventos conjuntos, que permiten conocernos mejor, mostrar nuestras riquezas culturales y fomentar así la amistad entre países y sus gentes.

Reciba mis cordiales saludos,

Jana Strgar
Consejera y Encargada de Negocios
Embajada de la República de Eslovenia

Queridos Miklós y Sylvia:

El concierto realizado realmente fue un placer por mi parte, pues no es fácil encontrar compañeros de cooperación tan profesionales y con tanto conocimiento sobre las posibilidades que ofrece Buenos Aires y, sobre todo, ¡sobre la música finlandesa! Cuando vuelvo de mis vacaciones en Finlandia, en los fines de agosto, ¿qué les parece reunirnos y charlar sobre nuevas posibilidades en el futuro?

Besos y saludos cordiales en el mismo tiempo,

Petra Theman,
Encargada de Negocios,
Embajada de Finlandia

Estimada Señora Leidemann:

Tengo el agrado de dirigirme a usted, porque deseo agradecerle por su gran esfuerzo para realizar este excelente concierto. Me reconforta mucho que, con la colaboración entre la Embajada de Hungría, la Embajada Real de los Países Bajos y usted misma, como Directora, el resultado del concierto haya tenido la conformidad del público como así también de mi persona.

Al reiterarle mi reconocimiento, hago uso de esta oportunidad para hacerle llegar un cordial y atento saludo.

Robert Jan van Houtum
Embajador de los Países Bajos

De mi mayor consideración:

Tengo el gusto de dirigirme a usted con relación a los conciertos de música clásica que se llevaron a cabo durante el mes de noviembre de 2005. Los mismos han sido muy útiles para dar a conocer por primera vez en la República Argentina obras de maestros eslovacos de los siglos XVI y XVII.

A tal efecto es mi deseo agradecerle profundamente por toda la tarea realizada al organizar los mismos, ya que, mediante el invalorable aporte de la organización artística ARS HUNGARICA liderada por su persona, ha contribuido enormemente a la difusión de nuestra cultura.

Por lo tanto reciba usted, estimado Señor Székásy, nuevamente mi agradecimiento y felicitaciones por la labor que tan dignamente realiza junto con la Señora Directora Sylvia Leidemann, quien dejó un sello personal imborrable en la organización de dichos eventos. Asimismo, quedo a su disposición para colaborar con usted en lo que sea necesario para seguir difundiendo nuestra cultura común centroeuropea.

Sin otro particular, hago propicia la oportunidad para saludarle con mi más atenta y distinguida consideración

Vladimir Grácz
Embajador de la República de Eslovaquia

COLEGIO "MARIA WARD" - PLÁTANOS

Provincia de Buenos Aires

A continuación publicamos extractos de una carta y un breve informe sobre los comienzos del Instituto, así como de los frutos de la laboriosidad, el idealismo y el amor a los niños de las religiosas húngaras llegadas en exilio a una Argentina acogedora. Escribe una **ex alumna y actual docente del Colegio, Marta Romano:**

1969

"... Saben que comunicarme con ustedes, me refiero: con algún integrante de la colectividad húngara, es siempre un volver a vivir, ya que me he criado junto al colegio de las monjas húngaras Maria Ward, de Plátanos y, por supuesto, a todos ustedes. Ha sido muy importante y fuerte todo lo que juntos compartimos y aprendimos mientras crecíamos. Los recuerdo siempre. Son parte de mi vida. ¡Y pensar que el colegio existe gracias a los húngaros!... De mi parte se lo hago notar a mis compatriotas cuando se presenta la oportunidad.

Me pidieron datos sobre el Colegio. ¡Cuántas emociones! Recuerdos... Me embarga la emoción. ¿Cómo empezó la historia de las monjitas húngaras de Plátanos que le dieron un hogar, enseñanza y cariño a los hijos y huérfanos de los refugiados e inmigrantes húngaros?

...

Un día, allá por el año 1951, viajando en el tren La Plata–Buenos Aires, las Rev. **Madres Rafaela y Erzsébet** hablaban de su preocupación: la casita donde vivían resultaba pequeña para los niños, hijos de refugiados húngaros.

Se preguntaban (hablando en su lengua madre):

-*¿Qué haremos*?

Frente a ellas viajaba una señora que les responde:

-*Sé de una casona que está deshabitada y les podría ser útil*.

Y **así comienza la historia de Plátanos**. Esta desconocida las lleva hasta esa localidad y las contacta con D. Gregorio Serventi, quien, a su vez, hace de puente con los dueños de la casona, **la familia Ayerza-Bustillo**. Primeramente alquilan y luego compran en cuotas. Con la colaboración de toda la colectividad húngara.

No fue fácil para ellas... La casona abandonada no tenía luz ni agua, todo estaba cubierto de malezas y pastos altos. Pero la misericordia de Dios es tan grande... La colectividad ayudó, vecinos y conocidos de D. Gregorio, también, para que las **MM. Rafaela Komássy, Erzsébet Tóth, Erzsébet Szabó, Mária Juhász, Margit Bodolai** pudiesen comenzar la obra de Mary Ward en Buenos Aires. **De día, trabajaban y de noche estudiaban el castellano...** No faltaban los problemas. No les alcanzaba el alimento para los niños...

Ya en el 1952 comienzan a refaccionar las dependencias y hacerlas habitables y a fines de ese año trasladan a los chicos que tenían en la casita en Los Hornos (en las afueras de La Plata).

En 1953 inauguran la primaria con 60 alumnos de 1° a 6° grado, quienes fuimos atendidos por algunas *máterek* (monjas) y también maestras que venían de Quilmes.

Los hijos de refugiados siguieron llegando en años subsiguientes y una importante afluencia se produjo en el 1956-57, como consecuencia de la gloriosa Revolución húngara, aplastada por los tanques soviéticos. El trabajo de las seguidoras de Maria Ward continuaba, y se iban agregando más religiosas húngaras llegadas siempre desde Europa. Así seguían dando testimonio de trabajo, cultura y entrega total. Y el alumnado crecía y las instalaciones de la vieja estancia resultaban chicas.

Con ayuda de la colectividad húngara de Buenos Aires, de Alemania y algunos benefactores argentinos, comenzaron a fines de la década de los 50 con la edificación del nuevo edificio, inaugurando así el 1° Año del secundario, al que año tras año iban agregando cursos hasta completar el 5° Año en 1964, del cual egresamos las primeras MAESTRAS NORMALES NACIONALES.

Hoy la escuela cuenta con EGB1; EGB2: EGB3, polimodal, modalidad Ciencias Naturales y Economía, además de salitas de 4 y 5 años.

Actualmente asisten alrededor de 700 alumnos. Que Dios las bendiga y que todos sigamos teniéndolas en nuestro cariñoso recuerdo."

El sedentarismo enferma

En el número anterior nos referimos a temas tratados por el 1º Congreso Argentino sobre Sedentarismo. Continuamos tratando otras aristas del mismo tema; vemos cómo en el sedentarismo se retroalimentan factores físicos, psicológicos, adaptaciones sociales que generan hábitos. Estos se arraigan profundamente y erosionan la salud.

Origen: Poca inclinación al deporte; características del juego infantil; características del trabajo; mucho tiempo de estudio; características del barrio; tipo de vivienda.

Estilo de vida: inactividad física; mala alimentación; consumo de alcohol, tabaco, drogas; fármacos no prescriptos; uso abusivo del automóvil; estrés crónico y agudo.

Cultura sedentaria: entretenimiento pasivo: TV, PC, videos; mayor confort, menor movilidad; inseguridad en la calle; desaparición del potrero; falta de infraestructura deportiva, uso irracional de la existente; deficiente educación física escolar.

No se visualiza el problema: casi nula educación física en el trabajo; falta de una política adecuada de educación física y de deportes; pocos espacios verdes; inseguridad en el tránsito; pocos patios polideportivos.

Práctica en el Club Hungária

La salud se erosiona: sobrepeso; disfunciones motrices; menor gasto energético; cambios en la personalidad, pérdida de autoestima; disfunciones metabólicas; disfunciones cardiovasculares.

Estalla la enfermedad: obesidad; dislipidemias, hiperinsulinismo, diabetes tipo 2; atrofia muscular, enfermedades articulares, osteoporosis; estrés, depresión, aislamiento social; hipertensión arterial; enfermedades cardiovasculares y cerebro-vasculares.

El ser humano es físicamente activo por naturaleza, y el ejercicio físico es tan importante - como cualquier otra necesidad primaria - para mantener la mente y el cuerpo en estado de salud.

Siempre existe una actividad física libre y/o deporte que se ajusta a las necesidades de cada persona, aun aquellas que tienen limitaciones o enfermedades.

Henriette Várszegi

EL RINCÓN DE MAUSI

TORTA DE CREMA MOCA

INGREDIENTES:

Para el bizcochuelo:
200 g de azúcar
8 huevos
100 g de avellanas (tostadas y ralladas)
100 g de almendras (tostadas y ralladas), sin pelar
100 g de nueces ralladas
1 c. de extracto de vainilla
1 pizca de sal
80 g de chocolate rallado
7 bizcochos semi-dulces (tipo Canale), rallados
1 C. de harina tamizada
2 moldes redondos de 26 cm.

Para la Crema Moca:
5 yemas
5 C. de azúcar
½ taza de agua
5 c. de café instantáneo
3,5 g de gelatina sin sabor (½ sobrecito)
400 g de crema

Decoración:
Separar un poco de crema chantilly
Avellanas picadas

PREPARACIÓN

Bizcochuelo:
Batir las claras (8), agregar de a poco los 200 g de azúcar y las yemas. Cuando tomó punto, se incorporan los ingredientes secos, mezclando suavemente y en forma envolvente.

Enmantecar y enharinar los moldes, volcar la preparación y cocinar por 30 a 40' a horno moderado.

Crema Moca:
Se baten las yemas con el azúcar a punto letra, se agrega la mezcla de agua, café y gelatina y se lleva al fuego previamente hasta disolverla bien. Retirar y dejar enfriar.

Batir la crema de leche a punto chantilly (separando un poco para la decoración) y se agrega a la crema de café fría.

Se corta el bizcochuelo en dos, salpicar, si les agrada, con licor de café, rellenar y cubrir la torta con la crema.

Decoración:
Decorar con la crema chantilly, las avellanas picadas y los granos de café de chocolate.

NOTICIAS DE ESGRIMA
- VÍVÁS -
* un deporte moderno *
FORMACIÓN - RECREACIÓN - COMPETENCIA
DE ALTA PERFORMANCE
CLUB HUNGÁRIA - PJE. JUNCAL 4250, OLIVOS
A partir de los 8 años - ambos sexos -
florete, espada y sable.
Miércoles de 18 a 20.30 hs.
Sábados de 15 a 19 hs.
Maestros : Juan Gavajda - Ignacio Solari
INFORMES: Henriette Várszegi -
henriette@arqa.com – Tel. 4461-3992

Hungária
Asociación Húngara en la Argentina

Pje. Juncal 4250 *tel.: 4799-8437*
1636 Olivos *4711-0144*

MEGHÍVÓ

2006-ban évadnyitó ünnepélyünket **vasárnap, március 19-én 19 órakor** tartjuk, melynek átfogó gondolata

FENNMARADÁS

Ismerőseiddel és családoddal együtt szeretettel hív és vár a Hungária Vezetősége

Műsor:

- **Argentin Himnusz**
- Dömötör Gábor: **A hazaszeretet ünnepe.** Részletek (felolvassa Lomniczy József)
- Ady Endre: **Nekünk Mohács kell** (Demes Sándor)
- Kölcsey Ferenc: **Huszt** (Zöldi András)
- Márai Sándor: **Magyarvista.** Részletek (felolvassa Benedekné, M. Mária)
- **„Legényes"** (táncolják a Regös Együttes tagjai)
- Ady Endre: **A Kalota partján** (Kerekes Cili)
- **Mit kíván a magyar nemzet? 12 pont** (felolvassa Zaháné L. Alexandra)
- Petőfi Sándor: **Nemzeti dal** (Grabner István)
- **Ne menj el..., Hej halászok..., Csángó dal..., Hitvallás** (énekel a Coral Hungaria, vezényel Leidemann Sylvia)
- Papp-Váry Elemérné: **Hitvallás** (ifj. Fóthy Gyula)
- Reményik Sándor: **Ha nem lesz többé iskolánk** (Lajtaváryné B. Zsuzsi)
- **Józsa Mátyás nagykövet díszbeszéde.**
- **Magyar Himnusz**

ESEMÉNYNAPTÁR
2006 MÁRCIUS

Március 4, szombat, 17 óra: ZIK és CSERKÉSZ SZÜLŐI ÖSSZEJÖVETEL a Hungáriában

Március 11, szombat, 10 óra: ZIK TANÉV- KEZDÉS a Szent László Iskolában

Március 11, szombat, 13 óra: 2006-os CSERKÉSZ FOGLALKOZÁS KEZDÉSE a Cserkészházban

Március 19, vasárnap, 19 óra: 1848. MÁRCIUS 15-i NEMZETI ÜNNEP MEGEMLÉKEZÉSE a Hungáriában. UGYANAKKOR ÉS OTT ELŐFIZETÉS MEGÚJÍTÁSI LEHETŐSÉG AZ ARGENTÍNAI MAGYAR HÍRLAPRA!

Április 6, csütörtök, 20 óra: Barokk zene, vonóstrió és csembaló (Leidemann Sylvia) Krisztus Keresztje templom, Amenábar 1767

CALENDARIO DE
MARZO 2006

ver direcciones bajo Nuestras Instituciones en la pág. 8

Sábado, 4 de marzo, 17 hs.: REUNIÓN DE PADRES DEL ZIK Y AGRUPACIONES SCOUT en el Club Hungária

Sábado, 11 de marzo, 10 hs.: COMIENZO DEL AÑO LECTIVO SABATINO DEL ZIK en el Colegio San Ladislao

Sábado, 11 de marzo, 13 hs.: COMIENZO ACTIVIDADES SCOUT en la Casa Scout

Domingo, 19 de marzo, 19 hs.: CONMEMORACIÓN DE LA FIESTA PATRIA DEL 15 DE MARZO DE 1848 en el Club Hungária. EN ESA OCASIÓN, POSIBILIDAD DE RENOVAR LA SUSCRIPCIÓN AL "PERIÓDICO HÚNGARO DE LA ARGENTINA"

Jueves, 6 de abril, 20 hs.: Música barroca para trío de cuerdas y clave (Sylvia Leidemann) Iglesia Cruz de Cristo, Amenábar 1767

Pianos de cola y verticales
Afinación – Mantenimiento – Restauraciones
4785-6388 / 15-5044 5137
Leopoldo Pérez Robledo
leopoldoperez@fibertel.com.ar
http://ar.geocities.com/leopoldoperezrobledo

Ars Hungarica
ASOCIACIÓN CIVIL DE MÚSICA Y CULTURA
Cuba 2445 - C1428DHR Buenos Aires, Argentina
Tel.: (54-11)4785-6388 / 4782-9165 - Fax: (54-11)4788-3226
sylvialeidemann@fibertel.com.ar szekasym@xlnet.com.ar

LUMILAGRO
VA CON VOS. SIEMPRE.

EN ARTES CULINARIAS,

NIVEL INTERNACIONAL.
www.mausiweb.com
MAUSI SEBESS
Av. Maipú 594 Vte. López, Bs. As. Tel: 4791-4355 y rotativas

¡Ayúdenos a encontrar más publicidad para la colectividad húngara! Gracias.

Restaurante CLUB HUNGÁRIA
Pasaje Juncal 4250, Olivos
Concesionario R. Omar Giménez
Abierto todas las noches excepto lunes
Sábados y domingos almuerzo y cena
Reservas al: 4799-8437 y 4711-0144

Exquisitas Tortas Húngaras

Recetas de la Sra. de Bakos
haga su pedido al
4799-3482

Relojería Fülöp Sándor
Compra oro, alhajas, brillantes, relojes Rolex, Patek Philippe, Tag Heuer, etc. Tasaciones a domicilio, absoluta reserva.
Libertad 282 1º piso Loc.50
Capital - Tel: 4382-3358
alejandrofulop@hotmail.com

Dra. Gabriela Szegödi
Abogada
Estudio 4581- 8895
15-5026-4512

Marko Vombergar
fotografía profesional
4650-9040
155-502-7292
marko@foto.com.ar
www.foto.com.ar

PLAYTRONIC S.R.L.
Experiencia en entretenimientos

Solicite nuestra cobradora a domicilio: Alejandra Argüello 4711-1242

CIERRE DE NUESTRA EDICIÓN DE ABRIL: 10 de marzo
(fecha tope de la Redacción para recibir material y/o datos a publicar)

HUNGARIA
ASOCIACION HUNGARA EN LA ARGENTINA

CLUB HUNGÁRIA
Pje. Juncal 4250, (1636) Olivos
4799-8437 4711-0144

PRESIDENTE: MARTÍN ZÖLDI - mzoldi@dls-argentina.com.ar
Reuniones de la Comisión Directiva: Días miércoles 21 a 22.30 hs.
Secretaría: Sr. Guszti: Martes a sábados 18 a 21.30 hs. Domingo 12.30 a 16 hs.
Restaurante: Abierto todos los días, excepto lunes
Informes y reservas de mesa: 4799-8437 / 4711-0144 Sr. Omar

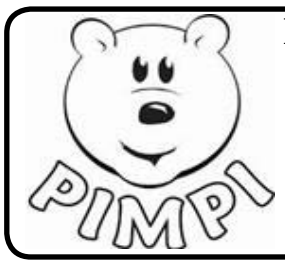

Méz (miel)
Pempő (jalea real)
Virágpor (polen)
Propolisz (propóleos)
Ózdy Sándor - méhész
4730-1530

HKK

BIBLIOTECA HÚNGARA
En el Club Hungária
(Pasaje Juncal 4250, 1° piso, Olivos. Tel.: 4799-8437)
Horario de atención al público:
los viernes de 19 a 21 hs. Para concertar otros horarios:
4798-2596 - haynal@fibertel.com.ar

¡Aprenda idiomas!
húngaro e inglés
María M. de Benedek: 4799-2527 - mbenedek@arnet.com.ar
húngaro y castellano
Susana B. de Lajtaváry: 4790-7081 - sbenedek@arnet.com.ar
Dora Miskolczy: 4503-0402 - teodorami7@yahoo.com.ar

Piroska Meleg & Asociados
Gestión Estratégica del Capital Humano.
Nuestros Servicios:
- Asesoramiento en Procesos de Fusiones y Adquisiciones
- Gestión del Capital Intelectual
- Gestión por Competencias
- Coaching Gerencial
- Programas de Capacitación Vivenciales
- Selección de Personal y Outplacement
- Evaluaciones Individuales y Grupales

O'Higgins 2056 4° P of 1 (C1428AGF) Capital
Telefax: 4781-3179 E-mail: info@piroskayasociados.com.ar
Internet: www.piroskayasociados.com.ar

Para suscripciones y publicidades infórmese en ↴

Argentínai MAGYAR HÍRLAP
Periódico húngaro de la Argentina
Directora: Susana Kesserű de Haynal - haynal@fibertel.com.ar
Administración: Trixi Graul de Bonapartian
Luis Monteverde 3132 - (1636) Olivos - Buenos Aires
Tel./Fax: (54-11) 4711-1242 **amagyarhirlap@yahoo.com**
http://epa.oszk.hu/amh
www.hhrf.org/amh **www.lamoszsz.hu/amh**